CATHERINE MULVANY

Acvamarin

ALCRIS

PROLOG

Mai, 1998

Kirsten Rainey murise de aproape șapte ani, era moartă și îngropată, până în urmă cu o oră, când a dezgropat-o Beelzebub. Noroc că, în pofida numelui său, labradorul negru nu era câtuși de puțin diabolic. Ba chiar, era pe cât de blând, pe atâta de inteligent, suficient de inteligent pentru a înțelege sugestiile telepatice pe care i le imprimase Kirsten în creier și a le pune în aplicare. Mai întâi, *Scurmă*, apoi *Du-mă acasă.*

Se strecură cu grijă, pas cu pas, pe scara casei de vară a familiei Rainey, de pe Massacre Island, ca un maestru al spionajului de confesiune canină. Ajuns la trei sferturi din scară, încremeni o secundă, două, ca răspuns la un urlet de furie înfundat din spatele casei. Pesemne că Ruth Griffin, femeia de serviciu, îi descoperise urmele de noroi ale labelor, care mânjeau dușumeaua imaculată a bucătăriei.

Ascunde-te, îi spuse Kirsten. *Ascunde-te până nu vine după noi cu mătura.*

Urechile labradorului se pleoștiră, semn că făcuse de mult cunoștință cu capătul activ al măturii lui Ruth. Urcă ultimele câteva trepte tiptil – sau, mă rog, în versiunea câinească a mersului tiptil – și lipăi furișat spre camera lui Kirsten.

Ușa era deschisă.

Tăcut ca o umbră, Beelzebub se strecură înăuntru.

În baia alăturată, cineva cânta cam fals *„Bringing in the Sheaves“*, cu acompaniamentul monoton al unui aspirator de praf.

Sub pat, îi spuse Kirsten câinelui.

Beelzebub se lăsă pe burtă și se târî sub cuvertură.

În sfârșit, exultă ea. După șapte ani pe lumea cealaltă, era din nou acasă.

Aspiratorul se opri cu un țiuit prelung, dar partea vocală a cântecului continuă, răsunând tot mai tare, până se stinse la rândul său.

– Maică Precistă! Ia-n te uită ce noroi i-aicea! Mama o să facă o criză. Beelzebub, potaie afurisită ce ești, iarăși te-ascunzi sub patul domnișoarei Kirsten?

Mama? Însemna că solista era fetița îngrijitoarei, Glory, își dădu seama Kirsten. Totuși, nu mai era chiar atât de mică. Să fi avut... câți ani? Cincisprezece? Șaisprezece?

– Cinci minute mă-ntorc și eu cu spatele, să aspir câteva pânze de păianjeni, și tu te-ai și strecurat înăuntru.

Volanul cu ochiuri, contra prafului, fu ridicat, și apăru fața lui Glory, privind spre Kirsten și Beelzebub. În mod de loc surprinzător, pe Kirsten nu păru s-o recunoască, sub noua ei înfățișare.

– Bub! Ce cauți acolo?

Labradorul se târî înapoi, suficient de departe ca să nu mai poată ajunge cu mâna până la el.

– Ieși, mă, afară de-acolo!

Când Glory se întinse spre el, lunecă de-a-ndăratelea, pentru a ieși de sub pat pe partea cealaltă.

– Mișcă de-aci, Bub!

Câinele se repezi pe după capătul patului, cu ghearele țăcănindu-i ca o familie de ciocănitori pe podelele din lemn de esență tare. În toată agitația, o scăpă pe Kirsten, care însă știu că Beelzebub își salvase pielea când îi auzi tropăitul picioarelor în jos pe scară.

– Așa așa, fugi, javră de două parale. Și roagă-te să nu pună mama mâna pe tine.

Glory strânse colac cablul aspiratorului și începu să târască spre ușă aparatul greu.

„Nu poate pleca încă", își spuse Kirsten. „Sunt prea vulnerabilă, aici, pe podea." Înfrânându-și o tresărire de panică, își concentră energiile spirituale. Bulgărele de cristal vibră, scoțând un zumzet scăzut. *Privește în jos.*

– Ce-i asta? se răsuci fata atât de repede, încât se împiedică de propriile-i picioare, căzând într-un genunchi. E cineva aici?

Numai noi, duhurile.

Oricum, Kirsten nu era un duh în sensul tradițional al cuvântului. Nu putea să zăngăne din lanțuri, nici măcar să apară sub forma unei sinistre coloane de ectoplasmă. În schimb, era un suflet pierdut, esența ei fiind transferată în inima cristalului de acvamarin pe care îl strânsese în mână în clipa morții.

În timp ce se ridica în picioare, Glory observă cristalul, pe jumătate ascuns sub marginea cuverturii.

– Ei, da' ăsta de unde-a mai apărut?

Îl împinse cu un deget.

– Cred că Bub a scăpat din bot încă o comoară. Una mai de soi decât obișnuitele lui păsări putrede sau popândăi pe jumate devorați.

Duse piatra la fereastră, unde soarele sfârșitului de după-amiază făcu să scânteieze nenumăratele fațete ale cristalului.

– Are aceeași culoare, medită ea. Exact aceeași culoare cu a ochilor domnișoarei Kirsten.

– Glory! răsună pe scară vocea lui Ruth. N-ai văzut câinele ăla nenorocit?

Glory își încrucișă degetele.

– Nu, mamă, răspunse ea.

Puse cristalul pe noptieră, lângă o fotografie înrămată a lui Teague Harris.

Teague. Dragul de Teague. Un val de regrete inundă gândurile lui Kirsten. Pe aceeași lungime de undă cu starea ei de spirit, cristalul scoase un murmur slab. Licăriri de lumină îi străbătură suprafața, ca scânteile unui foc de gheață.

Glory, care trăgea aspiratorul spre hol, se opri în prag, răsucindu-se pe călcâie, zări cu coada ochiului o mișcare scurtă, fulgerătoare.

– Beelzebub, iar te-ai strecurat înăuntru?

Apoi, privirea i se opri spre piatră și trase aer în piept, cu un gâfâit țiuitor.

Cristalul strălucea cu o incandescență ireală, captând lumina soarelui și refractând-o într-o văpaie orbitoare. Vibra, reflectând regretul lui Kirsten pentru cele ce nu se mai puteau întâmpla niciodată. Murmurul creștea în intensitate.

Obrajii lui Glory se albiră ca hârtia. Gura i se mișcă, dar nu ieși nici un sunet. Cu un scâncet, o luă la fugă, împingând aspiratorul înaintea ei. Ușa se trânti, iar Kirsten auzi cheia răsucindu-se în broască.

Din nou singură, își spuse. Deși îi răpise simțul tactil, gustul și mirosul, moartea îi ascuțise cel de-al șaptelea simț ca un tăiș de brici. De câtva timp, era conștientă de prezența altcuiva, o persoană care numai prin existența ei avea să-l descumpănească total pe ucigaș.

Se apropia răfuiala finală. O simțea ca pe o furtună cu tunete și trăsnete, adunându-se la orizont. În sfârșit, asasinul avea să-și plătească fapta. Iar atunci, poate că și ea urma să se poată odihni în pace.

Capitolul 1

Două luni mai târziu

Teague Harris nu credea în fantome, în reîncarnare sau în alte asemenea fantasmagorii paranormale. Prin urmare, când își văzu fosta logodnică – fosta sa logodnică dispărută fără urmă și presupusă moartă – venind spre el cu pas săltat, pe aleea centrală a parcului de distracții, crezu că avea halucinații. Sau că se îmbătase.

Era obosit, lucru deloc surprinzător, de vreme ce nu mai dormise de aproape douăzeci de ore și tocmai terminase un schimb ucigător de muncă, întorcând burgeri în tigaie la taraba lui Kiwanis, dar al dracului să fi fost dacă obosise atât de rău încât să aibă năluciri.

Clipi din ochi. De două ori. Vedenia nu dispăru. Ba chiar ajunsese mai aproape. Ceea ce însemna că putea tăia de pe listă cuvântul „halucinații".

Cât despre beție... de acord, recunoștea că era puțin cherchelit. Pe parcursul serii, înainte de artificii, el și șeful lui, Nick Catterson, împărțiseră pe din două un bax de șase beri, pentru a sărbători noul contract. Ceea ce, da, însemna cam cu trei beri mai mult decât se obișnuise să bea în ultima vreme, dar ce mama dracului, mai avea mult până să se trotileze, nefiind în nici un caz atât de afumat încât să nu se mai încreadă în propriii săi ochi.

Femeia se afla la nici trei metri distanță, iar asemănarea ei cu Kirsten era de-a dreptul neliniștitoare. Același păr lung și brunet. Aceeași față triunghiulară. Același mers cu pași ușori.

Încă un metru, doi, și avea să-i poată distinge culoarea ochilor.

– Hei, Harris! Am impresia că se cuvine să te felicit. Am auzit că ai primit aprobarea pentru treaba de pe Massacre Island.

Teague se întoarse, pentru a se pomeni față în față cu Joe Merchant, arhitectul peisagist numărul unu din Crescent County și principalul său concurent. Îl plăcea pe bătrân, îi respecta calitățile, dar continuau să fie rivali. În mod normal, Teague s-ar fi umflat puțin în pene cu victoria, dar în acel moment nu se putea concentra decât asupra sosiei lui Kirsten.

– Mda, mersi, răspunse el, întorcându-se din nou spre alee. Trebuia să-i vadă ochii. Atunci, avea să se convingă.

Sau, poate, nu.

Femeia dispăruse. Teague privise în altă parte – cât? Trei secunde, maximum? Și totuși, nu mai era. Nu se zărea nicăieri.

Ce naiba se întâmpla? Poate că, totuși, i se păruse. Sau poate era mai beat decât credea.

Joe îl atinse pe cot:

– Te simți bine, Teague? Arăți de parcă tocmai ai fi văzut o stafie.

Shea McKenzie mergea agale prin mijlocul carnavalului, ciugulind din vata pe băț și gândindu-se ce idioată fusese să viziteze acea stațiune montană numai din cauza unei vechi cărți poștale ilustrate.

Cu două săptămâni în urmă, la scurt timp după ce mama și tatăl ei vitreg plecaseră în vacanță, cineva le spărsese casa. În timp ce făcea ordine în urma detectivilor, Shea găsise printre hârtiile împrăștiate în apropierea seifului deschis o ilustrată din Liberty, Idaho. Adresată mamei sale și conținând un mesaj scurt și cam ambiguu, cartea poștală o intrigase, nu numai fiindcă era clar că mama ei o considerase suficient de importantă pentru a o pune în seif, ci și deoarece o fascina fotografia însăși. Imaginea pitorescului orășel cuibărit lângă un lac și înconjurat de munți colțuroși îi declanșase o stranie impresie de *déjà vu* – cu atât mai stranie, cu cât niciodată în viața ei nu călătorise la vest de Chicago.

Shea plănuise deja să meargă cu mașina până în California, pentru a-și vizita nașa. Orașul Liberty se afla chiar în drum, își spusese

ea. De ce n-ar fi petrecut weekendul de Patru Iulie bucurându-se de amenajările stațiunii, în timp ce stătea cu ochii și urechile în patru după vreun indiciu despre identitatea femeii care scrisese cartea poștală?

„Bucurându-se", repetă ea în sinea ei. Grozavă glumă! De când sosise în Liberty, oamenii îi aruncau încontinuu priviri piezișe, pe furiș, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva avea dinții mânjiți cu ruj sau o bucată de hârtie igienică agățată pe tocul pantofului.

În timp ce stătea în cumpănă dacă să se întoarcă sau nu în camera de hotel – parcurile de distracții n-aveau oricum nici un haz, când erai singur – sistemul de alarmă anti-perverși al trupului ei o luă brusc razna. Cineva se uita la ea. Iarăși.

Se opri la marginea unui grup, în fața standului de tir, și-și lăsă privirea să plutească aparent nepăsătoare peste mulțime. Omul pândea în umbră, dincolo de cortul aruncătorului de cuțite, observând-o.

Faptul că era privită n-o preocupa, de obicei, prea mult. Shea nu era o regină a frumuseții pieptoasă și blondă, dar atrăsese destulă atenție asupra ei, încă de la vârsta pubertății. Descoperise că exista chiar și un grup ales pe sprânceană de bărbați care preferau efectiv brunetele zvelte și atletice. Deci nu faptul de a fi studiată, în sine, o deranja. Felul cum o privea acel om îi declanșase alarma. Se simțea amenințată, deși individul era la aproape douăzeci de metri distanță. Ochii lui păreau s-o sfredelească de-a binelea.

Stăpânindu-și un fior, își spuse că se lăsa pradă imaginației. Probabil că omul nu era decât un lucrător la carnaval ieșit din schimb, care n-avea cu ce să-și omoare timpul. La urma urmei, orașul Liberty tindea mai mult spre viața în sălbăticie decât spre viața de noapte. Dar, indiferent de motivele sale, acea privire lipsită de expresie o deranja.

Prefăcându-se brusc fascinată de oglinzile deformante, Shea aruncă resturile vatei de zahăr și se alătură unei familii care se îndrepta într-acolo. Continuă să-l observe pe necunoscut, cu coada ochiului, și fu oarecum mai liniștită când acesta nu schiță nici o mișcare de a o urma înăuntru.

Totuși, neliniștea i se înteți cu câteva grade când ieși, peste zece minute, pentru a-l găsi tot afară, așteptând, rezemat cu o relaxare grațioasă de rulota vânzătorului de *tacos*.

Lat în umeri și îngust în șolduri, era îmbrăcat cu blugi și un maiou alb larg, care-i dezgolea brațele musculoase. Părul negru îi era tuns scurt, perie, iar țepii mărunți ai bărbii îi umbreau obrazul. *Mda.* Înalt, brunet și periculos, cam asta era concluzia. Genul care, inevitabil, apărea în filme pe post de erou, dar în realitate probabil că-și petrecea tot timpul liber dând de dușcă sticlă după sticlă de bere, iscând gâlcevi în baruri și făcându-le propuneri obscene femeilor care așteptau lângă el la stop.

Își dorea să se fi întors direct în camera ei, după artificii, în loc de a încerca să prelungească seara. Femeile necăsătorite care călătoreau singure erau ținta tuturor nebunilor, conform mamei sale. Și se putea ca, măcar o dată, mama ei să aibă dreptate.

Poate că, dacă nu-i dădea atenție, avea să-i piară interesul.

Dar la fel de bine se putea întâmpla contrariul. Chiar dacă nu se uita în direcția lui, îi simțea privirea sfredelind-o. *La naiba, ce-avea cu ea?*

Shea își schimbă poziția, astfel încât să poată sta cu ochii pe el fără a fi observată. *În regulă, McKenzie, gândește!* Dar așa ceva îi era foarte greu, când toate terminațiile nervoase din trup îi erau întinse la limită.

În timp ce ezita pe ultima treaptă a barăcii, omul se îndreptă de spate și porni de-a latul aleii, spre ea.

Adrenalina îi pompă prin vene. Se repezi să se ascundă într-un pâlc de elevi deșirați.

– Alo! protestă un băiat pe care îl lovi cu cotul, în timp ce-și croia drum spre cealaltă parte a grupului strâns.

– Fii atentă, tanti! zise altul, după ce îl călcă pe picior.

– Scuze...

De acolo, nu-l mai vedea pe urmăritor, ceea ce însemna că nici el nu putea s-o vadă. Își spuse că vuietul sângelui ce-i pulsa prin urechi semnifica ivirea unei șanse. *Acum* era momentul să acționeze.

Copiii migrară în masă spre carusel, dar Shea se desprinse din grup, înghesuindu-se printre poligonul de tir cu rațe și standul din vecini, unde se aruncau inele la țintă. Zona din spatele barăcilor, slab luminată, era pustie. Alergă spre capătul opus, sărind peste furtunuri și cabluri electrice.

Cu respirația îngreunată, se opri în spatele penultimei barăci, pentru a risca să arunce o privire rapidă peste umăr. Nici urmă de domnul Înalt, Brunet și Periculos. Cu inima continuând să-i bată puternic, în ritmul unei prelucrări hard-rock după „Uvertura la Wilhelm Tell", Shea se strecură înapoi între două barăci, scrutând în ambele direcții aleea aglomerată. Unde dispăruse individul?

Îl zări în sfârșit, la zece metri distanță, întors cu spatele spre ea. Imediat, înainte de a-i lăsa timp să se întoarcă, intră în cea mai apropiată baracă. Ajunsă înăuntru, Shea scoase un oftat de ușurare. Nevăzută, neauzită. Nădăjduia.

Teague nici măcar nu-și dădu seama că înjura, până când îi observă pe cei din jur uitându-se urât la el și trăgându-și copiii de mână, să nu-l audă. La dracu', iar o pierduse. Iar de astă dată, era destul de sigur că intenționat îi dăduse cu flitul.

Întrebarea era: dacă Kirsten se întorsese, de ce îl evita? N-avea nici un sens. Fir-ar să fie, chestiile astea à la „Dosarele X" n-aveau cum să se întâmple în realitate, și cu atât mai puțin într-un orășel somnoros ca Liberty.

Amplasat în Munții Bitterroots, chiar la apus de granița cu statul Montana, pe malul Lacului Crescent, Liberty nu avea alte pretenții de celebritate decât două mine de argint epuizate, la vest de oraș, și faptul că fusese cândva – în anii de glorie ai taberelor de minerit – domiciliul celui mai opulent bordel din tot statul.

În ultima vreme, nu se învrednicise decât de două ori să fie menționat în ziarul *„Statesman"* din Boise, o dată în primăvara trecută, când alunecările de teren izolaseră localitatea pentru două săptămâni, iar prima oară cu șapte ani în urmă, când Kirsten, fiica milionarului Jack Rainey, fusese răpită de pe proprietatea tatălui ei din Massacre Island.

Răpitorii nu fuseseră prinși niciodată. Din când în când, câte un reporter local deștept scotea iarăși povestea la lumină, înaintându-și propria teorie despre cele întâmplate. Dar adevărul era că nimeni nu avea vreo explicație. Nici chiar cei de la F.B.I. Nici zecile de detectivi particulari pe care-i angajase Jack Rainey de-a lungul

anilor. Nimeni. Kirsten și răpitorii săi se mistuiseră. Dispăruseră, la fel cum făcuse și sosia ei, de două ori, în această seară.

– Vrei să-ți ghicesc?

La auzul vocii din spatele ei, Shea tresări, surprinsă. Se întoarse, pentru a descoperi o țigancă înfășurată în eșarfe unduitoare și monede sclipitoare, cu ochii negri scânteindu-i de inteligență pe o față smeadă și zbârcită.

Ridică din umeri, neluând în seamă micul fior de neliniște. De ce nu? Ghicitul viitorului îi oferea o scuză de a mai stărui un timp pe-acolo.

– Sigur... Așa cred.

Îi plăti femeii taxa și se așeză pe un scaun.

– Eu mi-s Madame Magda. Cați să-ți afli viitoru', sau tainele trecutului îți turbură inima? își țuguie femeia buzele, peste proteza dentară potrivită cam prost; degetele ei osoase, încărcate de inele, se jucau cu franjurile șalului.

– Câte puțin din amândouă.

De fapt, nu dorea să știe altceva decât de ce îi trezise un asemenea interes domnului Înalt, Brunet și Periculos.

Țiganca își contemplă globul de cristal timp de un minut încheiat, apoi îl împinse în lături, cu un mormăit de nemulțumire.

– Nu văz decât umbre. Am nevoie să-mi dai mâna. Stânga! ordonă ea, răstit.

Umbre? Excelent. Fără tragere de inimă, Shea își desfăcu degetele.

Se aștepta ca femeia să-i ghicească în liniile palmei. Când colo, țiganca îi captură mâna între palmele ei umede, închise ochii și începu să se legene înainte și înapoi, pe scaun. Lemnul scârția într-un ritm hipnotic. Luminile scăzură. Prin aer trosnea electricitatea statică.

Bătrâna dădea un spectacol nemaipomenit. Aproape prea reușit. De unde venea curentul acela rece? Pe brațele lui Shea se forma piele-de-găină. De ce acceptase toată comédia asta?

Dintr-o dată, ochii țigăncii se deschiseră larg, atât de larg încât în jurul irișilor apărură cercuri de culoare alb-gălbuie.

– Două.

Vocea ei reverbera găunos, inundând cortul cu unde sonore și umplând capul lui Shea cu o vibrație profundă, răsunătoare.

– Două dintr-una. Două care-s una. Tu.

Țiganca trase aer în piept, șuierător, strângându-i mâna cu o putere surprinzătoare.

– Sângele te leagă de cealantă parte. De cealantă. În piatră-i secretu'.

Apoi, îi eliberă mâna, gemu încet și se moleși în scaun ca o legătură de haine vechi.

Shea inspiră tremurător.

– Madame Magda? Te simți bine?

Nesigură, pe jumătate speriată că țiganca suferise un atac de apoplexie sau cine știe ce altă criză, îi împinse ușor un umăr.

Ochii țigăncii se deschiseră brusc, cu pupilele ca două vârfuri de ac arzătoare, concentrate spre fața lui Shea.

– Trebe să bagi de seamă, o preveni ea.

Shea simți un fior de frică pe șira spinării. Mai fusese pe la ghicitoare, dar nici una atât de convingătoare ca aceasta.

Bătrâna se ridică cu greu în picioare, dând de înțeles că vizita se terminase.

– Bagă de seamă, repetă ea.

* * *

Teague Harris, ești un nătărău. Nu putea fi decât o plăsmuire a imaginației lui. Totuși, începu încă o dată turul parcului de distracții – pentru a treia oară în ultimele douăzeci de minute.

Obosit și însetat, se opri la o tarabă cu mâncare pentru a-și cumpăra ceva de băut. Când se întoarse spre aleea centrală, vârând restul în buzunar, o zări pe sosia lui Kirsten ieșind din aleea improvizată lângă scrânciob.

Deci, nu i se păruse.

Tânăra își dădu la o parte părul din dreptul feței, cu un gest familiar pe care Teague îl recunoscu, simțind un junghi de durere. Așadar, nu era doar o simplă asemănare. Oricât ar fi părut de imposibil, era chiar Kirsten.

În pântec începu să-i clocotească un amestec confuz de emoții – ușurare și bucurie, apoi nedumerire și furie. Ce naiba se întâmplase, în urmă cu șapte ani? O răpise cineva pe Kirsten? Sau, poate,

răpirea fusese o înscenare pusă la cale chiar de ea? Iar în caz contrar, cum reușise să scape și de ce nu se înapoiase până acum?

Revenirea ei nu avea mai mult sens decât dispariția – doar dacă... Auzise cumva zvonurile? Era îngrijorată pentru tatăl ei?

Dar, fir-ar să fie, dacă se hotărâse să se întoarcă, atunci de ce fugea de fiecare dată când îl vedea?

De astă dată, începu s-o urmărească de la o distanță sigură. N-avea nici un rost s-o sperie mai devreme decât era cazul.

Shea mergea grăbită prin mulțime, încercând să nu ia în seamă înfiorarea ce-i înfrigura ceafa. Individul era pe-acolo pe undeva. Nu putea să-l vadă, dar nu avea nici o îndoială.

Carnavalul forfotea de viață și zgomot. Copiii, întârziați cu mult peste ora de culcare, chiuiau veseli. Muzica urla din amplificatoare. Proprietarii tarabelor îmbiau trecătorii cu strigăte.

– Încercați-vă norocul! Încercați-vă norocul! Cincizeci de cenți! Juma' de dolar!

Adolescentele țipau la fiecare luping al montaigne-russe-ului. Adulții strigau bine dispuși unii la alții, încercând să se facă auziți peste toată hărmălaia.

Din toate părțile, valul multicolor de omenire se revărsa în jurul ei într-un torent cald. Și totuși, Shea nu se mai simțise niciodată în viața ei atât de singură și vulnerabilă.

Ajunsese aproape de marginea parcului de distracții. Dincolo, se întindea aleea umbrită pe unde se putea ajunge cel mai repede înapoi la cabană, unde se cazase. *Fugi!* îi strigă în cap o voce mică și lașă.

Se opri la ieșire, pentru a vedea dacă nu reușea să-l depisteze. Din nefericire, adolescentul solid din spatele ei nu-i prevăzuse oprirea neașteptată. Intră drept în ea, doborând-o la pământ.

– Scuze... mormăi băiatul, aproape neauzit.

Shea își pipăi membrele, în căutarea vreunei vătămări, pentru a ajunge la concluzia că avea doar vânătăi, nu și fracturi. Pantalonii albi, însă, i se murdăriseră îngrozitor – și, fir-ar să fie, erau noi-nouți. Oftă.

– N-a fost vina dumitale.

– Să te ajut...

Shea îi apucă mâna întinsă, fără a-și da seama decât prea târziu că nu îi aparținea tancului adolescent care o trântise. Mâna aceasta nu era durdulie și pistruiată. Era lată, cu degete bătătorite, și se continua cu un antebraț bronzat și vânjos. Privirea ei urcă peste bicepsul proeminent, spre umărul lat, pieptul musculos, maioul alb. Inima începu să-i palpite ca o pasăre prinsă într-o plasă și nu-și putu spune decât atât: „Slavă Domnului că n-am pornit singură pe cărarea aia pustie și întunecată, de sub brazi". Atâta vreme cât se vedeau oameni prin jur, mai avea o șansă.

Inscripția mică și discretă de pe maiou spunea HARRIS LANDSCAPING, LIBERTY, IDAHO. Se vedea clar că era localnic. Dar ce fel de localnic, asta era întrebarea. Pervers local? Violator local? Psihopat local?

O ridică pe picioare, dintr-o singură mișcare fluentă, dar nu-i eliberă mâna.

Shea încercă să-și smulgă degetele, însă omul i le strângea ca într-o menghină. Bătăile inimii i se accelerară. Ridică scurt privirea spre chipul lui.

Mare greșeală. Avea o expresie implacabilă, cu ochii cenușii și duri ca granitul munților din jur. Colțurile gurii i se arcuiau într-un fel de zâmbet sardonic.

– Te-am așteptat, Kirsten.

Simți că i se usca gâtlejul. Firele mărunte de păr de pe antebrațe și ceafă i se zbârliră. *Kirsten?* Era unul dintre numele de pe cartea poștală care-i trezise interesul de a face un popas în Liberty:

Kirsten a noastră continuă să înflorească. Dacă ai nevoie de ceva – indiferent de ce anume – nu ezita să ne cauți. Cu drag, Elizabeth.

Shea trase aer în piept, adânc, încercând să se calmeze.

– Mă confundați. Nu sunt Kirsten.

Și încercă din nou, tot fără succes, să-și desprindă degetele din mâna lui. Omul era văr de-al doilea cu un pit-bull.

– Mă numesc McKenzie. Shea McKenzie.

– Dovedește-o.

Shea ridică bărbia.

– De ce aș face-o?

– Fiindcă, dacă nu mi-o dovedești, am să-ți car pe sus fundulețul ăsta drăguț până la oficiul șerifului, ca să-i explici lui totul.

În ochii lui licări o luminiță de avertisment. Nu glumea.

Gândurile lui Shea o luară la goană. Evident, era o confuzie de persoană. Deci, cel mai rapid mijloc de a scăpa de el consta în a-i dovedi cine era. Sau, cine nu era.

– Nu mă crezi? Perfect. Dă-mi drumul cinci secunde, ca să-mi scot portofelul din poșetă.

Necunoscutul o privi prudent.

– Dacă ai de gând să repeți figura cu dispariția...

– Nici o șmecherie, îi promise ea.

Îi eliberă mâna, iar Shea își scoase portvizitul, deschizându-l pentru a-i arăta permisul de conducere eliberat în statul Ohio.

– Vezi? Shea McKenzie. Scrie aici, negru pe alb.

Omul se încruntă.

– Identitățile se pot și falsifica.

– Nu e nici un fals. Sunt cine scrie aici. Întreabă-i pe părinții mei, dacă nu mă crezi.

– De acord. Cum iau legătura cu ei?

Shea își drese vocea.

– Păi, de fapt, nu cred că poți. Cel puțin, nu imediat. În vara asta, au plecat într-o excursie prin Europa.

– Ce convenabil, râse el, afectat. Dar bunicii? Frați, surori, ceva?

– Au murit. Bunicii, vreau să spun. Și sunt singură la părinți. Dar am în Ohio zeci de prieteni care sunt gata să jure pentru mine.

– Nici nu mă îndoiesc.

Îi încercui încheietura cu o mână, trăgând-o mai aproape.

’

Juca într-adevăr la perfecție rolul de trecător nevinovat. Teague îi studie fața. Gura lui Kirsten. Nasul lui Kirsten. Sprâncenele ei arcuite fin. Și, cea mai elocventă dintre toate, culoarea de acvamarin distinctivă a ochilor lui Kirsten. Ochii familiei Rainey.

În ciuda protestelor ei, femeia aceea trebuia să fie Kirsten. Și, ca și cum fața ei n-ar fi fost de ajuns pentru a-l convinge, mai avea și înclinarea îndărătnică a bărbiei, și grația sportivă a mersului ei. Până și vocea era a lui Kirsten.

Clătină încet din cap.

– Reușită încercare, dar nu ține. Cum aș putea să uit fața asta? îi urmări el cu degetul conturul obrazului.

Sub atingere, Shea se smuci.

– Nu!

La încheietura mâinii, pulsul începu să-i palpite sub degetele lui.

– Ce să nu fac? își coborî el dosul mâinii peste gâtul ei. Asta?

Închise strâns ochii, trăgând aer în piept, prelung, tremurător.

– Nu și atât. Te rog. Nu sunt prietena ta, Kirsten.

În voce i se simțea o undă de disperare, iar panica se vedea clar în trăsăturile crispate ale feței.

– Trebuie să mă crezi!

Dintr-o dată, îl asaltă îndoiala. Și dacă se înșela? Dacă era exact cea care spunea? Mulți oameni au dubluri pe lumea asta. Îi ajungea să se gândească doar la acele nenumărate sosii ale celebrităților.

– Of, la dracu'!

Îi eliberă mâna, încrucișându-și brațele pe piept.

– În regulă. Convinge-mă. Dovedește-mi că ești Shea McKenzie, și n-am să te mai bat la cap.

Iritarea îi șterse teama care-i umbrea ochii.

– Mi-ai văzut deja permisul de conducere. Ce altceva aș mai putea să-ți arăt?

– Un certificat de naștere, eventual.

– A, sigur. Peste tot umblu cu copia certificatului de naștere asupra mea.

Tăcu, adâncindu-se în concentrare. Apoi, scoase o exclamație ascuțită:

– Stai! Mai *am* ceva la mine – fotografii.

– Fotografii? repetă el.

– Exact. Fotografii.

Căută prin portofel, apoi îi dădu un portret făcut în studio, destul de uzat.

– Eu, cu mama și tatăl meu vitreg, anunță, victorioasă. Aveam

doisprezece ani. E o fotografie deosebită. A fost făcută în ziua când s-a definitivat adopțiunea, când am dobândit un tată și am devenit oficial o McKenzie, zâmbi Shea.

Fata din fotografie semăna cu ea, dar...

– Fotografiile pot fi trucate.

– Asta n-a fost trucată. Și nici asta, îi întinse ea un instantaneu. Tot părinții mei și cu mine. Aici eram pe aeroportul din Toledo, chiar înainte de plecarea lor la Londra.

Teague compară instantaneul cu portretul de familie. Adulții erau mai îmbătrâniți, dar ușor de recunoscut. Spunea adevărul.

– Fir-aș al naibii!

– Așa se pare.

– Chiar nu ești Kirsten, așa-i?

– Da. Nu sunt Kirsten.

La capătul opus al parcului de distracții, oamenii care se dădeau în caruselul înclinat scoteau strigăte sonore de plăcere, țipetele lor extatice fiind punctate de rafalele petardelor, în depărtare. O ușoară briză rece dinspre lac foșnea prin ramurile brazilor, încrețind pielea de pe brațele goale ale lui Teague. Plesni un țânțar care bâzâia cu speranță pe lângă capul lui.

– Îmi pare rău, spuse el, după un timp. Apoi, conștient cât de jalnică era scuza, își scoase propriul portofel din buzunarul jeanșilor, căută o anumită fotografie și i-o oferi, fără o vorbă.

Reprezenta o fată zveltă și brunetă, în pantaloni scurți, cu picioarele goale. Stătea la capătul unui ponton, pe fundalul unui lac cu ape de safir și brazi verzi ca smaraldul pe maluri. Râdea spre aparat, ca și cum tocmai i-ar fi reușit cea mai hazlie farsă a secolului.

– Asta-s eu, spuse Shea. Cel puțin, seamănă cu mine. Cine e, Kirsten?

Teague dădu din cap.

– Acum înțeleg de ce erai atât de sigur că mințeam. Sunt leită ea. Mă trec fiorii.

Cu atât mai mult, cu cât se întâlniseră întâmplător.

– Ascultă, domnișoară McKenzie, acum îmi dau seama că m-am comportat deplasat. Îmi dau seama că te-am speriat și-mi prezint scuzele pentru asta, dar...

N-avea să-i fie ușor. Cum îi poți cere cuiva, cu tact, să-și asume o identitate falsă?

– Dar ce?

Of, la dracu'!

– Am să-ți fac o propunere. Totuși, e cam complicat. Ce-ar fi să discutăm la o cafea?

Shea îl privi lung, uimită de un asemenea tupeu. Individul o amenințase, o agresase și, în general, o speriase de moarte. Nu-i era datoare cu nimic.

– N-aș crede.

– Shea?

Era pentru prima oară când i se adresa pe nume. Ecoul acestei unice silabe, rostită blând, păru s-o înfioare pe șira spinării.

Fir-ar să fie, nu-l putea lăsa s-o influențeze. Privi în pământ.

– Nu. Mama mea m-a prevenit întotdeauna să nu vorbesc cu străinii. Nici măcar nu-ți știu numele.

– Harris, se prezentă el, atingându-și sigla de pe maiou. Teague Harris.

Teague. I se potrivea. Doi copii mici trecură în goană pe alături, învârtind niște artificii. În depărtare, se auzeau pocniturile rachetelor.

– Shea? îi atinse el brațul, declanșând niște descărcări de alt gen.

Surprinsă, ridică privirea.

– Te rog...?

Expresia imploratoare de pe chipul lui, la un loc cu diversiunea mâinii pe pielea dezgolită a antebrațului ei, îi depășeau puterile de a rezista.

– Bine. Te ascult.

Teague zâmbi, iar stomacul lui Shea făcu o tumbă.

Măi, frate!... În ce se băgase?

Se opriră la Liberty Lodge Coffee Shop, singurul local din oraș deschis la acea oră. Teague, care nu mâncase de cină, comandă un cheeseburger cu cartofi prăjiți. Shea alese specialitatea numărul trei de pe lista pentru micul dejun.

– Prima mea impresie a fost justă. Ești nebun cu patalama la mână, îl amenință ea cu furculița, semănând neverosimil de bine cu Kirsten, de la evantaiele genelor dese, ca blana de sobol, până la senzualitatea ispititoare a buzelor pline. Teague simțea... Ei, pe dracu'! Ce mai conta ce simțea?

Înfipse furculița într-un cartof prăjit, mai energic decât ar fi fost necesar.

– Ce e atât de nebunesc în a-i satisface o dorință unui om ajuns în pragul morții? Jack Rainey are cancer. Nu i-a mai rămas mult de trăit. Tot ce vrea e să-și mai vadă fiica o singură dată, înainte de a muri. Ce rău e în asta?

– Ei, pentru început, nu sunt fiica lui. Să mă dau drept moștenitoare – asta nu-i o escrocherie, o fraudă sau așa ceva?

Teague se încruntă.

– Ar fi, dacă ai încerca să profiți de pe urma acestui lucru, să pui mâna pe o moștenire grasă, dar aici nu e vorba de bani.

– Nu? Atunci, despre ce e vorba?

– Ți-am spus. Despre a-i împlini dorința unui muribund.

Îl privi cu scepticism.

– Ești dispus să pierzi ore întregi antrenându-mă pentru a juca rolul logodnicei tale dispărute, numai ca să-i faci o bucurie tatălui ei?

Linse frișca de pe dinții furculiței, iar imaginea limbii ei trandafirii ieșind și retrăgându-se printre buze îl zăpăci din nou, un moment.

Kirsten abia se atingea de mâncare, întotdeauna. Shea se înfrupta cu plăcere vizibilă, atât de voluptuos încât Teague se excita aproape doar privind-o. Trase adânc aer în piept, încercând să-și amintească despre ce discutau. A, da. Îi pusese la îndoială motivele. Pe naiba, după ce o speriase atât de tare, îi datora măcar adevărul.

– Când a dispărut Kirsten, spuse el, tatăl ei era să moară. A plătit răscumpărarea, a satisfăcut toate cererile răpitorilor, dar nu și-a mai văzut fiica niciodată. După aceea, s-a învinuit singur că nu anunțase mai devreme agenții federali.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

– După ce i s-a născut fiica mai mică, a părut să se împace cu gândul pierderii. Seamănă atât de mult cu tine...

Se opri.

– ...Cu Kirsten, vreau să zic.

Luă o înghițitură de cafea.

– Dar, când s-a îmbolnăvit de cancer, când și-a dat seama că nu-i mai rămăsese mult timp de trăit, dispariția lui Kirsten a început să-i chinuiască din nou conștiința.

La fel cum i se întâmplase și lui. Nu trecea nici o zi în care să nu se gândească la Kirsten, întrebându-se ce i se întâmplase, cine era vinovat de dispariția ei și dacă totul ar fi putut evolua altfel dacă nu-și pierdea el calmul, în ziua când Kirsten îi spusese despre copil.

– Dar ai dreptate, continuă Teague. Mai am și un alt motiv, unul mai egoist, de a dori să te dai drept Kirsten.

Shea îl privi prudentă.

– Ce motiv?

– Nimeni nu a luat răscumpărarea.

Clipi din ochi, fără expresie.

– Nu înțelegi? Nimeni n-a luat răscumpărarea, fiindcă nu a fost răpită cu adevărat. Vreau să spun, ce rost are să capturezi o moștenitoare, să ceri o răscumpărare enormă, și pe urmă să n-o încasezi?

– Dar...

– Dacă trimiterea cererii de răscumpărare a fost doar o diversiune, pentru a pune autoritățile pe o pistă falsă?

– Bine, să zicem că așa s-a întâmplat. Atunci, care a fost rolul lui Kirsten? A fugit? A trimis chiar ea cererea de răscumpărare?

– Nu. Kirsten era nebunatică uneori, încăpățânată și năzuroasă de cele mai multe ori, dar crudă? Niciodată. Nu și-ar fi făcut familia să sufere, fugind. Nici pe tatăl ei. Oricât de tare s-ar fi supărat.

Asasinată. Hidosul cuvânt rămase nerostit, dar Teague văzu înțelegerea ivindu-se pe chipul lui Shea.

– Crezi că a murit, nu-i așa?

– Asta am bănuit de la început, deși nu am nici o dovadă și nici un suspect.

Shea se încruntă spre resturile din farfurie.

– Eu tot nu înțeleg, spuse ea, după o pauză. Cu ce te-aș ajuta, dându-mă drept Kirsten?

Teague o privi drept în ochi. Dacă îi accepta planul, trebuia să știe totul.

– Vreau să mă ajuți să-l demasc pe ucigașul lui Kirsten. Să-l fac să-și plătească fapta.

Încercă să-și ia paharul cu apă, dar mâna îi tremura prea tare.

– Și eu ce să fiu? Momeala? N-aș crede, își încleștă ea mâinile. În plus, la ce ți-ar folosi să mă dau drept Kirsten? Asasinul ei, dacă există un asasin, și-ar da seama imediat că sunt o impostoare.

– Da, dar asta s-ar putea să-l zguduie. Să-l zăpăcească suficient pentru a face o greșeală.

Micul zâmbet strâmb al lui Shea nu urmărea să fie sexy, dar trupul lui îl interpretă astfel, reacționând cum de mult nu i se mai întâmplase.

Shea înfipse furculița într-o fragă.

– Problema e că și eu aș risca să greșesc. Oi fi semănând cu Kirsten, dar nu am amintirile ei. N-aș putea păcăli pe nimeni și cu atât mai puțin pe rudele ei.

– Pe mine m-ai păcălit.

Îi captură mâna stângă, începând să-și plimbe degetul mare prin palma ei; o simți înfiorându-se ușor.

– Ești Kirsten Rainey până la cel mai mic detaliu.

– Rectificare, își eliberă ea degetele. Sunt Shea McKenzie până la cel mai mic detaliu. Shea McKenzie, care întâmplător seamănă cu Kirsten Rainey.

– Până la cel mai mic detaliu, precizează el.

– Chiar dacă e mai mult decât o asemănare superficială, tot n-aș putea-o duce până la capăt. Suntem două persoane diferite.

– Nici o grijă. Te pot pune la curent cu toate informațiile necesare din trecut. În plus, nu vor avea nici un motiv să se îndoiască de tine. Orice greșeli vei face, le vor pune pe seama unor pierderi de memorie. Și nu vei fi prezentă prea mult ca să intre cineva la bănuieli, cu excepția ucigașului.

– Crezi că ucigașul face parte din familie? întrebă ea, mușcând din fragă.

– Cineva apropiat familiei, în orice caz. Cineva care știe multe.

– Extraordinar, clătină din cap Shea. Regret. Nu mă interesează.

Un lucru era sigur, încăpățânarea ei o egala pe a lui Kirsten.

Scoase din nou vârful limbii, de astă dată pentru a-și linge sucul de pe buza de jos. Teague își impuse să se uite în altă parte.

Încă o insectă de ciocni de geam, cu un sunet înfundat.

La naiba, o putea face. Teague nu se îndoia.

O privi încruntat.

– Dacă ar exista măcar o cale de a te convinge cât e de important...

Mai scoase două fotografii din portofel și le puse pe masă, bătând cu degetul în prima dintre ele.

– Asta-i o poză cu Jack și Kirsten, făcută la logodna ei. Observi asemănarea de familie?

Shea puse furculița pe marginea farfuriei, începând să se joace nervoasă cu pandantivul pe care-l purta pe un lanț, la gât.

– Iar asta, împinse Teague spre ea a doua fotografie, a fost făcută acum câteva săptămâni. De-atunci, starea i s-a degradat încontinuu.

În fotografia a doua, chipul lui Jack Rainey avea o culoare nesănătoasă. Slăbise enorm.

– Vrei să spui că omul ăsta e tatăl lui Kirsten?

Teague dădu din cap.

Shea își împinse farfuria la o parte. Privi fotografiile, în timp ce Teague se uita pe fereastră, lăsând-o o vreme singură cu gândurile ei. Nu era o hotărâre ușor de luat.

– Teague?

– Hmm? întoarse el ochii spre ea.

– Cred că va trebui să mă examinez la cap, fie și numai pentru că mă gândesc la asta, spuse Shea, dar am s-o fac. Pentru două zile, voi fi Kirsten.

Capitolul 2

Shea ajunse înapoi în camera sa de la Liberty Lodge la ora două și câteva minute, noaptea. Frântă de oboseală dar prea agitată ca să adoarmă, începu să se plimbe pe covorul îngust dintre capătul patului și biroul cu măsuță de toaletă. Prin minte i se învălmășeau toate cele aflate în ultimele câteva ore: o aparentă răpire, o posibilă crimă, un logodnic furios, un tată îndurerat. Își frământa pandantivul între degetul mare și cel arătător, căutând să se liniștească prin contactul cu un obiect familiar.

Numai dacă ar fi putut vorbi cu mama ei...

Nu trebuia să accepte planul nebunesc al lui Teague Harris. Și nici n-ar fi făcut-o, dacă el nu-i arăta fotografiile tatălui lui Kirsten.

Dintotdeauna știuse că era o fiică nelegitimă. Conform relatărilor mamei sale, tatăl ei murise în Vietnam, înainte de nuntă. Niciodată nu pusese la îndoială această poveste, până acum.

Își deschise pandantivul și privi singura fotografie a tatălui ei pe care o avea. Locotenentul John Raines arăta ca un Jack Rainey mai tânăr și mai sănătos. O coincidență? N-ar fi băgat mâna-n foc.

Dar, dacă Jack Rainey și John Raines erau unul și același, atunci de ce o minți mama ei că murise în Asia de Sud-Est? Ca să ascundă faptul că avusese o aventură cu un bărbat căsătorit? Poate. Dar asta nu explica prezența lui Elizabeth în ecuație. *Ea* era aceea care trimisese cartea poștală.

La naiba! Shea închise medalionul, cu un gest repezit. Erau prea multe întrebări fără răspuns și n-avea deloc convingerea că răspunsurile urmau să-i placă. Poate ar fi fost mai bine să-l caute imediat pe Teague Harris și să contramandeze toată înțelegerea, până nu era prea târziu.

Scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor cartea lui de vizită, se așeză pe pat și începu să formeze numărul. Răzgândindu-se în ultimul moment, închise telefonul înainte ca apelul să se fi putut stabili. *Nu mai fi așa de fricoasă,* își reproșă ea. *Ai de gând să renunți la fel cum ai renunțat și la meseria ta?*

Lucrase câte douăsprezece până la paisprezece ore pe zi – plus weekendurile și zilele de sărbătoare – ca economistă la Plas-Tech Corporation. Cu siguranță, nu meritase să fie dată afară, după cât se sacrificase. Și totuși, nu se apărase nici cu o vorbă, își eliberase doar biroul și plecase.

La naiba, când ai de gând să te-nveți minte, McKenzie? Măcar o dată în viață, luptă pentru ceea ce-ți dorești. Atacă pieptiș dificultățile. Dacă te retragi acum, niciodată nu vei afla adevărul.

Dar, dacă rămânea în Liberty...

– Cine a fost cea mai bună prietenă a lui Kirsten în liceu? întrebă Teague.

Stăteau amândoi pe o bancă în stil rustic, cu fața spre lac. Pentru un observator oarecare, păreau probabil doi tineri care admirau peisajul și se bucurau unul de compania celuilalt. În realitate, banca se afla în clasa lui Shea, iar Teague era profesorul. Nici unul dintre ei nu dădea atenție priveliștii și nici pe depate nu-și savurau compania. Shea era aproape la capătul răbdării. Când avea să ajungă acolo, probabil urma să-l sugrume cu cordonul.

– Tamara Johnson! se răsti ea.

– Johnston, o corectă Teague. Tamara Johnston.

Shea sări în picioare.

– Johnson? Johnston? Cui îi pasă? S-a mutat la Washington, la sfârșitul clasei a opta. Ce șanse sunt ca familia Rainey să aducă vorba despre ea? Nu, lasă. Am să-ți spun eu care sunt șansele. Una la un milion. Ne pierdem vremea de pomană. De ore-ntregi mă

freci, de mi-ai făcut piftie bietele celule cenușii. Nu e timpul să ieșim în recreație?

Ochii îi scăpărau; sânii i se ridicau și coborau repede, agitați, cu fiecare respirație.

Teague privi peste apă, spre insulă, evitând cu grijă atât acuzația din ochii ei, cât și ispita sânilor. *Ar trebui să dea o lege contra afurisitelor ăstora de sutiene sport.* Mai ales purtate pe sub maiouri.

Shea îl apucă de mâini, ridicându-l în picioare.

– Haide, Teague. Să tragem chiulul. Măcar de la o oră, două. Ce zici?

O, cât îl mai tenta. Dar își îndreptă umerii și-și eliberă mâinile dintr-ale ei.

– Zic că, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, îți vei face apariția de debut în rolul lui Kirsten Rainey.

– Te rog, Teague. Sunt frântă de oboseală.

Nu arăta deloc frântă. Arăta... la naiba, mai bine să lase-n pace felul cum arăta.

– Care era al doilea prenume al mamei tale?

– Tiranule!

– Greșit. O chema Anne. Elizabeth Anne Lennox Rainey. A murit la scurt timp după nașterea ta. Și numele al doilea al tatălui?

– Hai ce dracu', Teague!

– Numele al doilea al tatălui? repetă el.

– Te urăsc!

Se așeză pe bancă, învins.

– Michael, spuse el, cu un oftat.

– Nu sunt pregătită.

Panica o cuprindea ca un val sufocant. Mai avea nevoie de timp. Trecuse doar o săptămână de când acceptase toată mascarada. O săptămână de instrucție și practică, în timpul căreia Teague își dăduse toată silința s-o antreneze pentru rolul fiicei de mult pierdute. O săptămână în care se prefăcuse că nu-și simțea bătăile scăpate de sub control ale inimii, de fiecare dată când Teague se uita în direcția ei.

Teague îi zâmbi încurajator.

– Te-am învățat tot ce știu despre Kirsten și familia ei. Mai pregătită de-atâta nici n-ai putea să fii vreodată. În plus, Jack nu poate

aștepta o veșnicie. Ieri, când le-am telefonat ca să-i pregătesc pentru sosirea ta, Cynthia a spus că avusese din nou o noapte proastă.

Înseamnă că Jack Rainey și cu mine mai avem și altceva în comun, pe lângă înfățișare.

Massacre Island, domeniul privat al familiei Rainey, se înălța în fața lor ca o fortăreață. De aproape, arăta mult mai mare decât se vedea de pe balconul camerei ei de la cabană, aflată pe malul lacului. De lângă apă se înălțau pe rând mai multe terase de granit, făcând loc unui pâlc des de ponderosa. În văzduhul răcoros se simțea mirosul brazilor.

– Mi-e frică, Teague.

O atinse un moment pe umăr, iar inima ei făcu un salt mortal.

– N-are de ce să-ți fie. Concentrează-te numai asupra a ceea ce știi. Întrebare de probă: descrie-mi familia.

– În primul rând Jack, desigur, și cea de-a doua soție a lui, Cynthia.

– Care era... o îndemnă el.

– Văduvă, cu un fiu mic, pe care Jack l-a adoptat ulterior. Ăsta-i Kevin, în prezent student la colegiu.

– Și altcineva?

Teague opri motorul, lăsând șalupa să plutească spre locul de acostare din capătul debarcaderului. Amortiză șocul cu piciorul, după care legă parâma cu ușurința unei practici îndelungate.

– Michaela, fiica în vârstă de cinci ani a lui Jack și a Cynthiei, născută după dispariția lui Kirsten.

Privi lung sălbăticia de stânci și copaci.

– Unde-i casa?

Teague înălță o sprânceană.

– Spune-mi tu, *Kirsten*.

Îi întinse o mână, pentru a o ajuta să coboare din barcă.

Neluându-i în seamă degetele întinse, Shea sări pe ponton fără ajutorul lui. Și-așa, abia îi mai funcționa creierul. Dacă o mai atingea o dată, puținele circuite rămase aveau să i se blocheze și ele, cu siguranță.

– Drept pe cărare, spre malul sudic al insulei. Nu treci pe la GO, nu încasezi două sute de dolari, recită ea regula de la Monopoly. Am memorat îndrumările. Credeam doar că ar trebui să se vadă casa de-aici.

– Sunt prea mulți copaci.

O strânse de mână, dându-i senzația că i se topea șira spinării.

– Nu pot face asta, spuse Shea, nesigură dacă se referea la întâlnirea cu familia Rainey sau la faptul că se dădea drept logodnica lui.

– Ba poți.

Glasul său răsuna încet, liniștitor.

– Fii optimistă, arătă el cu capul spre cărare. Comitetul de primire tocmai a apărut de după copaci. Vino după mine.

O cuprinse în brațe și o sărută cu mai mult entuziasm decât considera Shea că ar fi meritat situația. La naiba, și-așa dârdâia din toate încheieturile, fără a mai trebui să facă față și unui val de hormoni.

– Nu te lăsa furat de rol, îl preveni ea, printre dinți, în timp ce îi privea cu adorație chipul.

Zâmbetul lui de răspuns o făcu să tremure.

– Cine spune că joc teatru?

Continuă s-o țină cu un braț pe după umeri, în timp ce se întorceau să-i salute pe ceilalți.

– Cynthia, Kevin, Mikey – ia uitați-vă cine s-a întors.

Shea făcu un efort să-și stăpânească tremurul, concentrându-se asupra membrilor familiei Rainey.

Mama vitregă a lui Kirsten se apropie cea dintâi; era o femeie atrăgătoare, la fel de zveltă și șic, la patruzeci și patru de ani, ca majoritatea femeilor la jumătate din vârsta ei. O îmbrățișă pe Shea, învăluind-o în căldură și Chanel No. 5.

– Kirsten, spuse ea cu voce tremurătoare, nu-mi vine să cred că ești aici. Niciodată n-am crezut că te voi mai revedea. E minunat că te avem din nou acasă.

În ochi îi luceau lacrimi. O eliberă pe Shea din brațe, trăgându-și fiul și fiica mai aproape.

– Urați-i bun-venit surorii voastre.

Kevin, un tânăr de nouăsprezece ani, blond și cu ochi albaștri, student în anul doi la Universitatea din Idaho, era uluitor de chipeș, cu trăsături aproape perfecte. Îi strânse ferm mâna, după care o cuprinse în brațe.

– Mă bucur că te-ai întors, Kirsten, îi șopti el la ureche. Ne-a fost dor de tine.

Când îi dădu drumul, Shea îi zâmbi.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Skeeter.

Peste calmul lui de suprafață trecu o expresie stranie. Nu tremura în pragul lacrimilor, ca Cynthia, și totuși se vedea clar că reîntâlnirea îl afecta la fel de profund ca și pe mama lui.

– Aproape uitasem porecla asta veche. Nesuferit ștrengar trebuie că eram, când am fost mic.

Shea surâse.

– Nesuferit, poate. Ștrengar, categoric. Dar mic? Niciodată.

Teague îi aruncă o privire întrebătoare, puțin încruntat. Făcuse deja o gafă?

Kevin își împinse sora mai mică înainte.

– Salut-o pe Kirsten, Mikey.

Michaela Rainey era leită Shea la vârsta de cinci ani. Avea același nas mic și drept, ochi albaștri-verzui limpezi, bucle negre înfoiate și o bărbie pătrată, cu o părere de brazdă la mijloc, sugerând încăpățânare. În acel moment, și-o ținea repezită înainte agresiv, cu buza de jos răsfrântă a bosumflare.

Se opri față în față cu Shea.

– Nu ești sora mea. Sora mea a murit. Așa a zis Ruth, care nu minte *niciodată*.

Cynthia scoase o exclamație:

– Mikey, ești nepoliticoasă!

Își trase fiica de lângă Shea.

– Cere-i lui Kirsten iertare în clipa asta.

– Ba nu-i cer! se schimonosiră trăsăturile fetiței într-o expresie rebelă. Nu e Kirsten. E o nimpostoare care vrea să ne fure insula.

– Michaela Rainey, cere-ți iertare imediat! insistă Cynthia, cu o față pe care se adunau tunete.

Fetița își smulse mâna dintr-a ei.

– Nu-mi cer! Și nu poți să mă obligi.

Apoi, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe cărare.

Cynthia păru pe punctul s-o urmeze, dar Kevin o opri, punându-i o mână pe braț.

– Las-o să plece. Nu e vina ei. Ruth i-a împuiat capul cu tot felul de prostii, ani de zile.

Aruncă o privire spre Shea.

– O mai ții minte pe iubita noastră servitoare?

– Mai fluieră și-acum *„Rock of Ages“* ore-ntregi?

Kevin se strâmbă.

– Lipsa ei de ureche muzicală e cea mai neînsemnată dintre probleme. Acum câțiva ani, s-a înscris într-o sectă foarte severă. numită Tabernaculul celor Binecuvântați. Dacă și înainte ți se părea că avea o aplecare cam bizară spre religie, s-o auzi acum. Îi pune pe copiii ăia doi ai ei să îngenuncheze din cinci în cinci minute, ca să se roage pentru iertarea tuturor păcatelor, imaginare sau nu.

– Dacă a întrecut măsura, întrebă Teague, de ce n-o concediați?

– Jack nici nu vrea s-audă, se încruntă Cynthia. Și are și el dreptatea lui. Ruth e o prezență permanentă pe Massacre Island, de mai mult timp decât mine. Și-n plus, e o menajeră excelentă, ca și soră cu experiență. Nu știu cum m-aș descurca fără ea, cu îngrijirea lui Jack.

Se întoarse spre Shea.

– Teague ne-a vorbit despre amnezia ta.

Zâmbetul ei era atât de înțelegător, încât Shea se simți ca o viperă încălzită la sân, pentru că o amăgea.

– Da, memoria mea e încă destul de fragmentată.

Teague o cuprinse cu un braț pe după umeri. Ridică privirea spre el, pentru a-i surprinde pe chip o expresie care o făcu să amețească. Toată săptămâna, în timpul necontenitelor ședințe de instrucție despre detaliile din viața familiei Rainey, Teague păstrase o distanță emoțională prudentă. Fusese rând pe rând zbir, amic și frate. Shea ajunsese la concluzia că toată atracția sexuală intensă dintre ei era unilaterală. Acum, era evident că se înșelase. I-o spunea expresia lui, plină de o jinduire tandră și feroce. Reacționă printr-un fior, după care se încruntă, când îi trecu prin minte o altă posibilitate. Oare pe ea o dorea? Sau pe Kirsten?

Din fericire, în drum spre casă, nu conversară decât sporadic. Lui Shea îi era greu să judece, cu brațul lui Teague împrejurul ei.

Peisajul era superb, cu privelişti tot mai spectaculoase, pe măsură ce urcau spre culmea insulei. În vârf se opriră să-şi tragă respiraţia şi să admire dramatica panoramă din lungul Lacului Crescent.

– Aici era postat observatorul, pe vremea pionierilor. Îţi dai seama cum trebuie să se fi simţit tânărul David Rainey când s-a trezit – adormise în post, explică Kevin, pentru Teague – şi a văzut indienii apropiindu-se cu canoele de război?

– Albi deghizaţi în indieni, preciză Shea. Nişte bandiţi tocmiţi de Angus Fitzhugh, un baron local al pământurilor, care râvnea şi la insula asta.

Teague îi aruncă o privire curioasă. Instructajul lui nu acoperise şi acest aspect.

Kevin zâmbi aprobator. O pusese la încercare, iar ea tocmai luase examenul final.

– În masacru, cel de unde îşi trage numele insula...

– E un nume sinistru, se cutremură dezgustată Cynthia Rainey.

– ...a murit întreaga familie Rainey, cu excepţia lui David, băiatul care adormise în post. Imaginează-ţi ce sentiment de vinovăţie l-a cuprins, ştiind că era responsabil de măcelărirea întregii sale familii.

În ochii lui Kevin se simţea o provocare. Deci, aluzia dinainte nu fusese proba finală a examenului.

– Nu prea, îi zâmbi Shea, cu deplină nevinovăţie. Chiar dacă David ar fi dat alarma la timp, rezultatul ar fi fost acelaşi. Familia Rainey era într-o totală inferioritate numerică. Singura deosebire a fost că, întrucât David a rămas în viaţă, pentru a povesti cele întâmplate, indienii nu au fost acuzaţi de un lucru pe care nu-l făcuseră, iar lacomul Fitzhugh a primit ceea ce merita.

Întotdeauna fusese o elevă notată numai cu A pe linie.

– Dacă aţi terminat să vă contraziceţi în privinţa celor mai mărunte detalii din istoria familiei, interveni Cynthia, cu un surâs indulgent, Jack ne aşteaptă. Propun să pornim spre casă.

– Sunt de aceeaşi părere, replică Teague, cu o privire tăioasă spre Shea.

Shea şi Teague rămaseră singuri pe terasă, în timp ce Cynthia se duse să afle dacă Jack era gata s-o vadă pe Kirsten, iar Kevin plecă să se intereseze cu privire la masa de prânz. Mikey, probabil, era tot îmbufnată.

Teague o întoarse pe Shea cu faţa spre el.

– Ia spune-mi, *Kirsten*, de unde-ai știut despre David Rainey și moșierul cel rău?

Shea își îngustă ochii.

– Mă cheamă *Shea*.

– Serios? Atunci, explică-mi de unde-ai aflat despre masacru.

– Am citit întâmplarea într-o broșură pe care-am luat-o din hol, la Liberty Lodge.

Chiar se mai îndoia de identitatea ei, după atâtea zile?

Teague o studie, fără să zâmbească.

– Dar porecla găsită de Kirsten pentru Kevin, de unde-o știai?

Shea clipi din ochi. De *unde* o știa?

– Probabil mi-ai spus-o tu.

– N-n, clătină el din cap. Azi am auzit-o prima dată.

– Atunci, poate oi fi reținut-o din jurnalele de însemnări pe care mi le-ai dat să le citesc.

Jurnalele lui Kirsten. Pentru prima oară, se întrebă cum ajunseseră în posesia lui.

– Poate, deși nu-mi amintesc să fi citit vreodată numele „Skeeter", dădu el din cap, gânditor. Probabil am sărit peste partea aia.

Shea știa că nu sărise. Porecla nu era menționată nicăieri, în jurnalele pe care le învățase aproape pe dinafară. Atunci, de *unde* o știuse? Habar n-avea. Firișoarele de păr de pe brațe i se zbârliră. Nu putu susține privirea lui Teague.

– Un moment, m-ai pus în încurcătură, spuse el.

– Cum aproape că m-a pus și Kevin pe mine. Până acum am avut noroc, dar în nici un caz n-am să pot merge până la capăt. Mai devreme sau mai târziu, voi face o gafă de proporții.

– Ai să te descurci de minune, îi spuse el. Dacă faci o greșeală, recurgi imediat la povestea de rezervă. Răpitorii au fost puțin cam prea duri și te-au lovit în cap. În panică, speriați că erai pe moarte, te-au abandonat în camera de urgență a unui spital, tocmai în cealaltă parte a țării.

Shea se încruntă, încercând să nu ia în seamă fierbințeala pe care o aprinsese dintr-o dată atingerea lui. Își simțea sânii încorsetați și grei, iar picioarele îi tremurau. *Concentrează-te asupra poveștii de rezervă,* își spuse, dar degeaba. Blânda apăsare a

degetelor lui pe încheietura mâinii o distrăgea și nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost să simtă aceeași apăsare tandră mângâindu-i alte părți anatomice, mai intime.

– Iar când în sfârșit ți-ai venit în fire... o îndemnă el, dându-i drumul.

Shea lăsă să i se rezerve tot aerul ținut în piept, cu un oftat prelung. Una câte una, celulele creierului i se aliniară din nou.

– Aveam amnezie, spuse ea. Ani de zile, îmi reveneau crâmpeie mărunte de amintiri, dintre care una m-a adus la Liberty, în căutarea unui indiciu despre trecutul meu. Când am dat de tine, mi s-au lămurit porțiuni întregi din viața anterioară.

– Deși încă au mai rămase goluri destule.

Se aplecă, sărutând-o ușor.

Un incredibil val de emoție o năpădi, atât de intens încât fu cât pe ce să leșine. Sărutul, o simplă atingere a buzelor, nu dură decât o secundă, dar când Teague se retrase, Shea era complet dezorientată, toată numai o încâlceală de terminații nervoase răvășite, pulsând de-a valma.

– Ești pregătită? o întrebă.

O, Doamne, da. Niciodată în viața ei nu fusese mai pregătită.

– Uite că vine Cynthia, șopti el.

– Ce?

– Ca să te ducă în casă, la Jack.

– Aha. La Jack.

Teague îi aruncă o privire îngrijorată.

– Te simți bine?

– Perfect, minți Shea.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Întotdeauna fusese atât de calmă și controlată. Când îi porinse libidoul, așa, pe neașteptate, în acea cursă nebunească pe banda de mare viteză? *Concentrează-te. Ești pe punctul de a cunoaște un om care s-ar putea să reiasă că e tatăl tău.*

Cynthia se apropie, cu zâmbetul pe buze.

– Tatăl tău te așteaptă, Kirsten. Vrea să te vadă și pe tine, Teague.

– Pe Teague? repetă Shea, surprinsă. Se încordă. Oare Jack Rainey le și depistase prefăcătoria? Peste o clipă, avea să se dărâme toată șandramaua?

Teague o cuprinse cu un braț pe după mijloc.

– Nici o grijă. Va fi bine.

O conduse spre un glasvand cu uși glisante. Shea își simțea picioarele ca pe două tulpini de sparanghel fierte prea mult timp.

În casă, își recăpătă echilibrul, o dată cu simțul de orientare. A doua ușă pe dreapta, își aminti ea, în camera unde fusese biblioteca, până când lui Jack îi slăbiseră prea mult puterile pentru a mai urca scara. Mirosul slab de lămâie al lacului de mobilă părea familiar. Se întrebă dacă mai era pe raftul de jos colecția ei de Nancy Dew.

Cynthia lăsase ușa întredeschisă. Teague ciocăni.

– Jack?

– Teague? Kirsten e cu tine?

Glasul era mai puternic decât se așteptase.

Dar, când trecură pragul, își dădu seama că timbrul baritonal al lui Jack Rainey o indusese în eroare. Teague nu exagerase, spunând că bătrânul n-avea să poată aștepta o veșnicie. Arăta ca un om căruia minutele îi erau numărate.

Tatăl lui Kirsten era slab ca un schelet, cu pielea smead-palidă a feței atârnând de pe osatura craniului. Numai ochii îi mai păreau vii. Aveau aceeași nuanță de acvamarin ca ai lui Shea, arzând cu o mare pasiune pentru viață. Cancerul nu-l răpunea pe Jack Rainey fără luptă.

Ocolind suportul cu pungile din care picurau glucoză și morfină în venele lui, Shea se apropie de pat.

– Tăticule?

Una dintre ghearele precum ceara de pe pătură tresări, într-un gest mut de chemare. Shea mai făcu un pas și o cuprinse între mâinile ei. Pielea bolnavului era fierbinte și uscată, ca și cum l-ar fi ars un foc interior.

– O, tăticule, murmură ea.

– Nu credeam să te mai văd vreodată. Slavă Domnului că Teague te-a găsit.

Glasul îi tremura de emoție. În mâinile ei, gheara se mișcă slab.

– Nu plânge, fetițo.

Își dădu seama, cu un șoc, că pe obraji îi șiroiau lacrimi.

– Iartă-mă. Nu mă pot stăpâni.

Teague o strânse de umăr.

– Cum te simți azi? îl întrebă el pe Jack.

Bătrânul surâse ironic.

– M-am simțit eu și mai bine, la viața mea. Deși, mi s-a luat o piatră de pe inimă, văzându-vă pe voi doi din nou împreună. În toți anii ăștia, m-am învinuit încontinuu.

– O, tăticule, nu, protestă Shea. De ce să te acuzi? Ai făcut tot ceea ce era omenește posibil. Teague mi-a spus că ai respectat instrucțiunile răpitorilor până în cele mai mici amănunte. N-ai anunțat poliția și ai plătit răscumpărarea. Mai mult decât atât, ce-ai fi putut face?

Jack tăcu un moment, apoi se întoarse spre Teague, cu o expresie abătută în ochii adânciți în orbite.

– Nu-și mai amintește, nu-i așa?

Shea simți un fior de neliniște.

– Ce să-mi amintesc?

– Nu i-am pomenit nimic, clătină din cap Teague. Mi-am spus că și așa avea prea multe de asimilat.

Pleoapele pergamentoase ale lui Jack Rainey se închiseră, ascunzându-i ochii aprigi, dogoritori. Arăta ca un cadavru. Un oftat adânc îi zgudui pieptul.

– Trebuia să-i spui.

Shea se întoarse spre Teague.

– Ce să-mi spui?

Ridicând din umeri, acesta refuză să-i susțină privirea.

– Ce anume, tăticule? Spune-mi tu.

– Îți mai aduci aminte cu câtă îndârjire m-am împotrivit logodnei voastre?

Shea clătină din cap.

– Nu știu decât ceea ce mi-a spus Teague. Perioada aceea mi-o amintesc doar ca prin ceață. Teague a zis că fusesem nevoită să amenințe cu fuga de-acasă, ca să-mi dai voie să mă mărit cu el. Îl considerai un vânător de zestre.

Jack închise din nou, un moment, ochii.

– Am greșit. În multe privințe am greșit.

Încet, își ridică pleoapele, pentru a dezvălui doi ochi învăpăiați intens.

– Dar nu te-ai mulțumit doar cu amenințarea, Kirsten. Ai fugit

într-adevăr. Tu și Teague v-ați căsătorit, de șapte ani sunteți soț și soție.

Obrajii lui Shea se aprinseră.

– Dar Teague a spus că dispărusem cu două zile *înainte* de nuntă.

– Înainte de marea nuntă publică pentru care insistasem eu. Paravanul de după consumarea faptului, pe care-l pretindea mândria mea. Pe toți sfinții, insistam eu, nimeni n-avea să privească disprețuitor un Rainey. Am reușit să țin fuga secretă față de toată lumea, cu excepția celor mai apropiate rude.

Pe buze i se ivi un ușor zâmbet.

– Chiar și față de Ruth.

Shea se încruntă.

– Asta nu explică de ce te condamni singur. Numai fiindcă ai insistat pentru o ceremonie oficială?

Teague interveni:

– Se consideră vinovat fiindcă din cauza nunții ne-am certat noi doi, iar tu te-ai mutat din nou acasă la tine.

– Unde ai căzut drept în capcana răpitorilor. Aproape că le-am aruncat singur momeala.

Jack părea obosit. Obosit de moarte.

Teague făcu un pas spre pat.

– Destul. Trebuie să te odihnești.

Bătrânul se foi pe perne, nervos.

– Dar nu-și mai aduce aminte.

– E-n regulă, tăticule, îi luă Shea mâna într-ale ei. Toate astea s-au întâmplat demult. Ce-a fost, a trecut. Acum, odihnește-te. Vom vorbi mai târziu.

Jack oftă adânc.

– Îmi promiți?

– Pe cuvântul meu.

– Bine. Sunt unele lucruri care trebuie să fie spuse, murmură el, ațipind agitat.

Prânzul luase sfârșit, dar Shea, Teague, Kevin și Cynthia întârziau la masa cu umbrelă, pe terasă, sorbind ceai de la gheață și conversând într-o doară, pe când Glory și Hallelujah, copiii gemeni ai servitoarei, strângeau resturile de la masă.

– Încă nu ți-ai văzut camera? o întrebă Cynthia pe Shea. Nu? E întocmai cum ai lăsat-o. Tatăl tău insista mereu că te vei întoarce acasă într-o bună zi.

– O conduc eu, se oferi Kevin. La cine e cheia?

– Cheia? întrebă Shea.

– Camera stă încuiată, îi explică Cynthia. Altă manie a tatălui tău.

– Cheia e la mama, interveni Glory. Cum termin de strâns masa, o aduc.

– Aici poate să termine Hal, răspunse Kevin. Fugi acum și adu cheia.

Glory aruncă o privire piezișă spre Kevin, se înroși ca racul și o șterse.

Deci, așa stă treaba, va să zică? reflectă Shea. Ei, nici nu era de mirare. Kevin arăta ca un Făt-Frumos întruchipat. Din păcate, Glory, cu părul ei ca o blană de șoricel, cărnițele durdulii și prognatismul accentuat, nu semăna nici pe departe cu Frumoasa din Pădurea Adormită.

– Kevin, pentru numele lui Dumnezeu, obiectă Cynthia, gemenii nu sunt sclavii tăi personali.

– Glory nu se supără, și nici Hal. Nu-i așa, Hal?

Băiatul scutură din cap, continuând să stivuiască pe o tavă farfuriile folosite. Slab ca o prăjină, cu păr lățos, mătreață și acnee, era un specimen și mai puțin arătos decât sora lui.

– Vă deranjează dacă vin și eu? întrebă Teague. Nu ți-am văzut niciodată camera. Poate mă va ajuta să descopăr lucruri noi despre personalitatea ta.

– Sau a Cynthiei, spuse Shea. Ea a decorat-o.

Simți un fior de neliniște. Pe-asta de unde-o mai știa? I-o menționase cineva mai devreme?

Chiar în acel moment, Glory dădu buzna înapoi cu cheia, gata să-i conducă la etaj, așa că Shea nu se mai gândi la problema care o frământa.

Camera lui Kirsten arăta ca o pagină din *„Country Living“*, un decor perfect, de la tablourile din perioada primitivă a lui Wooster Scott, înrămate și adunate pe peretele dintre ferestre, până la patul antic, cu picioare răsucite și cuvertură din petice roșii și albe.

– Stai așa! Salt în timp!

Râzând, Teague își înhăță fotografia de pe noptieră și i-o întinse lui Shea. Perioada mea cu plete, unul dintre numeroasele motive pentru care tatăl tău nu mă putea suferi.

Cu șapte ani în urmă, ce vârstă avea? Douăzeci și cinci de ani, pe lângă cei nouăsprezece ai lui Kirsten? Bărbatul din fotografie arăta și mai tânăr. Teague nu-și schimbase numai tunsoarea.

– Ăsta de unde-a apărut? ridică Kevin un conglomerat de cristale. Fațetele reflectau lumina cu scânteieri albastre-verzui orbitoare.

Fascinată, Shea se apropie să atingă cu degetul o suprafață netedă. Piatra era caldă și, dacă ar fi fost mai naivă, putea să jure că vibra sub vârful degetului ei.

Privi în adâncul cristalului, orbită de o strălucire neașteptată. Un zumzet slab, pulsatil, îi umplu urechile, iar în subconștient îi palpită o senzație misterioasă, intensă. Prin creier îi trecură în zigzag nenumărate imagini, cu o repeziciune vertiginoasă, prea iuți ca să le înțeleagă, prea vii pentru a le ignora, într-un montaj accelerat care trecu și se sfârși atât de rapid încât ar fi putut crede că i se păruse. Clipi din ochi și-și retrase mâna.

Încruntat, Kevin puse cristalul la loc pe noptieră, unde îl găsise.

– Sunt sigur că aș fi observat cristalul ăsta, dacă era aici și înainte.

– E una din comorile lui Beelzebub. L-a adus în casă, acu' vreo două luni. Probabil trebuia să-l arunc, dar culoarea mi-a amintit de ochii matale, Miss Kirsten.

Glory părea neliniștită, uitându-se oriunde, numai la cristal nu. O fi fost îngrijorată că încălcase una dintre regulile maică-sii, sau poate o stânjenea, doar, propria-i îndrăzneală de a fi deschis gura.

– Cine-i Beelzebub? întrebă Shea. Dacă Teague ar fi menționat acest nume, l-ar fi ținut minte.

– Labradorul negru al lui Mikey, răspunse Kevin. Șobolanul canin din haită.

Teague luă bulgărele de cristal, pentru a-l examina mai atent.

Shea privea lung piatra, temându-se s-o atingă a doua oară, dar neputându-și lua privirea de la ea. Cuvintele țigăncii din parcul de distracții păreau să-i răsune în urechi: *În piatră-i secretu'.*

Capitolul 3

Shea părea deprimată, în pofida faptului că vizita ei la familia Rainey mersese ca după ceas.

– Probleme? o întrebă Teague, în timp ce plecau de pe insulă.

Se încruntă.

– De ce nu mi-ai spus că tu și Kirsten fugiserăți?

– Mă temeam că ai fi început să cauți motive ascunse ale tuturor faptelor sau vorbelor mele, și-n plus, nu e un lucru cu care să mă mândresc în mod deosebit.

– De ce? Doar n-ai luat-o de soție pentru bani, nu-i așa?

– Într-adevăr.

Tăcu o clipă.

– E o poveste lungă, Shea. Ești sigură că vrei s-o auzi?

– În situația existentă, cred că ar fi cel mai bine, răspunse ea sec.

– Mama lui Kirsten a murit când ea era mică. Și, până la unsprezece ani – când Jack s-a însurat cu Cynthia – l-a avut pe tatăl ei numai pentru ea. O adora și îi dădea aproape tot ce voia. Să nu mă înțelegi greșit. Și Kirsten își adora tatăl, dar nu se codea să se folosească de iubirea lui pentru a-și satisface toate capriciile.

– Răsfățată și îndărătnică, traduse Shea.

Teague dădu din cap.

– Dar și fermecătoare, și adorabilă. Cred că, atunci când tatăl ei a refuzat să aprobe căsătoria cu mine, i-a spus nu pentru prima dată în viața ei.

– Iar ea nu putea să accepte un răspuns negativ.

– *Niciodată* nu accepta un răspuns negativ, clătină din cap Teague. Kirsten știa că slăbiciunea cea mai mare a tatălui ei era mândria, așa că a folosit-o împotriva lui. Știa că, dacă fugea, el avea să încuviințeze marea nuntă pe care și-o dorea ea, pentru a salva aparențele.

– Iar tu i-ai acceptat planul de a-și manipula tatăl?

– Nu mi-am dat seama ce intenții avea. Nu știam decât că doream să mă însor cu Kirsten, iar o escapadă părea singura soluție.

Shea îl privi nedumerită.

– Dar dacă tatăl ei se opunea atât de tare căsătoriei, atunci de ce a cedat? Deci, ați fugit. Mare lucru. De ce să nu fi aranjat o anulare a căsătoriei, sau un divorț discret?

Teague se uită înapoi, spre cocoașa verde a Insulei Masacrului.

– Nu i-o permitea orgoliul, mai ales după ce Kirsten i-a spus că era însărcinată.

– Însărcinată? repetă Shea, aproape înecându-se cu cuvântul. Despre asta voia Jack să-mi vorbească?

– Probabil. Copilul acela era asul din mâneca lui Kirsten. În cele din urmă, a fost argumentul care l-a forțat să-i aprobe cererea unei nunți mari. Kirsten își cunoștea atât de bine tatăl, încât știa că, din punctul de vedere al lui Jack, un nepot din flori ar fi fost o nenorocire de o mie de ori mai mare decât un ginere vânător de zestre.

– Totuși, nici tu nu erai cu adevărat un vânător de zestre.

– Nu, nu eram decât nebun de dragoste pentru ea. Sau, poate, doar nebun și atât, râse el acru. Nu mai cunoscusem nici o ființă asemenea lui Kirsten. Era inteligentă, bogată și frumoasă. Majoritatea femeilor ca ea sunt atât de impresionate de propria lor perfecțiune, încât se țin mai presus de muritorii de rând. Kirsten era altfel. Iubea viața, iubea oamenii. Alerga cu comisioane pentru bătrânii imobilizați la domiciliu, medita copiii cu dificultăți la învățătură, se oferea să stea cu câte un bebeluș care avea colici sau un bolnav de SIDA. Și orice ființă deosebită pentru ea câștiga o poreclă afectuoasă.

– Ca Skeeter, își aminti Shea.

Teague dădu din cap.

– În ciuda diferenței de vârstă, Kevin și Kirsten erau foarte apropiați. Mai apropiați decât multe rude de sânge.

– N-am de unde să știu cum e. Eu am fost singură la părinți.

– Și eu, răspunse Teague, în timp ce manevra șalupa spre locul de acostare, la debarcaderul din Strawberry Point.

– Debarcaderul ăsta e tot al familiei Rainey?

Teague încuviință:

– Familia Griffin locuiește în apartamentul de deasupra celui de pe insulă. Eu stau aici. Vrei să arunci o privire în jur, înainte de a te duce înapoi la cabană?

Adevărata Kirsten s-ar fi simțit ca acasă, l-ar fi îmbiat să pregătească el cina, apoi l-ar fi sedus, la desert.

Shea îi întâlni privirea. Se înroși la față, ca și cum Teague i-ar fi citit gândurile. Apoi, clătină din cap, mutându-și ochii.

– Rămâne pe altă dată.

– Sigur.

Roșeața ei dovedea că Teague nu-i era complet indiferent. Cu atât mai bine, din moment ce și ea era departe de a-i fi indiferentă.

Și nu numai pentru că semăna cu Kirsten, își spuse el, în timp ce mergeau cu mașina pe malul lacului, spre Liberty. După ce petrecuse o săptămână în compania lui Shea, recunoștea diferențele dintre ele. Amândouă erau inteligente și încăpățânate foc, dar Kirsten manipula oamenii, câtă vreme Shea nu era astfel.

De asemenea, Shea era mai independentă. Pe Kirsten n-o interesase să-și urmeze studiile mai departe, nici să se ocupe cu altceva în afara acțiunilor ei de caritate. Shea, pe de altă parte, muncise în tot timpul colegiului și-și făcuse o carieră. În *Ohio*, își reaminti el. Și nu era genul care să-și abandoneze toate apanajele de tânără directoare, câștigate atât de greu, pentru a urma un bărbat. Cu atât mai puțin un bărbat care continua să lupte pentru a-și pune pe picioare firma abia întemeiată. Teague oftă.

Mai existau și alte deosebiri. Kirsten fusese o curtezană înnăscută. Cunoscuse pe dinafară toate ritualurile flirturilor și le practicase cu religiozitate. Shea, dimpotrivă, nu se ținea niciodată de jocuri.

Cu sentimente contradictorii, Shea privi camioneta lui Teague îndepărtându-se. Domnul cel Înalt și Brunet devenea tot mai Periculos cu fiecare minut. Zâmbea, și îi scurtcircuita creierul. O atingea, iar hormonii i-o luau razna. În ce se băgase?

În holul rustic al cabanei, recepționera îi dădu cheia, apoi puse în fața ei, pe comptoar, un plic.

– V-a venit asta.

Shea luă scrisoarea și o întoarse, pentru a citi adresa dactilografiată. În ciuda faptului că nimeni de-acasă nu știa unde se afla, scrisoarea îi era adresată Domnișoarei Shea McKenzie, la Liberty Lodge. Se încruntă. Cine îi putea trimite ei scrisori?

Adresa expeditorului se remarca prin absență. Se uită la ștampila poștei. Fusese trimisă loco, ceea ce însemna... Ce însemna?

– Mulțumesc, îi spuse ea recepționerei, introducând plicul în poșetă. Ieși pe o ușă laterală și porni pe cărarea de pe malul lacului.

Majoritatea clienților erau plecați pe lac sau foloseau amenajările de agrement ale cabanei. Curtea era aproape pustie. În drum spre cameră, nu se întâlni decât cu o familie de prepelițe, mama și puii, mergând în șir indian pe poteca plină cu scoarță de copac.

Când intră în cameră, tocmai suna telefonul. Își aruncă jacheta pe pat și ridică receptorul.

– Alo?

În primul moment, nu auzi nici un răspuns, deși se distingea respirația cuiva. *Nemaipomenit. Le arde de bancuri. Exact ce-mi trebuia.*

– Alo? încercă ea din nou, mai tare.

– Du-te înapoi de unde-ai venit.

Glasul de la celălalt capăt al firului vorbea într-o șoaptă uscată ca foșnetul frunzelor veștede în vânt.

– Cine-i la telefon?

– Un prieten. Ai primit scrisoarea?

– *Cine* e?

Nici un răspuns. Legătura se întrerupsese.

Shea închise telefonul, cu degete tremurătoare, apoi scoase din poșetă plicul pe care i-l dăduse recepționera. Îl deschise, pentru a găsi o tăietură dintr-un ziar, îngălbenită, și o coală cu trei cuvinte.

Articolul de ziar relata pe scurt dispariția lui Kirsten. Scrisoarea anexată era scrisă la mașină. Autorul său nu credea în risipa de cuvinte. Era un mesaj scurt, dar deloc plăcut:

Istoria se repetă.

Shea se așeză într-un fotoliu, jucându-se cu medalionul. Glasul șoptit de la telefon se declarase prieten – sau prietenă – deși nu suna deosebit de prietenos. Atinse cu degetul tăietura din ziar. Conform articolului, Kirsten Rainey dispăruse fără urmă, iar F.B.I.-ul nu descoperise nici o pistă. Nimic nou, până aici. Ceea ce o aducea la scrisoarea propriu-zisă. *Istoria se repetă.* Avertisment sau amenințare? Nu se putea hotărî.

La naiba, trebuia să discute cu mama ei. Numai că nu putea. Părinții ei n-aveau să se întoarcă acasă decât peste trei săptămâni. Și nu plecaseră într-un grup de turiști cu itinerariu planificat. Shea știa că intenționau să stea un timp în Scoția, încercând să dea de urma strămoșilor tatălui ei vitreg. Și mai știa că mama ei era hotărâtă să viziteze orașul Pompei. Dar când anume se aflau într-un loc, și când în altul, nu putea ști. Probabil că nici ei nu știau.

Tresări speriată, când auzi o bătaie în ușă. Sosise deja Teague? Se uită la ceas, având surpriza să descopere că trecuseră patruzeci de minute de când se despărțiseră.

Se încruntă, întrebându-se dacă să-i spună sau nu despre neliniștitorul telefon și scrisoarea anonimă. Era prea riscant, conchise ea. Dacă Teague insista să pună capăt farsei? Nu era pregătită să plece din Liberty, până nu afla și răspunsurile la câteva întrebări ale ei proprii.

Băgând în poșetă scrisoarea și tăietura din ziar, se ridică să-i deschidă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, de cum îi văzu fața.

– Nimic. Mi-e foame, atâta tot. La prânz am fost prea nervoasă ca să mănânc destul.

Teague se uită la ceas.

– Vrei să îmbucăm ceva înainte de lecție?

– Lecție?

– Ai uitat? Navigație, 101.

Shea se sili să zâmbească.

– Votez pentru lecție mai întâi, apoi mâncare.

– Dar, se miră Teague, acum o secundă ai spus că ți-era foame.

– Să zicem că sunt o mare amatoare a amânării plăcerilor. Știi, cu cât aștepți mai mult, cu atât mai plăcut va fi.

Afirmația ei putea fi luată și drept aluzie sexuală, deși Shea n-o spusese cu această intenție. Se înroși în obraji.

– Mergem?

Teague înălță o sprânceană.

– Oricând ești gata.

– Nu-i rău, dădu din cap Teague, aprobator. Amintește-ți doar că nu trebuie să te repezi cu toată viteza spre debarcader. Nu e bine să julești barca. Și nici pontonul.

Cu următoarea ocazie, când Shea acostă lin cu mica șalupă Seaswirl, Teague o strânse de umăr.

– Mda, cred că ai prins șpilul.

– În sfârșit, zâmbi ea, cu o gropiță apărându-i pe obrazul drept.

Și Kirsten avusese o gropiță identică.

– Ce e? îl întrebă, iar Teague își dădu seama că rămăsese cu ochii spre fața ei.

– Semeni atât de mult cu ea. Nu poate fi o simplă coincidență. Trebuie să existe, undeva în genealogia ta, și puțin sânge de-al neamului Rainey.

– Din câte știu eu, nu. Ai auzit vorba aia: oricine are o dublură undeva în lume. Cred că, întâmplător, eu sunt dublura lui Kirsten.

Explicația era cam trasă de păr. Își îndepărtă ochii de ai lui.

Shea McKenzie îi ascundea ceva. Era gata să parieze salariul pe o lună. Nu era Kirsten, dar avea o legătură cu familia Rainey. Cu Jack.

Își aminti că nu acceptase să joace rolul lui Kirsten decât după ce îi arătase fotografiile lui Jack. Atunci, crezuse că numai compasiunea față de un bătrân muribund o făcuse să se răzgândească pe

neașteptate. Dar dacă nu compasiunea fusese factorul decisiv? Dacă fotografiile lui Jack îi treziseră o emoție mai puțin curată?

Și, la urma urmei, cine era Shea McKenzie? O fiică nelegitimă? Una despre care nici chiar Jack nu știa? Dacă da, se putea ca prezența ei în Liberty să nu fie o coincidență, în fond. *Poate că umblă după bani.* Urâcioasa bănuială i se furișa prin cap, otrăvindu-i gândurile.

Nu glumise că-i era foame, își spuse Teague, în timp ce o privea ștergând ultimele resturi de omletă, cu încă o chiflă, pentru a privi apoi cu o expresie vorace plăcinta cu mere.

– Categoric, nu ești Kirsten, spuse el.

– La fel am zis și eu. De mai multe ori. Ce anume te-a convins în sfârșit?

– Kirsten mânca exact ca o păsărică, ținea încontinuu regim, mereu își făcea griji cu silueta. Mă enerva îngrozitor. Ieșeam să luăm masa în oraș, și comanda cea mai scumpă mâncare din menu, lua două îmbucături, după care zicea că se săturase. Tu, în schimb, ai o atitudine mult mai neinhibată față de mâncare.

Shea puse furculița pe masă, studiindu-l printre pleoapele apropiate.

– Adică, ce? Absorb mâncarea ca un aspirator?

Teague râse de expresia ei scandalizată.

– Relaxează-te. A fost un compliment, nu o insultă.

– Aha, făcu ea, cu obrajii devenindu-i de un trandafiriu delicat.

– Mai ai loc și pentru puțină plăcintă?

Ochii ei scânteiară, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

– Da, te rog.

Îi tăie o felie generoasă.

Shea se opri, cu prima bucățică la câțiva centimetri de gură.

– Tu nu iei?

Adevărul era că prefera să se uite la ea cum mânca. O făcea cu atâta savoare, cu o plăcere așa de evidentă.

– Poate mai târziu. La prânz, m-am ghiftuit mai mult decât tine.

Shea dădu din cap, apoi închise ochii, savurând gustul plăcintei.

– N-am putut mânca. Vizita aia mă călca îngrozitor pe nervi. Și nu mi-a folosit la nimic nici faptul că Ruth Griffin s-a uitat urât la

mine în tot timpul mesei, ca și cum s-ar fi temut să nu strecor otravă în mâncarea cuiva.

– O să se încălzească față de tine. Lasă-i doar câtva timp.

Teague o privi fascinat cum lingea de pe furculiță un fulg de foietaj. Înainte de a o fi întâlnit pe Shea, nu-și dăduse seama cât de excitant putea fi simplul spectacol al unei femei mâncând.

– Teague?

– Hmmm?

– Crezi în stafii?

Râse, surprins. Stafii? Și să mai vorbești de sărituri de la un subiect la altul. Ce se întâmpla în capul ăla al ei?

– Nu. Sunt convins că, atunci când mori, mori de-a binelea și nimic mai mult. Finito. Kaput. Sfârșit. De ce mă-ntrebi?

Shea înfipse furculița într-o felie de măr, ca și cum i-ar fi purtat pică.

– Știu că pare o nebunie, dar azi, pe insulă, de vreo două ori mi s-a întâmplat să știu lucruri pe care n-aveam de unde să le cunosc. Ca și cum cineva mi-ar fi transmis informații în creier.

O studie atent. Se pregătea să-i joace vreo farsă?

– Dă-mi un exemplu.

Shea își înclină capul într-o parte.

– Ca atunci când am știut că Cynthia a decorat camera lui Kirsten.

– Decorațiunile sunt ocupația la care se pricepe Cynthia cel mai bine. În cei cincisprezece ani, sau cam atâta, de când sunt căsătoriți ea și Jack, a redecorat cabana de cel puțin patru ori. Probabil am menționat ceva pe tema asta când te-am informat despre familie.

– Tocmai aici voiam să ajung și eu. Nu-mi amintesc să fi abordat subiectul.

Se încruntă ușor, mușcându-și buza.

– Totuși, nu știu. Poate oi fi făcut-o.

Nu părea deloc convinsă.

– Bine, și teoria *ta* care e? Că te bântuie Kirsten? Că-ți introduce în creier amintirile ei?

– Ți-am spus că pare o nebunie.

– Nu tocmai o nebunie.

Shea își încleștă fălcile, strângându-și buzele într-o liniuță tăioasă.

– Nu mă lua de sus, ce naiba! Știu că sună a sminteală, dar la fel de bine știu și că nu mi-am imaginat toate acele mici anomalii ciudate. Au fost mult prea multe ca să fie o coincidență.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă: de unde am știut că Kirsten îl numea pe Kevin „Skeeter"? Porecla nu figura nicăieri în jurnalele ei. Sunt convinsă. Și, mai târziu, când ne-am dus să-l vedem pe Jack, mi-am „amintit" pe care raft își ținea Kirsten vechea colecți de Nancy Drew. Ca să nu mai vorbim...

Ochii îi deveniră sticloși, ca și cum ar fi ascultat atentă murmurul unor voci îndepărtate.

– Ce e?

Expresia tulburată de pe fața ei îl neliniștea enorm.

– Cristalul, se înfioră Shea, deși în încăpere era cald.

– Conglomeratul de acvamarin din camera lui Kirsten?

Dădu din cap.

– Ce-i cu el?

Shea se încruntă spre un loc de pe perete, chiar deasupra umărului stâng al lui Teague.

– Nu sunt sigură. Însă, când l-am atins, am avut o senzație foarte stranie. Ca o comunicare, cred, dar s-a întâmplat atât de repede, încât n-am putut să înțeleg nimic.

– În cazul ăsta, pe Kirsten poți s-o excluzi. Conform lui Glory, piatra e una dintre comorile lui Beelzebub. N-are absolut nici o legătură cu Kirsten.

– Ba există o legătură, declară ea, sec. Tu n-ai simțit ceea ce am simțit eu.

Teague îi luă mâna între ale lui. Vibra de tensiune. Oricât de bizare i se păreau ideile ei, Shea credea în ceea ce spunea.

– Dacă te tulbură atât de mult vizitele pe insulă, nu te mai duce.

– Dar trebuie să mă duc!

Își trase mâna din strânsoare, privindu-l drept în față.

– Teague, ești absolut sigur că Kirsten a murit?

Suferința acută se tocise, devenind de-a lungul anilor o durere surdă, dar discuțiile despre dispariția lui Kirsten continuau să-l întristeze.

– Nouăzeci și nouă la sută sigur.

– Atunci, cine a omorât-o? Și de ce? Trebuie să ai o teorie.

– Teorii, da. Dovezi, nu.

Își împinse scaunul înapoi, apucând în mâini marginea mesei atât de strâns, încât vârfurile degetelor i se albiră.

– Pe cine suspectezi?

– Pe nimeni. Pe toată lumea, clătină el din cap. Lumea e plină de sonați.

Shea lăsă furculița jos, împingând la o parte farfuria cu plăcintă.

– Dacă tot ai adus vorba de sonați, cum ți se pare Ruth Griffin ca suspectă? E dezechilibrată vizibil.

– În felul ei, Ruth ținea la Kirsten. Nu era de acord cu tot ceea ce făcea Kirsten, dar o iubea oricum.

– Poate că o iubea de moarte.

– Dar...

– Nu, ascultă-mă o secundă, îi reteză Shea protestul. Dacă Ruth credea că Kirsten făcea ceva care-i punea în pericol nemurirea sufletului, ar fi putut considera uciderea ei o cale de a o „salva".

Într-un mod absurd, avea sens.

– Poate, recunoscu Teague, dar după părerea mea, Cynthia avea motive mai întemeiate.

Shea părea sceptică.

– Într-un fel, nu mi se pare genul mamei vitrege rele.

Teague ridică din umeri. N-o simpatizase niciodată pe Cynthia. Nici el, și nici Kirsten.

– Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Cynthia știe să salveze aparențele. Joacă perfect rolul castelanei, dar știe ce înseamnă sărăcia. Înainte de a se fi măritat cu Jack, trăia pe sponci, dintr-o leafă de secretară. Femeia asta are o doză de zgârcenie uite-atâta de mare. O nemulțumea fiecare cent cheltuit de Jack pentru Kirsten, considera că o favoriza pe nedrept față de Kevin. S-ar putea ca toți banii pe care i-a cheltuit pentru afurisita aia de nuntă să fi fost picătura care a umplut paharul.

– *Afurisita* de nuntă? arcui Shea o sprânceană. Nu erai în favoarea ei?

– Sincer? mormăi el. Eram împotrivă din toată ființa. Ce naiba, ne căsătoriserăm deja. Ce rost mai avea?

– Kirsten nu-și manipula numai tatăl, spuse încet Shea. Te manipula și pe tine, nu-i așa?

– Kirsten...

Ridică din umeri.

– Lui Kirsten, nimeni nu-i putea spune nu.

– Fuga a fost ideea *ei*, așa-i? A lui Kirsten.

Teague privea fix suprafața zgâriată a mesei.

– Până la urmă, tot m-aș fi însurat cu ea.

– Dar nu așa, nu când știai ce părere avea tatăl ei despre asta. Ce-a spus ca să te convingă?

Of, la dracu'!

– Mi-a spus despre copil.

Shea se foi pe scaun. Privirea ei era indescifrabilă, dar Teague simțea că o descumpănise.

– Copilul, repetă ea; trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet. Iar acum, Kirsten s-a întors – fără copil. Cum i-ai explicat lui Jack această mică discrepanță?

– I-am dat de înțeles că Kirsten a pierdut sarcina, în urma unor brutalități din timpul răpirii.

– Logic, îl privi ea, cu o expresie de nepătruns. Mă întreb ce i s-a întâmplat cu adevărat copilului.

Teague știa, dar nu-i spuse. Era mai bine ca unele secrete să rămână îngropate.

Capitolul 4

Shea cobora cu greu scara de la pod, ținând în echilibru un teanc de albume grele cu fotografii, al treilea – în caz că număra cineva – și ultimul, slavă Domnului. Bietele ei brațe îi dădeau senzația de a fi gata să se smulgă din articulații și regreta amarnic că acceptase propunerea Cynthiei de a se uita la fotografiile de familie ca să-și „refacă golurile din memorie".

– Fii atentă la treapta de jos, Miss Kirsten, o preveni Glory. Scândura are un nod.

– N-am uitat, răspunse Shea.

Cum ar fi putut să uite, după căzătura în cap pe care o trăsese la prima coborâre?

În pofida faptului că ducea o povară la fel de grea și voluminoasă, Glory străbătea holul de la etaj cu o viteză ca la curse.

– Mai încet! o rugă Shea, gâfâind.

– Scuzați.

Cu un zâmbet spășit, Glory se opri la ușa camerei lui Kirsten, așteptând-o pe Shea s-o ajungă din urmă.

Când ajunse în dreptul ei, Shea auzi un murmur slab.

– Ce-i asta?

– Ce să fie?

– Zumzetul ăsta. Nu-l auzi?

– N-aud nimica.

Fața lui Glory era goală de orice expresie. Prea goală.

– Vine din vechea mea cameră, cred.

Shea puse teancul de albume pe podea și-și lipi urechea de ușă. Bâzâitul se opri.

– O fi cineva înăuntru? Poate mama ta, face curat cu aspiratorul.

– Am intrat aici dimineață la prima oră, să spăl geamurile, recunoscu prudentă Glory, da' acum nu-i nimeni. N-are cum să fie. La sfârșit, am încuiat. Cheia-i la mine în buzunar.

– Poate ai lăsat vreun aparat deschis. Radioul sau stația stereo.

– N-am deschis nimica. Nici măcar lumina n-am aprins-o.

Își înclină capul, ascultând.

– Nu știu despre ce vorbiți, Miss Kirsten. N-aud nimica.

Zumzetul se reluă, la fel de brusc pe cât încetase, dar de astă dată puțin mai tare.

– Poftim! exclamă Shea. Să nu-mi spui că nici acum n-auzi.

Glory ridică din umeri, iar albumul de deasupra teancului ei căzu pe podea, cu o bufnitură înfundată.

Shea dădu să se aplece ca să-l ridice, apoi încremeni, când un al doilea sunet acoperi bâzâitul gros, un țiuit jalnic, urmat de suspine și scâncete. Se îndreptă de spate, cu o mișcare smucită.

– Doamne Dumnezeule! Cred că nici pe ăsta nu-l auzi.

Fața lui Glory devenise palidă.

– Pare un bebeluș, șopti ea.

Un bebeluș? Sau fantoma unui bebeluș? Shea se încordă, ascultând atentă.

Scâncetele crescură ca un urlet lugubru, însoțite de numeroase trosnete sonore și râcâieli înnebunite.

– Nu, spuse ea, ușurată. Pare să fie un câine.

O ușă din lungul culoarului se deschise și apăru Kevin Rainey, fără altceva pe el decât o expresie îngrijorată și un șort de boxer din mătase albastră.

– Ce Dumnezeu e zgomotul ăsta nesuferit?

– Cred că Beelzebub a rămas încuiat în...

„În camera lui Kirsten", fusese cât pe ce să spună Shea, dar se opri la timp.

– ...camera mea.

Amărăciunea lui Glory era dureroasă la vedere.

– Pesemne s-a furișat pe la spatele meu, când spălam geamurile.

O nouă bufnitură cutremurătoare zgudui ușa. Beelzebub urlă ca un suflet pierdut și chinuit.

Kevin se încruntă.

– Nu înțeleg. Te-ai întors acasă, Kirsten. Atunci, ușa de ce mai stă încuiată?

– Șapte ani a stat încuiată. Din ordinul domnului Jack. Mama spune că, până nu zice el...

Glory rămase cu privirea în pământ.

Câinele urlă.

– I-auzi, după cum sună, bietul Beelzebub pare să sufere. Cum o să și pățească, dacă nu-l scoatem de-acolo înainte de a veni Ruth să vadă ce-i cu toată hărmălaia. Unde-i cheia?

Glory scoase din buzunar un inel cu chei, pe care i-l dădu lui Kevin.

– Iertați-mă, spuse ea. Eu sunt de vină.

Părea să fi ajuns în pragul lacrimilor.

Kevin o bătu pe umăr.

– Nu te necăji, Glo. Nu-i mare lucru.

– Nu, da' o știi pe mama cum e.

– Mda, din păcate, știu.

Deschise ușa, dând drumul câinelui înnebunit, care o tuli spre scară ca vântul, cu ghearele alunecându-i pe podelele lustruite.

– S-stai! se bâlbâi Glory, în timp ce Kirsten dădea să închidă ușa la loc. Lui Bub îi place să se ascundă sub patul domnișoarei Kirsten.

– M-am prins, dădu din cap tânărul. Te temi să nu fi lăsat acolo vreuna din comorile lui.

– Asta o enervează pe mama cel mai mult la el. Ieri, a lăsat o pasăre moartă sub masa din sufragerie, se înfioră fata. Înainte să închizi, lasă-mă să caut comoara ascunsă.

– Du-te, se dădu Kevin la o parte din ușă.

Glory trecu grăbită pe lângă el, îngenunche în dreptul patului și se uită sub marginea cuverturii.

– Îgh! se retrase ea, cu un fior.

– Ce-i? întrebă Kevin.

– Un șarpe mort? presupuse Shea, orientându-se după marea repulsie a fetei.

– Nu, se cutremură din nou Glory. E un o-os. Un os ma-mare.

Kevin îi strânse ușurel brațul.

– Îl arunc eu, dacă încui ușa, spuse el, azvârlindu-i cheile. Oasele nu mă deranjează.

Luă macabrul obiect și porni cu el spre scară, mergând aproape la fel de repede pe cât fugise câinele.

Glory se uită lung după el.

– Un mister s-a rezolvat, spuse Shea.

– Mister? repetă fata.

– Zgomotul. Știi, aproape mă convinseseși că mi se părea.

Își luă teancul de albume, ridicându-se tocmai la timp pentru a observa pe fața lui Glory o expresie necontrolată. Fata părea stânjenită, aproape înspăimântată. Și nici nu era de mirare, după cât de exagerat reacționa mama ei față de cea mai mică poznă.

– A fost un accident că ai încuiat acolo câinele, o asigură Shea. I se putea întâmpla oricui. N-am să-i spun mamei tale, și știu că nici Kevin nu-i va spune.

Shea stătea refugiată în living de peste două ore, privind fotografiile, când intră Kevin.

– Te distrezi? întrebă el, cu un zâmbet molipsitor.

Shea surâse și ea.

– Pufnesc din minut în minut.

Kevin se trânti pe canapea, împingând în lături două perne brodate pentru a-și strânge picioarele lângă el.

– Ai să murdărești mobila.

Șănțulețele de pe tălpile adidașilor lui erau pline de noroi.

– De-asta îi plătim lui Ruth un salariu exorbitant.

Se rezemă de spătarul canapelei, împreunându-și mâinile după ceafă; o studie, cu buzele arcuite într-un ușor surâs.

– Ia spune-mi, când ai de gând să te muți din nou la Teague?

Shea își arcui o sprânceană, privindu-l în tăcere zece secunde încheiate.

– De ce? Ai pus ceva bani la bătaie?

Pe chipul lui se ivi surprinderea, urmată de o admirație cam șovăitoare.

– Dacă tot mă-ntrebi, da. La club se fac pariuri. Miza a crescut la aproape trei sute de dolari. Nu mă poți acuza dacă încerc să obțin câteva informații confidențiale, nu?

– În locul tău, mi-aș păstra banii. Nimic nu garantează că Teague și cu mine vom trăi din nou împreună.

Kevin ridică privirea, cu un rânjet drăcesc.

– Nu-mi veni cu dintr-astea. Am văzut cum se uită la tine.

Și *cum* se uită la mine? ar fi vrut ea să-l întrebe. În schimb, îi întinse un instantaneu.

– Ai idee cine sunt oamenii ăștia?

Kevin luă fotografia, dar în loc s-o examineze, rămase cu ochii spre mâna stângă a lui Shea.

– Ce e? întrebă ea.

– Unde ți-e inelul?

– Inelul?

– Inelul de logodnă, îi apucă el mâna stângă, lipsită de inele. Acel acvamarin enorm, cu tăietură pătrată, înconjurat cu diamante și montat în platină. Nu ți l-ai scos niciodată, nici chiar după conflictul dintre tine și Teague. Să nu-mi spui că l-au furat răpitorii.

Shea simți că i se încrețea pielea de pe ceafă. Ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă.

– Probabil că l-au luat.

Își smulse mâna și bătu cu degetul în fotografie. Reprezenta un bărbat și două femei, stând în picioare lângă un palmier, în fața unei clădiri mari cu stucaturi.

– Îi recunoști pe cei de-aici?

Kevin ridică din umeri.

– Tipul e tata, și cred că femeia din dreapta e Elizabeth, prima lui soție. Mama ta, adăugă el, aruncându-i o privire pe care Shea nu prea știu cum s-o interpreteze. Dar pe blonda din mijloc n-o recunosc.

Intră Cynthia, cu încă un braț de albume.

– Pe astea le-am găsit îndesate pe o etajeră din camera lui Jack, spuse ea.

– Ascultă, mamă, știi cumva cine-i asta de-aici? îi arătă Kevin fotografia cu Jack, Elizabeth și femeia misterioasă.

– Nu sta cu picioarele pe mobilă, îi spuse ea mașinal, în timp ce lua fotografia. Cum te-ai putut umple așa de noroi, doar dând o fugă până la poștă?

– Am eu o afinitate pentru noroi, spuse el cu un zâmbet nerușinat, dar se ridică totuși, rezemându-și picioarele pe măsuța de cafea.

Cynthia se încruntă.

– Nesimțitule.

– Dar ești nebună după mine, așa-i? Recunoaște. Sunt favoritul tău.

Cynthia se străduia să-și păstreze o atitudine severă, dar colțurile gurii îi tresăreau.

– Mă îndoiesc că Ruth are aceeași slăbiciune pentru tine. Du-te să-ți schimbi pantofii până nu face o criză.

Exagerat de curtenitor, Kevin se ridică, apoi făcu o reverență pe care pantalonii scurți și tricoul n-o făceau să arate decât ușor ridicol. Când un tânăr arăta ca Făt-Frumos, își putea permite multe.

– Bine, mămicuță dragă și scumpă. Ajut-o pe Kirsten să-i identifice pe oamenii din fotografia aia, bine?

Ieși, iar Cynthia se așeză în locul lui, pe canapea.

– Àștia sunt Jack și Elizabeth. Nu știu cine e cealaltă femeie, dar judecând după haine și coafură, aș spune că poza a fost făcută la începutul anilor șaptezeci. Și nu pe-aici, prin apropiere. În California, eventual? se încruntă ea. Cel mai ciudat e că nu-mi amintesc să mai fi văzut fotografia asta. De fapt, nici albumul nu l-am mai văzut. Probabil face parte dintre cele ale mamei tale. Unde l-ai găsit? se întoarse Cynthia spre ea, întrebătoare.

– În pod.

Cynthia înclină afirmativ capul, apoi ridică din umeri.

– Ei, îmi pare rău că nu-ți pot fi de nici un ajutor. S-ar putea să știe Jack. De ce nu-l întrebi pe el?

Shea clătină din cap.

– Nu e ceva important, minți ea.

Adevărul era că o recunoscuse pe blondă. Și-ar fi identificat oriunde și oricum propria mamă – chiar și cu ochelari de soare, pantaloni largi și plete până-n talie.

– Ești gata să faci o pauză? o întrebă Cynthia. Tatăl tău ar dori să-ți vorbească.

* * *

Jack Rainey părea puțin mai vioi decât în ajun. O întâmpină pe Shea cu un zâmbet, în timp ce ea se apleca să-l sărute pe obraz.

– Bună, tăticule.

– Bună și ție, fetițo. Cynthia mi-a spus că te uiți la fotografiile vechi. Ți-au mai readus memoria? o întrebă el, făcându-i semn să ia loc pe un scaun de lângă pat.

Shea se așeză, punând picior peste picior, schimbându-și din nou poziția, jucându-se nervoasă cu poala bluzei.

– Memoria, nu. Mi-au trezit doar curiozitatea.

Îi întinse fotografia cu mama ei, stând între el și soția lui.

– Cine e femeia din mijloc? Nici Kevin și nici Cynthia n-au recunoscut-o.

Chipul lui Jack încremeni un moment, dar își reveni repede.

– Nimeni deosebit, răspunse el. O prietenă de-a mamei tale. Nu mai țin minte cum se numea.

Nimeni deosebit? Nu mai ții minte cum se numea? Mincinosule! răspunse ea în gând, simțind în gură gustul amar al revoltei.

– S-a-ntâmplat ceva?

În ciuda bolii, facultățile mintale ale lui Jack Rainey rămăseseră ascuțite. Shea se sili să zâmbească.

– Nimic, spuse ea, dovedind că știa să mintă la fel de credibil ca el.

– Cynthia încă nu ți-a vorbit despre mutarea înapoi acasă?

– A adus vorba, dar... Tăticule, ridică ea din umeri, am fost atât de multă vreme Shea McKenzie. Da, îmi revin amintiri din vechea mea viață, dar sunt în continuare mai mult Shea decât Kirsten. Am nevoie de o perioadă de adaptare, tăticule. De timp și de spațiu.

– Dar dacă ai sta aici, din nou în vechea ta cameră...

Pe ușă năvăli Mikey.

– Tăticule, a dispărut Beelzebub!

Nici nu mă mir, își spuse Shea. Probabil se ascunsese undeva, așteptând să-și revină după trauma de dimineață.

– Când l-ai văzut ultima oară? o întrebă Jack.

Chipul fetiței se strâmbă de amărăciune.

– Nu l-am mai văzut de-aseară.

Shea își drese vocea.

– Azi dimineață, era pe-aici. L-am văzut eu.

Nu intră în amănunte. Nu era nevoie să-i creeze probleme lui Glory.

– Și Kevin, dădu din cap Mikey. Dar acum câteva minute, când am fluierat după el, n-a venit. Și el vine *întotdeauna.*

– Probabil nu te-a auzit, spuse Shea.

Fetița se încruntă.

– Sunt speriată. Am încercat să-l chem pe Kevin să mă ajute să-l caut, dar el preferă să joace tâmpitul ăla de tenis cu tâmpiții lui de prieteni, decât să mă ajute pe mine să-mi găsesc câinele. Și mama nu mă lasă să-l caut singură. Zice că e periculos.

Expresia lui Mikey îi exprima foarte clar opinia despre aceste griji părintești excesive. Shea bănuia că Jack și Cynthia tindeau să cam exagereze cu protecția, de când fusese răpită Kirsten.

– Poate să te ajute Hal și Glory, propuse Jack.

Mikey făcu o mutră acră, enorm de grăitoare.

– Amândoi sunt ocupați să-l slujească pe Dumnezeu. Așa zice Ruth. Doar că mie mi se pare că numai ling plicuri.

– Atunci, cred că va trebui să aștepți până se întoarce Kevin, spuse tatăl ei.

Bărbia fetiței începu să tremure.

– Rămâne în Liberty până târziu, la nu știu ce prostie de petrecere cu clubul. Până ajunge el acasă, Beelzebub ar putea să moară.

– Altceva, nu știu ce să-ți propun...

Degetele osoase ale lui Jack se încleștară pe marginea cearșafului.

– Te-ajut eu să-ți cauți câinele, se oferi Shea, mai afectată de neputința de pe chipul lui Jack decât i-ar fi convenit să recunoască.

Mikey îi aruncă o privire surprinsă, părând să fi uitat, până în acel moment, că era și ea de față.

– Bine, spuse, fără tragere de inimă, ca și cum ea ar fi fost aceea care îi făcea lui Shea o favoare.

Teague se așteptase ca Shea să se afle pe insulă, dar inima îi tresări totuși când o zări mergând împreună cu Mikey prin poiană, spre pavilionul de vară.

– Sigur vrei să dobor copacul ăsta, șefule? îl întrebă maistrul său, bătând cu palma în trunchiul unui brad bătrân. O să cadă cum nu trebuie și va dărâma jumate din chioșc.

Teague zâmbi.

– Atunci, fă bine și ai grijă să cadă cum trebuie.

Zgomotul drujbei acoperi bombănitul lui Nick.

În continuare, Teague le ajunse din urmă pe Shea și Mikey.

– Ce vă aduce aici, domnișoarelor?

– Îl căutăm pe Beelzebub, răspunse Mikey. L-ai văzut?

Teague se lăsă într-un genunchi, pentru a o putea privi în ochi.

– N-a trecut pe-aici. Ce se întâmplă? Se joacă de-a v-ați ascunselea?

– Cam așa ceva, spuse Shea. L-am căutat pe toată insula, dar nu-l găsim nicăieri. Speram să fi auzit, poate, zgomotul făcut de echipa ta, și să fi venit aici ca să vadă ce se întâmplă.

– Regret. Nu l-am văzut nici o clipă. Totuși, păreți încinse de soare și obosite. Ce-ar fi să faceți o pauză? Avem răcoritoare în răcitor, dincolo de chioșc, dacă vă e sete.

– Mulțumim, răspunse Shea. Oricum cred că am străbătut insula de la un capăt la altul. Nici nu mai prea avem unde să-l căutăm.

Mikey era posomorâtă.

– Înseamnă că l-a furat cineva.

– Mă îndoiesc, fetițo, dar s-ar putea să se fi furișat pe vreo barcă, fără ca stăpânul ei să observe. S-a dus cineva în oraș azi dimineață?

– Kevin, până la poștă, spuse Shea.

– Și Hal a mers la cumpărături și la treburile pe care le face mereu lunea, se încruntă Mikey. Pe urmă, Kevin a plecat la club.

– Și oamenii mei au făcut câteva drumuri, ca să aducă echipamente.

– Deci, cred că a putut face o călătorie clandestină...

Totuși, Shea nu părea convinsă. Labradorul era mare cât un cal, nefiind deloc ușor să treacă neobservat.

– Poate.

Nici Mikey nu părea s-o creadă. Dintr-o dată, încremeni.

– Ați auzit?

Ceva alerga spre ei prin tufișuri.

– Beelzebub? se lumină ea la față, după care se pleoști, când în luminiș dădu buzna Hallelujah Griffin, încărcat cu echipamente de pescuit.

Văzându-i, clipi din ochi surprins. Băiatul se afla în acea etapă nearmonioasă a perioadei de creștere, arătând deșirat, cu genunchii noduroși și falangele degetelor prea mari.

– Da' ce, parcă erai ocupat să-l slujești pe Dumnezeu! îl acuză Mikey.

Hal își foi picioarele în loc, cu un zâmbet spășit.

– Mă doare limba de câte plicuri am tot lins, așa că i-am spus lu' mama că am de terminat niște treburi în grădina de zarzavaturi.

– Ai de gând să folosești undița pe post de arac pentru roșii? îl întrebă Teague, iar băiatul roși.

– Nu trebuie s-o minți pe mama ta, îl dojeni severă Mikey.

– Nici ea nu trebuia să mă pună la muncă voluntară pentru buletinul informativ al reverendului. De parcă ar citi cineva fleacurile alea.

Arăta cam încurcat, de parcă s-ar fi temut ca Dumnezeu – sau, poate, reverendul Dwayne Culpeper – să nu-l trăsnească pentru blasfemie. Totuși, rămase nevătămat.

– L-ai văzut cumva pe Beelzebub? îl întrebă Mikey.

– Nnț, făcu băiatul, da' am să stau cu ochii-n patru.

Mikey îl privi cum se îndrepta spre mal, dispărând, cu fața ca o imagine al deznădejdii.

– De când îl căutați? o întrebă Teague pe Shea.

– Nu știu, ridică ea din umeri. De vreo două ore, cred.

– Două ore e cam mult. Pariez că Beelzebub te așteaptă acasă, Mikey.

Fetița se lumină la față.

– Chiar crezi?

Teague o trase ușurel de coada-de-cal.

– N-am cum să știu sigur, dar merită să verifici, nu-i așa, prichinduțo? Ia ascultă. Vă aduc ceva de băut, și pe urmă vin cu voi până acasă. Oricum, am să-i pun lui Jack vreo două întrebări despre lucrarea de-aici.

Când ieșiră de pe cărare, pe pajiștea de deasupra cabanei, Shea îi puse o mână pe braț.

– Fii atent la Mikey.

Fetița se culcă în vârful pantei, își încrucișă brațele peste piept, cuprinzându-și trupul, și porni de-a rostogolul, ca un butoi, pe porțiunea înclinată, cu iarbă.

Teague se întoarse, surprins, spre ea.

– Știai că voia să facă asta?

– Am ghicit, râse Shea. Așa obișnuiam și eu să fac. Și aveam mari probleme, pentru că mi se înverzeau toate hainele. Ruth nu putea suferi petele de iarbă.

Teague îi aruncă o privire ciudată.

Zâmbetul ei se șterse de pe buze, când își dădu seama ce spusese.

– Vai de mine. Iar am făcut-o, așa-i?

Vorbise din punctul de vedere al lui Kirsten. Noua scăpare o înspăimânta.

– Trebuie să existe o explicație rațională, spuse el.

Shea înclină capul.

– Mda? Ca de pildă? M-am îmbolnăvit dintr-o dată de schizofrenie în ultima fază? Cu singura deosebire că, în loc de a auzi voci, recepționez gândurile altora?

– Ți se pare o nebunie mai mare decât propria ta explicație? Ce vrei să cred, că fantoma lui Kirsten încearcă să-ți posede trupul?

Shea se întoarse spre lac. Suprafața apei era netedă ca sticla, adăpostită în curbura insulei, dar mai departe se vedeau crestele înspumate ale valurilor.

– Crede ce vrei.

– Shea?

Teague o cuprinse cu brațele, întorcând-o cu fața spre el.

– Îmi pare rău dacă ai crezut că te făceam mincinoasă. Dar...

– Știu, îl întrerupse ea. Nici eu n-aș crede, dacă i s-ar întâmpla altcuiva.

Teague își sărută vârful degetului și i-l aplică pe buze.

– Probabil mă urăști fiindcă te-am amestecat în încurcătura asta.

– Să te urăsc? Nu.

Nici pe departe. Ba chiar, cred că mă îndrăgostesc de tine. Ceea ce-i al dracului de deprimant, din moment ce se vede clar că ești obsedat în continuare de soția ta dispărută. Oftă.

– Știai că, în clubul local, se pun pariuri pe timpul rămas până mă voi muta la tine?

Teague venise cu un sfert de oră mai devreme. El și Shea stabiliseră să se întâlnească la debarcader, pentru a traversa până pe Massacre Island. Cynthia îi invitase la cină.

Auzind un zgomot, ridică privirea. Inima i se opri un moment în loc, când o văzu pe Shea venind spre el pe ponton, cu pas săltat, ca o prezentatoare de modă la o paradă din Paris. Era seducătoare – zveltă, bronzată, pliă de viață – cu părul brunet și mătăsos înfoindu-i-se în jurul umerilor, gura arcuită într-un zâmbet sexy și ochii ascunși după o pereche de ochelari imenși de soare. Purta o rochie de vară decoltată, foarte scurtă, mulată pe trup, cu fustă evazată. De culoarea acvamarinului, caracteristică pentru Kirsten.

– Gata? întrebă ea.

– De unde ai rochia asta? aproape că se înecă Teague cu cuvintele.

Pașii lui Shea ezitară.

– De ce? Nu-ți place?

– Nu contează dacă-mi place mie sau nu. De unde o ai?

Îl privi prudentă.

– N-aveam nimic altceva potrivit, așa că mi-a împrumutat-o Cynthia. E vreo problemă?

– Rochia asta nu-i a Cynthiei.

O sprânceană i se arcui, deasupra ochelarilor de soare.

– Am înțeles. Ești iritat fiindcă mi-a împrumutat o rochie a lui Kirsten. Înveselește-te. Din câte știe Cynthia, *sunt* Kirsten.

– Vezi numai că...

O ajută să coboare în barcă. Shea se așeză la prova, trăgându-și în jos poalele scurte ale rochiei.

– Îmi trezește amintiri vechi. Kirsten o avea pe ea, ultima oară când am văzut-o.

Când se certaseră atât de amarnic. Nu era unul dintre momentele lui favorite.

– Rochia asta? se miră Shea. Înseamnă că nu era într-o fază prea avansată.

Teague desprinse parâma. Trecând pe lângă ea, se îndreptă spre cârmă.

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Cu sarcina, zâmbi Shea, dezvăluindu-și acea gropiță greu de observat, iar tensiunea lui Teague mai făcu un salt pe scara valorică. Rochia asta nu lasă prea multe în seama imaginației.

Teague zâmbi și el. Anvergura imaginației lui putea să-i rezerve o surpriză.

Mikey, încadrată de Glory și Hal, îi aștepta pe ponton. Fetița arăta splendid, într-o rochie de vară roz, cu o panglică asortată în păr.

– Vă așteptăm de ore-ntregi, se plânse ea.

– De zece minute, o corectă Glory, care le lua pe toate în sens literal.

– Mikey e puțin cam nervoasă, îi informă Hal.

– Ba nu sunt, replică ea, cu demnitate. Am făcut o baie.

În timp ce o ajuta pe Shea să debarce, Teague îl întrebă pe Hal:

– Ai prins ceva?

Mare greșeală.

Băiatul se înroși, bâlbâind un răspuns incoerent.

Sora lui se repezi imediat spre el.

– Ai fost la *pescuit*, Hal Griffin? ridică ea vocea. Parcă-i spuseseși lu' mama că aveai de lucru în grădină!

Și își hărțui bietul frate tot drumul. De ce să meargă el să se distreze, când ea rămăsese pe cap cu cele o mie cinci sute de cereri pentru buletinul informativ al reverendului Dwayne Culpepper?

– Să nu mă spui lu' mama, o rugă el, cu glasul frânt.

– Nici nu ne-am gândi să te spunem, răspunse Shea. Nu-i așa, Teague? îl privi ea, cu reproș vizibil.

Teague se simțea ca un dobitoc.

– Beelzebub n-a apărut? întrebă el, într-un efort de a orienta conversația pe o direcție mai sigură.

Din păcate, noul subiect o mâhni pe Mikey.

– Nu. Cred că l-a furat cineva.

Însă, chiar dacă începuse sub auspicii atât de proaste, seara reuși surprinzător de bine. Jack veni și el la masă, ceea ce transformă cina într-o ocazie festivă. Arajamentul decorativ al lui Mikey din mijlocul mesei, constând din lemne aduse de apă și flori de câmp, fu primit cu exclamații, iar Ruth Griffin se achită cu cinste, servind păstrăv umplut, cartofi copți cu smântână și arpagic, legume proaspete din grădină, frăgezite la abur, și niște *muffins* cu afine care se topeau în gură.

Singurul moment incomod se produse tocmai când Ruth aducea desertul. Teague urmărea reacția lui Shea față de plăcinta cu dulceață de mere, astfel încât îi văzu expresia înghețând, când Jack anunță:

– Îmi schimb testamentul, ca s-o includ și pe Kirsten.

Cineva trase aer în piept, șuierător.

Teague ridică ochii, tocmai la timp pentru a observa privirea veninoasă pe care o aruncă servitoarea în direcția lui Shea. Studie apoi și reacțiile celorlalți. Cynthia păru surprinsă un moment, înainte ca fața să i se relaxeze într-un zâmbet, dar Mikey nu știa să se prefacă la fel de bine ca mama ei. Gura i se strânse, în timp ce mormăia peste dinți ceva despre „nimpostoare".

Shea nu scoase o vorbă, privind doar în podea, ca și cum și-ar fi dorit să se deschidă și s-o înghită cu totul.

– Nu spune nimeni nimic? întrebă Jack.

– Cred că e foarte frumos din partea ta, dragul meu, răspunse Cynthia, cu un surâs fermecător spre Shea, deși fata nu-l observă, privind mai departe în podea.

– Ei bine, iar eu cred că...

Mikey se întrerupse brusc, ca și cum mama ei i-ar fi dat un picior pe sub masă.

Shea reuși să-i adreseze lui Jack un zâmbet dar, în continuare, Teague observă că își lăsă desertul neatins.

Capitolul 5

Înserarea era răcoroasă, doar o briză ușoară suflând dinspre apă, pentru a ține țânțarii la distanță. Foarte conștient de felul cum stătea mâna lui Shea, mică și caldă, într-a lui, Teague o conducea pe cărare, spre plajă. După cină, Cynthia îi propusese s-o invite la o plimbare.

– Nu știi niciodată ce anume poate declanșa un nou val de amintiri.

Shea îi aruncase lui Teague o privire, ca pentru a spune: „Am și singură destule amintiri, mulțumesc foarte mult", dar o dată ajunsă afară, păru să se relaxeze.

Pe malul opus al lacului, luminile orașului Liberty formau un semicerc strălucitor de steluțe licăritoare, în întunericul care se lăsa. Un asfințit spectaculos reflecta unduiri portocalii, roșii, roz și ca lavanda, pe valurile scânteietoare ale apei. Prin contrast, munții înconjurători se înălțau negri și nepătrunși.

Mergeau ținându-se de mână, nici unul dintre ei neavând chef de vorbă. Valuri mici se prelingeau pe nisipul plajei. Aroma brazilor se combina cu mireasma mai delicată a fructelor sălbatice cu boabe dulci care creșteau de-a lungul cornișelor stâncoase.

În apropierea malului, Shea se opri, reținându-l și pe Teague.

– Stai o secundă. Vreau să mă descalț.

Râse, cu un sunet scăzut și ușor, care-i trimise lui Teague fiori pe șira spinării.

– Nu mai țin minte ultima oară când am mers cu picioarele goale pe nisip.

Ca să nu se repeadă asupra ei, sărutând-o până-și pierdea cunoștința, Teague alese o piatră plată din prundișul așternut pe plajă și o aruncă razant peste apă.

– Shea?

– Ce e? îi surâse ea, cu fața aurită de lumina caldă a soarelui ce apunea.

Sunt nebun după tine. Îmi place felul cum mergi, felul cum vorbești, cum râzi... până și felul cu mănânci, dacă-ți poți închipui așa ceva.

– Nimic, aruncă el încă o pietricică, în întuneric.

Neavând habar de tumultul lui interior, Shea privi orizontul colțuros.

– Îl cunoști de multă vreme pe Jack, așa-i?

– De destul de multă. De ce mă întrebi?

– Cum l-ai caracteriza?

Vocea ei era puțin prea indiferentă.

– Unde bați?

Shea ridică din umeri.

– Cum spuneai, asemănarea dintre Kirsten și mine nu poate fi o coincidență.

Se opri, cu un oftat adânc.

– Mama mea mi-a spus că adevăratul meu tată a murit în Vietnam, dar dacă de fapt n-a murit? Dacă...?

Lăsă fraza neterminată, într-o tăcere tulbure.

– Bănuiești că mama ta a avut o aventură cu Jack?

– Mi-a trecut prin minte posibilitatea asta, oftă ea din nou.

– Dar, Shea, conform permisului tău de conducere, te-ai născut pe data de cincisprezece iulie. Kirsten s-a născut în cinci iunie, același an. Ceea ce înseamnă că Jack ar fi trebuit să trăiască atât cu mama ta, cât și cu soția lui, cam prin aceeași perioadă.

Își îngustă ochii.

– În nici un caz. Aș zice că șansele ca Jack Rainey să-și fi înșelat soția sunt de una la un milion. Nu e stilul lui.

– Dar...

– Mult mai probabil e ca tatăl tău să fi fost rudă cu Jack. Frate,

văr, așa ceva. La dracu', s-ar putea ca Jack să fi avut un frate geamăn, oaie neagră a familiei, despre care nimeni nu vorbește. Cere-i să-ți povestească trecutul familiei.

Pumnii lui Shea se strânseră.

– Poate că am s-o fac.

Prinzându-i mâna dreaptă într-a lui, Teague spuse:

– Între timp, însă, nu te frământa prea mult pe tema asta. Nu ți-a spus nimeni că stresul face rău la sănătate?

Îi mângâie pielea fină a palmei, cu mișcări încete, lenețe, după care începu să-i maseze ușurel degetele, unul câte unul, risipindu-le încordarea – idee complet neinspirată, din partea lui, în ceea ce privea propriul său nivel de tensiune. Înainte, îl obsedase gândul de a o atinge. Acum, când o atingea, nu se mai putea gândi decât la dorința s-o sărute. S-o sărute și...

Mâna ei tremura într-a lui.

Of, la naiba! Să-l ia dracu' de stres.

Shea își rezemă o mână pe pieptul lui. Un moment, Teague crezu că voia să-l împingă, dar n-o făcu. În schimb, îi cuprinse bărbia cu mâna liberă, plimbându-și degetele peste linia obrazului lui, într-o mângâiere tandră.

Teague trase aer în piept, întretăiat, întrebându-se dacă Shea îi simțea accelerarea bruscă a inimii.

Mâna ei se strecură în sus, arcuindu-i-se pe ceafă, în timp ce Shea se sprijinea de el, moale și maleabilă. Părul i se revărsa peste umeri în valuri mătăsoase. Mirosea slab a nucă de cocos.

– Sărută-mă, îi ceru ea.

– Mă iei cam tare, ce zici?

– Riscurile meseriei. Directorii sunt obișnuiți să dea ordine.

Lipită de trupul lui, începu să se miște, producând o fricțiune chinuitoare. Era gingașă și caldă, și o dorea la nebunie. Întrebarea era: oare și ea îl dorea?

– Shea?

– Sărută-mă, șopti ea din nou și, trăgându-i gura în jos spre a ei, îl captură, cu trup și suflet. Cineva din afară n-ar fi văzut decât o sărutare, dar Teague știa el ce știa. Atingerea arzătoare a buzelor ei îl înfiera, pecetluindu-i soarta cu mângâierile limbii.

E o nebunie, își spuse el. O cunoștea atât de puțin, putea să fie o escroacă pornită după averea familiei Rainey. În acel moment, însă, nici că-i păsa. Nimic nu mai conta, numai gustul dulce al limbii ei, căldura grea a curbelor opulente care-i umpleau mâinile.

– A trecut atâta timp, șopti Teague, și o simți înțepenind.

Se smuci de lângă el.

– Kirsten. Ți s-a părut că eram Kirsten, așa-i?

– Nu, am...

– Ai spus: „A trecut atâta timp".

– Voiam să spun că a trecut atâta timp de când n-am mai simțit așa ceva pentru cineva. La naiba, cred că mă îndrăgostesc de tine, Shea.

Shea îi studie chipul, în lumina tot mai slabă, cu o expresie de nemărginită tristețe umbrindu-i ochii.

– Aș vrea să te pot crede.

– Crede-mă.

Oftând, își puse pantofii la loc în picioare.

– Hai să ne mai plimbăm puțin. Simt nevoia să-mi limpezesc mințile.

Și el dorea același lucru. Oare chiar o confundase cu Kirsten? Nu prea credea, însă nu era nici sută la sută sigur. Shea îi inspira același amestec îmbătător de emoții, aceeași dorință copleșitoare. Când o atingea, nu mai putea gândi limpede, când o săruta, nu mai putea gândi nicicum.

Urmară linia malului cale se o sută se metri sau chiar mai mult, în tăcere. Teague aproape că se temea să scoată o vorbă, de frică să nu calce iarăși în strâchini.

Escaladară o movilă de bolovani gigantici, resturi învălmășite lăsate în urmă de ghețarul care săpase albia lacului Crescent. Pietrele formau un braț ce se repezea în lac, cuprinzând o latură a golfului.

– Fii atentă pe unde calci, îi spuse Teague, apucând-o de braț.

Pe promontoriu, vântul sufla mai puternic decât în golf, la adăpost. Dârdâind, Shea se cuibări în îmbrățișarea lui.

Dincolo de stâncile promontoriului urma un alt golf, mai mic, ca un arc argintiu de nisip înconjurat de copaci, arbori bătrâni și enormi care probabil ajunseseră deja la maturitate pe vremea când Lewis și Clark exploraseră pentru prima oară acea regiune a țării.

Imediat după golf, pe o porțiune neregulată a malului, unde copacii lăsau locul unor terase de granit înclinate, Shea simți primii cârcei ai panicii înfășurându-i inima.

– Ai auzit ceva? îl întrebă ea e Teague, surprinsă de tremurul din propria-i voce.

– Nu, o privi el atent. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, cred.

Făcu un efort să meargă înainte, deși toate instinctele o îndemnau să se întoarcă din drum. Dar, când se apropiară de crevasă, unde un izvor tăiase un canal îngust prin stâncă, groaza fără nume crescu în proporție geometrică. La marginea faliei, Shea se opri, prea înfricoșată ca să mai înainteze.

Teague aruncă o privire în urmă, spre ea.

– Vii?

Clătină din cap, uitându-se la el cu ochii mari.

– Nu pot.

– N-are de ce să-ți fie frică. Faci un pas și gata. Stai, să te ajut eu, întinse el mâna.

– Nu! se retrase Shea de pe margine.

– Ascultă, n-are decât trei picioare adâncime. Nu e nici un pericol, Shea. Cinstit.

Shea clătină iar din cap.

– Nu crevasa mă sperie.

Sursa spaimei sale era ascunsă pe celălalt mal al pârâului, unde cornișa se pierdea în pământ, iar arinii se adunau strâns, provocându-i o senzație de claustrofobie.

– Atunci, care-i problema? reveni Teague lângă ea.

– Acolo e ceva, arătă Shea spre umbrele adânci din spatele lui. Ceva, sau cineva. Simt.

Teague înclină capul, ca pentru a asculta. Domnea o tăcere desăvârșită.

– Poate că nu e decât un porc spinos.

– Poate, acceptă ea, fără să-l creadă o secundă măcar.

În apropiere se rupse o crenguță, cu un trosnet sonor. Tufișurile foșniră, ca un avertisment.

Teague deveni rigid.

– Beelzebub? Tu ești, băiatule?

Alte rămurele plesniră, și mai aproape. Shea avea senzația că din întuneric o pândeau sute de ochi dușmănoși.

– Nu-mi place aici, Teague, șopti ea. Hai să ne întoarcem. Te rog.

– Mă îndoiesc că e ceva mai sinistru decât un raton.

– Te rog!

Privirea lui o susținu pe-a ei, preț de-un moment ce păru nesfârșit. Apoi, ridică din umeri.

– În regulă.

Shea nu vorbi prea mult în timpul drumului peste lac, înapoi spre Strawberry Point. Își tot amintea frica irațională pe care o simțise lângă desișul de arini. Oare fusese o primejdie reală? se întreba ea. Sau alta dintre amintirile lui Kirsten?

Teague se uită la ceas.

– E încă devreme. Ce-ar fi să vii la o cafea?

– Sunt obosită.

Și nedumerită. Dacă accepta să-l viziteze acasă, ar fi fost ca și cum recunoștea că o atrăgea. Și, da, *o atrăgea*, dar din păcate nu era sigură cine anume îl atrăgea pe el – Shea McKenzie sau Kirsten Rainey?

Teague o cuprinse în brațe, privindu-i fața cu o expresie atât de tandră și iubitoare, încât Shea avu senzația că inima avea să-i sară din piept.

– Nu-mi pari deloc obosită. Te rog, mai rămâi. Doar câteva minute.

Nu accepta, o preveni judecata ei lucidă, dar judecata lucidă nu putea să simtă căldura îmbrățișării lui, nici să-i vadă făgăduielile senzuale din ochi.

– Bine, primi ea. Doar câteva minute.

Teague îi depuse un sărut scurt pe frunte.

Dintr-o dată, Shea simți că i se înmuiau genunchii. Fu recunoscătoare pentru sprijinul brațului cu care o ținea de talie, în timp ce o ajuta să urce scara exterioară cam abruptă a casei. Se rezemă de balustradă, respirând cu putere, în timp ce Teague se chinuia să descuie.

Broasca țăcăni în sfârșit, iar Teague deschise ușa cu umărul, trăgând-o pe Shea în casă.

– Aprinde lumina, vrei?

Shea bâjbâi pe perete până găsi comutatorul. Îl apăsă, apoi căscă gura de uimire, la vederea haosului din casă.

Teague înjură un minut încheiat.

– Iartă-mă, se scuză el, după ce-și regăsi calmul.

– Nici o problemă.

Shea privi prin cameră.

– Sau ai cea mai dezordonată femeie de serviciu din lume, sau ți-a făcut o vizită zâna gunoaielor.

Camera arăta dezastruos. Se părea că înăuntru năvălise o tornadă, răsturnând mobila, smulgând sertarele și răvășind cărțile de pe rafturi. Conținutul cutiilor de zahăr și făină era vărsat pe bufet și pe dușumea, amestecându-se cu fulgii de porumb și pastele făinoase. Unele dintre resturi se împrăștiaseră pe podea și ajunseseră să se îmbibe în covorul chinezesc multicolor care delimita zona de locuit.

– Ce naiba au căutat? întrebă el, privind dezgustat dezastrul.

– Bună întrebare. Țineai sume mari de bani în casă?

– Nu, deși văd că au dispărul televizorul și videorecorderul.

– Mda, dar de ce să scoată sertare și să deșerte cutiile cu provizii, dacă îi interesa aparatura electronică? Altceva trebuie să fi căutat.

Teague ridică din umeri, cu un gest neajutorat.

– Da, dar ce? Droguri? Bijuterii? O ascunzătoare de arme? Cine știe? Tot ce pot spune cu siguranță e că n-au găsit nimic care să merite o ceapă degerată. Îmi țin valorile într-un seif de bancă.

Shea încremeni, când prin minte îi trecu o altă posibilitate.

– Ar putea avea vreo legătură cu Kirsten?

– Cum? Crezi că o fantomă mi-a devastat apartamentul?

– Nu, însă ar putea fi opera celui vinovat de dispariția ei. Poate crede că ai unele dovezi care îl implică în crimă.

Teague clătină din cap.

– Pare improbabil, dar cine știe? Cred că vom ști o idee mai bine cine poate fi făptașul, după ce descoperim ce lipsește. Mai bine să sun la departamentul șerifului și să reclam spargerea.

Înhață un prosop de vase din mormanul de pe pardoseală și, cu ajutorul lui, ridică receptorul telefonului din furcă. Formă numărul apăsând tastele cu guma din capătul unui creion. După ce explcă situația în câteva propoziții laconice, închise.

– Vor trimite imediat pe cineva aici să investigheze, îi spuse el, dar trebuie să mă duc în oraș ca să depun o reclamație scrisă.

Ochii săi îngustați cutreierară haosul, pentru a se opri în cele din urmă asupra ei.

– Vreau să mă urmezi cu mașina ta, până la oficiul șerifului.

Shea își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenită.

– N-ai nevoie de mine. N-aș face decât să te încurc. Cred că mă întorc la cabană.

– Nu! aproape că strigă Teague, repetând apoi, pe un ton mai liniștit: nu. Dacă ai dreptate asupra legăturii cu Kirsten, cel care a făcut asta ar putea să fi intrat și în camera ta. S-ar putea ca încă să mai fie acolo. Nu vreau să te duci nicăieri singură.

Din tonul lui reieșea clar că n-avea nici un rost să-l contrazică. Nu că Shea ar fi tins spre așa ceva. Distrugerea haotică din apartamentul lui o făcea să-i vină rău de la stomac. Ultimul lucru pe care-l dorea în acel moment era să rămână singură.

În timp ce urma luminile roșii ale farurilor lui de poziție, gândurile i se învârteau în cerc. Dacă unii bănuiau că Teague o pusese să joace rolul lui Kirsten, de ce să fi pătruns prin efracție în apartamentul lui? Ce speraseră să găsească? Dovezi care să-i asocieze unul cu altul? Vreun indiciu care arăta că nu era una și aceeași cu Kirsten? Când intră în parcarea de lângă Departamentul Șerifului din Comitatul Crescent, prin cap îi pulsa o durere surdă.

Se așeză pe un scaun tare de plastic, în fața biroului principal, în timp ce Teague își scria declarația. În încăpere era frig. Shea își strânse trupul cu brațele, dorindu-și să fi avut un pulover.

Și la urma urmei, de ce dura așa de mult? Căscă. De când dispăruseră Teague și ajutorul de șerif, undeva în labirintul de încpăeri cu despărțituri, n-o mai văzuse decât pe dispeceră, o femeie cu față de buldog care stătea nedezlipită de centrala telefonică. După un scurt examen vizual, femeia o ignorase ostentativ. *Probabil mă ia drept o matracucă, cu rochia asta afurisită pe mine.*

Minutele treceau încet. Shea se foi pe scaun, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă. Căscă din nou. Bine i-ar mai fi prins o cafea.

– Există vreun automat de cafea pe-aici? întrebă ea.

Fie dispecera n-o băga în seamă, fie căștile telefonice de pe urechi o împiedicau să audă.

Shea se ridică, se întinse, apoi merse spre comptoar, așteptând ca femeia s-o observe.

Madame Buldog își scoase căștile.

– Mdea?

– Aveți vreun...

Ușa din față se dădu de perete, lăsând să intre un grup zgomotos care până la urmă se separă într-un ajutor de șerif cu înfățișare hărțuită, un bețiv gălăgios, un individ spilcuit și o roșcovană palidă și înlăcrimată care se ținea agățată ca un ciulin de Domnul Student.

Dintre toți patru, Shea îl recunoscu numai pe unul singur.

– Kevin?

– Kirsten?

– Ce cauți *tu* aici? întrebară amândoi în cor.

– Căcănaru-ăsta mi-a blocat Cadillac-u'! mugi bețivul. Toți mucoșii cred că a lor e lumea.

– Vă consemnăm declarația imediat, domnule Walsh, îi spuse ajutorul de șerif, după care se întoarse spre Kevin. Ce-ar fi să luați loc, domnule Rainey, dumneavoastră și domnișoara Ames? Vă iau declarațiile după ce o depune domnul Walsh pe a lui.

– Pă bune că da! bombăni beatul, fierbând de furie. Întreabă-l pe derbedeu' ăsta ca ce chestie-mi bloca așa Caddie-u'. Ai dreacu' puști, și-nchipuie c-au voie să facă tot ce le bubuie mintea.

Ofițerul, a cărui politețe studiată se apropia îngrijorător de limita rezistenței, îl invită pe guralivul domn Walsh spre una dintre despărțituri.

Shea înălță sprâncenele.

– Ce s-a întâmplat?

Kevin aruncă o privire cu subînțeles spre dispeceră.

– Hai să stăm jos, și-ți povestesc.

Shea reveni la locul ei, iar Kevin trase două scaune din șirul de lângă perete, întorcându-le cu fața spre ea.

– Nu-mi place ce se întâmplă, Kevin, și nici părinților mei n-o să le placă.

Roșcata părea pe punctul de a izbucni în plâns.

– Nici o grijă, Chelsea. Se va rezolva totul.

– Ce s-a-ntâmplat? repetă Shea.

– A fost îngrozitor, izbucni Chelsea în suspine zgomotoase.

Kevin o calmă, apoi se întoarse spre Shea.

– Ce te aduce aici?

– Cineva a spart apartamentul lui Teague. Am venit să depunem plângere. Și-acum, nu mai tot schimba vorba. Povestește-mi despre accident.

Tânărul ridică din umeri.

– Nu e mare lucru de povestit. Moș Walsh a tras la măsea și i-a venit ideea să se joace de-a tamponatul în parcarea de la club. Zice că-i blocam drumul, dar adevărul e că era prea beat ca să mai fie în stare să manevreze. Parcarea e strâmtă, eu parcasem alături, dar ar fi trebuit să poată ieși fără să-și zgârie mașina. Probabil că povestea asta n-o să fie de nici un folos pentru primele mele de asigurare. Puțin o să le pese dacă a fost sau nu vina mea.

– Care-i treaba, Kevin? Iar ți-ai paradit mașina?

Teague se apropiase de ei, neobservat.

Kevin păru să se facă mai mic, tonul acid al celuilalt dizolvându-i lustrul sofisticat subțire; dintr-o dată, păru să aibă mai puțin de nouăsprezece ani. Ezită o secundă, două, încercând vizibil să estimeze starea de spirit a lui Teague.

– N-a fost vina lui, interveni roșcovana. Taggart Walsh a ciocnit Fiat-ul lui Kevin în parcarea clubului. Intenționat, dacă vrei să știi părerea mea.

Vocea îi tremura.

– Ascultă, e pe-aici vreun telefon de unde să pot vorbi cu părinții mei? S-a făcut târziu. Au să se îngrijoreze.

– Este un telefon public pe hol, lângă toalete, îi răspunse Kevin.

– N-am nici un ban la mine.

Părea gata să-nceapă din nou să bâzâie.

Shea, Kevin și Teague se repeziră toți trei să-i ofere fise. Fata luă monedele de la Kevin și se îndepărtă grăbită.

– Tatăl tău n-o să se bucure deloc când va auzi ce s-a-ntâmplat, spuse Teague. Ce-i porcăria asta? Al treilea accident într-un singur an?

– Mda, confirmă Kevin, posomorât. Și n-o să creadă în veci că n-a fost vina mea. Probabil o să-mi arunce-n față și datoriile alea la joc.

– Datorii la joc? repetă Shea.

Kevin îi aruncă o privire rușinată.

– M-am cam ambalat cu pariurile la fotbal, în toamna trecută. Alocația mea nu acoperă pierderile și a trebuit să-i cer tatei ajutorul. *Deloc* nu i-a convenit.

– Asta-i puțin spus, precizâ Teague, după care se întoarse spre Shea. Pentru moment, am terminat aici. Ce-ar fi să te duc înapoi la cabană?

– Sunt cu mașina, îi aminti ea.

– Atunci, am să te urmez. Vrea să fiu sigur că nu te pândește nici un pericol.

Îl lăsară pe Kevin la secția de poliție, plângându-și singur de milă.

Camera lui Shea nu fusese devastată, atâta lucru se văzu clar, de cum deschiseră ușa, dar Teague petrecu zece minute încheiate verificând oricum încuietorile ușilor și ale ferestrelor, înainte de a se declara satisfăcut.

– Îți mulțumesc, spuse Shea.

– Pentru ce?

Când îi văzu surâsul, inima lui făcu un salt.

– Pentru că ții la mine destul ca să te asiguri că nu risc nimic.

Teague își drese glasul.

– E minimum ce pot face. Cred că ar trebui să mă întorc, ca să văd dacă ajutoarele șerifului au descoperit ceva.

– Probabil, zâmbi ea din nou, iar Teague știu că n-avea să mai plece nicăieri; nu încă.

Își drese glasul.

– Cred că mă așteaptă.

– M-hmmm.

– Vor să fac un inventar al lucrurilor, imediat ce termină de prelevat amprentele. Se pare că intrusul a forțat ușa din spate. Cu o rangă.

– Deci, nu era un profesionist.

– Niște puști, după părerea poliției.

– Nu pari prea convins.

– Sunt un suspicios nesuferit, din fire. Poate am să-mi schimb părerea după ce văd ce lipsește. Și, dacă tot veni vorba, acum chiar e timpul să plec.

– Da, cred că e timpul.

Nu se mișcă nici de astă dată.

– Nu așa sperasem să încheiem seara, reluă el, într-un târziu.

– De ce? Ce speraseși să facem?

Teague o cuprinse în brațe și o sărută – pe îndelete.

Când în sfârșit își desprinse gura de a ei, o privi drept în ochi, fără o vorbă.

Shea clipi o dată sau de două ori.

– A... murmură ea, cu voce slabă.

Îi dădu la o parte o șuviță de păr brunet și mătăsos de pe obraz.

– Ne vedem mâine.

– Mâine? șopti ea, pe ton interogativ.

Teague o lăsă rezemată de perete, cu respirația grea și o expresie cam buimăcită. Buimacă, dar fericită.

Și, în pofida faptului că nu avea șanse să închidă ochii toată noaptea, Teague fluieră tot drumul până la Strawberry Point.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, Shea nu a pornit imediat spre Massacre Island, deși era nerăbdătoare să răsfoiască restul albumelor de fotografii. S-a dus mai întâi la Biblioteca Publică din Liberty, pentru a vedea ce informații se găseau acolo. La bibliotecă, obținu ajutorul lui Emily Freitag, bibliotecara locală. Doamna Freitag se oferi imediat s-o sprijine la localizarea surselor pentru ipoteticul ei articol de cercetări psihologice, ea însăși manifestând un mare interes față de fenomenele paranormale, după ce copilărise într-o casă bântuită de fantome.

I-o spuse chiar ea:

– Întotdeauna am adorat să citesc despre „fantome și strigoi, și fiare cu picioare lungi / și lucruri ce scârțâie și bocănesc noaptea".

Întrucât doamna Freitag arăta ca o bibliotecară tipică, bătrânicioasă și pedantă, cu un coc cărunt, rochie de culoarea florilor de levănțică și ochelari care-i tot alunecau până la jumătatea nasului, gusturile ei o surprinseră pe Shea, care ar fi categorisit-o ca pe o admiratoare a Daniellei Steel.

– Mă interesează mai mult studii ale unor cazuri reale de posesiune, răspunse Shea.

– Hmm, își potrivi doamna Freitag ochelarii cu lentile bifocale. A existat un incident cu un băiat dintr-un orășel suburban al Washington-ului – cel din care se inspira „Exorcistul" lui William Peter Blatty.

– Vă referiți la filmul acela cu fata posedată de demoni?

Bibliotecara dădu din cap.

– Da. Și la carte, și la film. Dar, în realitate, a fost vorba de un băiețel și, după umila mea părere, părea mai mult o activitate de tip poltergeist decât o posesiune.

Tăcu un moment, privindu-și fix monitorul computerului.

– Și altceva?

– Firește, întotdeauna există sărmane suflete tulburate care sunt convinse că le posedă spiritul lui Elvis sau al lui Napoleon.

– Nu așa ceva mă interesează.

Doamna Freitag se încruntă.

– Ce ziceți de fetița aceea din Illinois, spuse ea încet, încruntându-se feroce, în timp ce-și dezgropa amănuntele din memorie. Avea un nume ciudat. Yancy? Delancey? Cam așa ceva. Se zice că a fost posedată se sufletul unei alte fete, care murise cu câțiva ani în urmă.

– Începem să ne apropiem, răspunse Shea.

Bătrâna o privi cu o expresie stranie.

– De ce anume ne apropiem?

– De ceea ce mă interesează pe mine, se grăbi Shea s-o asigure. Nu posesiunea de demoni sau de celebrități, ci de oameni simpli, obișnuiți.

– De oameni simpli, obișnuiți și *morți.*

– Bine, și morți, dar oameni obișnuiți, care au avut vieți normale, nu diavoli, demoni sau chiar personalități istorice. Unde-aș putea găsi ceva despre fetița cu nume ciudat?

Doamna Freitag tastă pe keyboard, apoi scoase pe imprimantă o listă de referințe relevante.

– Succes, îi ură ea.

Se scriseseră tomuri întregi pe tema posesiunii, în mare parte științifice sau pseudo-științifice, dar nimic care să descrie fenomene asemănătoare cu cele din propria ei experiență. Până și povestea tinerei Lurancy Vennum, Minunea din Wateska, despre al cărei trup se susținea că fusese locuit timp de câteva luni de spiritul lui Mary Roff, o fată care murise cu doisprezece ani în urmă, oferea doar foarte puține paralele.

Teague o duse pe Shea la restaurantul său mexican favorit, „La Paloma". Fata privi cu suspiciune exteriorul mohorât, din blocuri de zgură neagră, dar înăuntru păru să se relaxeze.

– *Piñatas!* exclamă ea încântată, arătând sortimentul multicolor agățat de grinzi.

Ca de obicei, localul era ticsit.

– Chiar îți *place* mâncarea mexicană, așa-i? o întrebă Teague, cam tardiv.

Shea clipi din ochi.

– Așa cred. Și-a adus contribuția Taco Bell, nu?

– Ești pe-aproape.

Îi atrase atenția patroanei dolofane, de vârstă mijlocie. Femeia zâmbi, dând din cap în semn de recunoaștere, astfel încât cerceii prelungi de argint îi zăngăniră.

– Señor Harris. Ați rezervat o masă de două persoane, nu?

Teague dădu din cap.

– Urmați-mă, vă rog.

Femeia se mișca repede, ocolind printre mesele aglomerate și evitând agilă coliziunile cu numeroșii chelneri în cămăși albe. Îi așeză față în față, într-un separeu, tocmai în fundul restaurantului, după care le aduse două pahare mari cu apă de la gheață și liste de bucate enorme, scrise de mână.

– Ce-ai vrea? o întrebă Teague.

Shea ridică din umeri, în timp ce se uita nedumerită peste menu.

– N-am făcut decât un an de spaniolă. Ce-s alea „chongos"?

– Un desert cu cremă de ouă și sos de scorțișoară.

– Pare excelent, dar nu la felul întâi. Ce-ar fi să comanzi tu și pentru mine? Pe urmă, dacă nu-mi place, voi avea pe cine să dau vina.

– De acord, acceptă el, cu colțurile gurii tresărindu-i.

– Ai grijă, Teague. Un minut, aproape ai zâmbit.

– Ce vorbești? Zâmbesc ca tot omul.

– Nu zău? Când?

– Chiar acum.

– Ăsta nu-i zâmbet, e un surâs afectat.

Ospătarul se prezentă cu numele de Javier. Începu o conversație aprinsă cu Teague despre calitățile relative ale unui *pescado à la Veracruzano* și ale unui *mole poblano de guajalote*, ambele specialități ale casei.

– Of, ia un *mole*, se plictisi Shea. Pe ăsta, cel puțin, pot să-l pronunț.

– Excelentă alegere, replică aprobator Javier.

Luă listele și reveni peste câteva momente cu un coș plin cu fulgi de *tortilla*, un castron de *salsa* și două sticle de bere.

Urmând exemplul lui Teague, Shea înmuie un fulg în *salsa* groasă, apoi mușcă, nesigură.

– Ia spune-mi, îi ceru ea. Ce anume e acea *mole* și nu mai știu cum, pe care am comandat-o?

– Curcan fript cu sos de ciocolată, răspunse el, înecându-se apoi cu berea, la vederea expresiei de pe fața ei.

– Curcan cu ciocolată? Ai spus cumva *curcan* fript cu sos de ciocolată?

– Nici o grijă. O să-ți placă. Se folosește ciocolată neîndulcită. E condimentat, nu dulce.

Shea mai mâncă un fulg de *tortilla*, apoi încercă o sorbitură prudentă din bere. Când făcu o mutră, simțind gustul nefamiliar, Teague râse sonor.

– Înțeleg că nu ești băutoare de bere.

– Înțelegi corect. Mă voi mulțumi cu apa, mulțumesc.

Se aplecă înainte, iar Teague zări un crâmpei ispititor de dantelă albă și piele fină, ca laptele.

– Teague, azi după-amiază am auzit întâmplător o conversație. Kevin și Cynthia discutau despre schimbările pe care plănuiește Jack să le facă în testament.

– Și?

Unde voia să ajungă?

– Kevin era furios, fiindcă tatăl lui intenționează să-i înghețe moștenirea într-un cont.

– O să-i treacă.

O luă de mână.

– Iar Jack se va răzgândi și el, probabil, după ce se calmează. Așa-i apucă mereu, de fiecare dată când Kevin are câte-un accident.

– Dar el susține că de data asta n-a fost vina lui.

– Niciodată nu e vina lui. În cazul de față, nu trebuia să parcheze atât de aproape de cealaltă mașină.

– Dar prietena lui a spus că, atunci când a parcat, spațiul de alături era gol.

– Corect. Numai că ceea ce nu i-a spus Kevin a fost că a plecat din club, ca să cumpere perezervative, iar la întoarcere a descoperit că Walsh își lăsase mașina în diagonală, ocupând o treime din spațiul de parcare alăturat. Kevin a reușit să se strecoare înăuntru. Din păcate, Walsh nu era la fel de priceput să se strecoare afară.

– Atunci, Kevin de ce n-a parcat în altă parte?

– Și eu l-am întrebat același lucru. A spus că nu voia să observe Chelsea că-și mutase mașina.

– Ca să nu trebuiască să-i explice unde fusese, înțelese Shea.

– Exact. Oricum, nu-ți face griji pentru el. Crede-mă, va avea grijă Cynthia să nu fie nedreptățit.

Shea se cutremură.

– S-o fi auzit. Te poate băga în toți sperieții, hmm?

– E necruțătoare, când sunt amenințate interesele copiilor ei, îi dădu Teague dreptate. Kirsten n-a avut niciodată încredere în ea.

– Atunci, se încruntă Shea, dacă angajează un detectiv? Nici zece minute n-ar trece, până să descopere că nu sunt cu adevărat Kirsten.

– Nici o grijă. Am luat deja măsurile cuvenite de prevedere.

– Adică?

– Am vorbit cu șeriful Carlton și i-am spus toată povestea – adevărata poveste.

– Și i-a convenit? ridică ea vocea.

– La început, nu s-a prea bucurat de mica noastră înșelătorie, dar și el, la fel ca mine, e de părere că adevărata Kirsten a murit și dorește tot atât de mult să punem mâna pe ucigaș.

Capitolul 7

Invitația la ea acasă lansată lui Teague era complet nefirească din partea ei. În mod normal, Shea era prudentă cu noile relații. Dar, în același mod normal, nici un sărut nu-i transforma creierul în plastilină.

Se rezemă de ușa camerei, căutându-și cheia în poșetă.

– Pe terasă e o cadă cu apă caldă, își auzi ea propria voce spunând încet, abia șoptit. Ce-ar fi să ne facem comozi acolo, să numărăm stelele, sau ceva...

Lăsă fraza în aer.

– Uitasem. N-ai costumul de baie la tine.

Teague îi studie fața, în lumina becului de deasupra ușii. Cu cât o privea mai mult fără o vorbă, cu atât se înfierbântau mai tare obrajii ei. Spera ca dorința să nu i se vadă atât de clar pe cât o simțea.

Aplecându-se mai aproape, Teague îi urmări conturul buzelor cu un deget blând, după care o sărută ușor, o dată.

– Nu mă deranjează, spuse el.

Ce nu-l deranja? se întrebă Cynthia, care pierduse șirul conversației într-un labirint de emoții buimăcitoare.

În spatele ei, în cabană, telefonul începu să sune. Nu-i dădu atenție, dorindu-și ca Teague s-o sărute din nou. Îi plăcea nespus atingerea buzelor lui, calde și tandre, peste ale ei.

Teague o strânse de mână.

– Zău că ar fi cazul să răspunzi.

Oftând resemnată, Teague își forță pleoapele grele să se deschidă.

– Probabil a greșit cineva numărul.

– Nu vei ști, dacă nu deschizi ușa.

Începu să bâjbâie cu cheia, sub ochii lui atenți.

– Stai, îi luă el cheia din mână, pentru a o potrivi cu ușurință în încuitoare, unde se răsuci lin.

Telefonul ajunsese la al cincilea semnal. Shea se strecură pe lângă el, pentru a ridica receptorul.

– Alo?

– Cine e? întrebă Teague, închizând ușa în urma lui.

Shea îi făcu semn să tacă.

– Da. Ce s-a întâmplat?

Încremeni, în timp ce prin firele telefonice i se comunica îngrijorarea celeilalte persoane.

– Ce se întâmplă? întrebă din nou Teague.

Clătinând din cap, Shea duse un deget la buze.

– Aici e. Tocmai ne-am întors de la restaurant.

– Cine e? articulă el, mutește.

– Cynthia, îi întinse Shea receptorul. Vrea să-ți vorbească.

Avea o expresie sumbră pe față. Deși mama vitregă a lui Kirsten nu spusese prea multe, Shea știa că vestea nu era deloc bună.

Merse împleticită spre cel mai apropiat fotoliu și se prăbuși în el, ca un sac moale, fără oase. Ametită, își luă capul în mâini, abia conștientă de murmurul vocii lui Teague în apropiere. Nu ridică privirea decât când tăcerea îi dădu de înțeles că terminase.

– E vorba de Jack, nu-i așa?

Teague îngenunche în fața fotoliului, cuprinzând-o cu brațele. În gestul său nu se mai simțea nimic din senzualitatea dinainte, numai mângâiere. Dar ceea ce-i citi în privire o înspăimânta.

– Astă-seară, pe la opt, Jack s-a plâns de dureri de stomac, îi spuse Teague. La început, nici el și nici Cynthia nu s-au prea alarmat, dar apoi a început să aibă grețuri. Când l-a apucat și voma, Cynthia a telefonat la spital. Cum, necum, ea și Mikey au reușit să-l scoată din casă, la elicopter.

– Cynthia și Mikey? Dar Kevin și familia Griffin?

– Plecaseră deja.

– Plecaseră?

– Da. Kevin s-a dus cu niște prieteni. Iar Griffinii erau la biserică.

– Miercuri seara?

– Fac parte dintr-un grup de studiu al Bibliei.

Tăcu o clipă.

– Cynthia l-a dus cu elicopterul direct la urgență.

– O, Doamne!

Inima îi palpita în piept. O lua cu leșin, dar abia când Teague o privi tăios își dădu seama că murmura în continuare „o, Doamne", la nesfârșit, ca o litanie a spaimei. Se opri, înecată.

– A murit? întrebă ea, temându-se să audă răspunsul.

Teague îi trase mâinile reci într-ale lui, ținându-le strâns.

– Nu, Cynthia a spus că starea lui e stabilă. Nu-ți face griji. Se face tot posibilul.

Shea își smulse mâinile.

– Hai să mergem la spital. Trebuie să vorbesc cu Jack.

Era necesar să-i spună adevărul. Înainte de a fi prea târziu.

Teague, însă, clătină din cap.

– Nu. În momentul de față, Jack nu e în cea mai bună formă ca să stea la discuții.

– Dar nu pot să stau cu mâinile-ncrucișate, protestă ea, încercând să se ridice.

O ținu cu forța în fotoliu.

– Stai locului un minut și ascultă-mă. De-asta a dat telefon Cynthia. Are nevoie de ajutorul tău. Nu l-a putut găsi pe Kevin, nici pe Griffini, și are nevoie de cineva la copil. Se întreba dacă n-ai vrea s-o duci pe Mikey înapoi pe insulă și să stai cu ea, cel puțin până vine altcineva ca s-o ia în primire.

– Sigur că da. Cum să nu? Mikey e la spital, cu Cynthia și Jack?

– Da, dădu el din cap. Am spus că trecem s-o luăm, în câteva minute.

Shea se încruntă spre deșteptătorul de voiaj pus pe noptieră.

– Mai bine să-mi iau câteva lucruri.

Teague o lăsă să se ridice, iar ea începu să împacheteze, cu mișcări ca ale unui automat.

– Crezi că voi avea nevoie de jachetă? Nu, nu doar pentru o noapte, își răspunse tot ea. Dar ochelarii de soare? Să-i iau?

– Soarele a apus de câteva ore.

Shea dădu din cap.

– Ai dreptate. Cred că nu mai gândesc prea limpede.

– Ești gata?

– Așa cred.

Privi prin cameră, cu îndoială, întrebându-se ce obiect esențial uitase.

Teague îi dădu un pumn ușurel în bărbie.

– Capu' sus, fetițo.

– Slavă Domnului că ați venit, spuse Cynthia, văzându-i. Nu-mi mai vine nici o idee ca să-i găsesc lui Mikey o ocupație. Locul ăsta nu-i deloc potrivit pentru distracția copiilor.

– Bună, Teague. Bună, Kirsten.

Se vedea clar că drama din seara aceea nu avusese efecte prea mari asupra celei mai tinere membre a familiei Rainey. Părea mai mult surescitată decât speriată.

– Bună și ție, îi răspunse Shea.

Teague trase fetița de coadă.

– O să te ducem înapoi pe insulă, prichinduțo.

– Da! exclamă ea, repezindu-se să îmbrățișeze cu entuziasm genunchii lui Teague.

– Ce face tata? întrebă Shea, aproape cu teamă.

– Acum doarme, răspunse Cynthia, zâmbind ușor. Se pare că i-au administrat tratamentul la timp.

– Cum s-a întâmplat? se interesă Teague. A făcut o gripă? Sau i se agravează cancerul?

– Nu ți-am spus?

Cynthia o privi mirată pe Shea, apoi pe Teague.

– Medicii spun că s-a intoxicat.

– Intoxicat? se încruntă Teague. Sunt siguri?

– Nu vor ști până nu primesc de la laborator analiza conținutului stomacului, dar sunt destul de convinși că e o reacție la ceva ce a mâncat.

– Intoxicație alimentară? întrebă Shea.

– Sau o otravă strecurată în mâncare. Doctorul cu care-am vorbit nu voia să riște nici o ipoteză. Dar cine-ar vrea să-l otrăvească pe Jack?

– Din prima clipă, îți pot găsi o duzină de suspecți, răspunse Teague. Jack e bogat, iar lăcomia e un motiv puternic.

Shea se încruntă la el.

– Sunt de acord că banii pot reprezenta o motivație, dar de ce să otrăvești un om care suferă deja de o boală mortală?

– Kirsten are dreptate, Teague. Te grăbești să tragi concluzii. Trebuie să fi fost un accident.

Teague, însă, nu era dispus să cedeze.

– Ce-a mâncat Jack azi? Ce medicamente lua?

Cynthia păru uimită.

– Perfuzia. Alte medicamente nu folosea. Și a mâncat foarte puțin. Nu l-am putut îmbia decât cu puțin lapte-de-pasăre, azi dimineață, și o supă, la cină. Nici una n-avea cum să-i deranjeze stomacul.

Teague se încruntă.

– N-are nici un rost să ne batem capul, cred. Nu ne rămâne decât să așteptăm rezultatele analizelor.

– Îl putem ajuta cu ceva? întrebă Shea, simțindu-se inutilă.

– Ai grijă de Mikey, te rog, atâta. Locul ăsta nu e cel mai potrivit pentru ea, în momentul de față. Mult mai bine îi va fi pe insulă, spuse Cynthia.

Teague o bătu pe umăr, încurajator.

– Nu-ți face griji. Kirsten și cu mine vom avea mare grijă de ea.

– Și dacă apare vreo schimbare, sau dacă aveți nevoie de ceva, dă-ne un telefon, adăugă Shea.

Cynthia îi îmbrățișă pe toți trei la despărțire, apoi le făcu cu mâna până n-o mai văzură. Shea se simțea vinovată că o lăsa singură acolo, deși se vedea clar că așa prefera.

– Mi-e foame, anunță Mikey, în timp ce-și încheia centura, pe locul din mijloc al camionetei lui Teague.

– Și mie, răspunse el. Cum te tentează o înghețată mare de fructe? Știu un local unde se servesc unele excelente. Munți enormi de înghețată, înecați în oceane de spumă fierbinte și cu frișcă deasupra.

– La ora asta? întrebă Shea. Părea o rețetă sigură pentru indigestie.

– Îmi convine! îi acoperi obiecția răspunsul entuziasmat al lui Mikey.

– Nu crezi că ar trebui să se culce? protestă în continuare Shea.

– De fapt, replică Teague, făcându-i cu ochiul, asta plănuisem și *eu*, pentru acum.

Și-și mișcă sprâncenele în sus și-n jos, ca un personaj negativ lidibinos dintr-o melodramă.

Shea râse.

– Bine. Atunci, înghețate de fructe să fie.

Nu le întreceau decât cele cu ciocolată – sau, cel puțin, așa auzise.

Cam pe la jumătatea înghețatei, lui Mikey începură să i se închidă ochii. În timpul traversării spre insulă, dormea adânc.

Shea debarcă prima. Apoi, Teague i-o dădu cu grijă pe fetița care sforăia încet. Agățându-și pe umăr sacul ei de molton, sări și el pe scândurile tocite ale debarcaderului. Își consultă ceasul cu afișaj luminos.

– Nu-i decât unsprezece. Pare să fie mai mult, nu-i așa?

Într-adevăr. Shea inspiră cu nesaț aerul răcoros al nopții. Lumina lunii desena spirale argintii pe suprafața lacului.

Teague i-o luă pe Mikey din brațe.

– Prichinduța e mai ușoară decât pare, mm?

Shea dădu din cap, întru totul de acord. Cele douăzeci de kilograme ale copilului adormit ar fi fost o sarcină grea, ca s-o care pe toată lățimea insulei. Îi era recunoscătoare lui Teague că se oferise s-o ajute. Când casa apăru la vedere, până și el păru ușurat.

În mod deloc surprinzător, având în vedere împrejurările în care plecase Cynthia de pe insulă, la toate ferestrele casei ardeau luminile, iar ușile erau descuiate.

– Unde-o fi camera lui Mikey?

– Sus, răspunse Shea. Lângă a lui Kirsten.

Încet, îl urmă pe Teague pe scara largă, spre etaj, simțind stânjenită o mâncărime la ceafă. Dacă n-ar fi știut tot ce aflase, putea să jure că o pândea cineva.

– Kirsten? șopti ea, încet. Ești aici?

– Ai spus ceva? îi aruncă Teague o privire, peste umăr.

– Nu, nimic important.

Îl urmă până în camera lui Mikey. Flerul Cynthiei la decorațiuni se vedea clar, în paleta vie de culori primare. Un enorm cal de lemn stătea într-un colț. Rafturile joase ce se întindeau pe peretele cu fereastra erau pline de jucării, dintre care se remarca o imensă colecție de jocuri Lego și destui ursuleți ca să umple un întreg magazin.

Shea trase cuvertura de pe patul cu baldachin, iar Teague o depuse pe Mikey pe saltea. Fetița dormea atât de adânc, încât nu făcu o mișcare, nici chiar când Shea îi scoase pantofii și o acoperi.

Ieșiră tiptil, închizând încet ușa în urma lor.

Teague se opri lângă ușa camerei lui Kirsten.

– Ai avut un șoc. Poate ar fi mai bine să te culci și tu, îi propuse el.

– În camera lui Kirsten? aruncă Shea o privire ezitantă spre ușa închisă; ezitarea ei se învecina cu frica. E încuiată, nu? Din ordinul lui Jack?

– O dată ce Kirsten a revenit, ordinul s-a contramandat.

– Ești sigur? Mie nimeni nu mi-a spus nimic.

– L-am auzit cu urechile mele când a vorbit cu Ruth.

Teague îi studie fața, cu atenție.

– Doar nu ți-e frică să dormi în camera lui Kirsten, nu-i așa?

– Nu tocmai frică, răspunse Shea, fără să-i poată susține privirea. Dar nu pot să nu mă simt ca o intrusă.

Teague o luă de braț, ridicându-i fața spre a lui.

– Nu e numai atât. De ce anume te temi, Shea? De stafii?

Probabil îi simțise fiorii care-o străbăteau prin toată ființa, căci expresia i se schimbă, devenind mai tăioasă.

– De stafii? repetă el.

– Nu, evident că nu. Nu fi ridicol, încercă ea să scape.

– Nu există stafii, Shea.

– Amintirile lui Kirsten...

Îi expedie argumentul cu un gest.

– Nu știu de unde-ți vin aceste așa-zise amintiri, dar sunt convins că au o explicație rațională.

– Ca de pildă?

– De pildă, s-ar putea să ai o intuiție nefiresc de acută. Sau, poate, nu sunt decât coincidențe. Dar fenomene supranaturale? N-aș crede.

Probabil că pe fața lui Shea se citea îndoiala. Teague se înduplecă.

– Bine, poftim. Am să-ți dovedesc că în camera lui Kirsten nu e nimic sinistru.

Apăsă pe clanță. Degeaba. Ușa era încuiată.

În fața neprevăzutului obstacol, pe Shea o străbătu un val de ușurare.

– Cred că Ruth nu se prea omoară cu aplicarea ordinelor.

– Trebuie să fie o cheie pe-aici pe undeva.

Teague porni spre parter, iar Shea îl urmă încet, cu degetele lunecându-i pe lemnul neted al balustradei. Dintr-o dată, un sunet neașteptat o făcu să tresară. Se opri, înclinând capul să asculte.

– Ai auzit, Teague?

– Ce să aud? o privi el de la baza scării, cu o expresie întrebătoare.

Shea clătină din cap.

– Cred că nimic. Acum un moment, mi s-a părut că auzeam un fel de bâzâit, dar a încetat.

Clătină iarăși din cap. Dar, în timp ce Teague se întorcea să-și continue drumul, îl auzi din nou, nu ca pe un sunet ci ca o vibrație ce părea s-o gâdile la tălpi și prin degetele rezemate ușor pe balustradă.

Shea privi fix lemnul lăcuit, dintr-o dată conștientă că, într-un fel, cunoștea perfect senzația de a încăleca balustrada și a aluneca de-a lungul ei până jos, fiorul poznei interzise urmată de o oprire bruscă, la contactul cu stâlpul masiv de jos.

– Kirsten? șopti ea din nou.

Zumzetul crescu până la nivelul unui adevărat vâjâit, și totuși Teague părea să nu audă nimic ieșit din comun. Stătea întors cu spatele spre ea, căutând printr-un vas de alamă plin cu mărunțișuri, de pe consola din living. Vuietul din urechile ei se întețea în crescendo, înecând-o într-un val puternic și tulburător de *déjà-vu*.

Se oprise la jumătatea scării, dorindu-și ca Teague să se întoarcă, știind că urma s-o facă, iar apoi, când o făcu, expresia de pe chipul lui merita cu prisosință fiecare bănuț pe care-l dăduse pentru rochie.

Teague se întoarse, apoi păru să împietrească, preț de un nesfârșit moment. Privirea lui nu era tocmai cea la care se așteptase. În loc de admirație și dorință, exprimase neîncredere și șoc.

– Kirsten? întrebă el, cu glas sugrumat.

Clipi o dată, și încă o dată, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

– Shea? Ce-i asta? O glumă?

Nu-i răspunse, deși privirea nu i se desprinse nici o clipă din ochii lui. Toată atenția i se concentra asupra chipului lui iubit. Nu se mai sătura să se uite la el.

Păru să plutească în josul treptelor, până în brațele lui, cu trupul imaterial ca într-un vis. Și totuși, în acea stranie stare de somnambulism, îi trase capul spre ea și îl sărută cu toată forța pasiunii atât de îndelung acumulate. Șapte ani nesfârșiți tânjise după acest moment.

Teague se retrase, cu o expresie surprinsă.

– Shea? șopti el.

Kirsten îi zâmbi, cu gura lui Shea și cu gropița acesteia.

– Nu, prostule, își bosumflă ea drăgălaș buzele. Nu mă recunoști, Lupule?

Sângele îi îngheță în vene. Se holba la ea, încă nevenindu-i să creadă.

Kirsten deveni rigidă, încruntându-se ușor.

– Nu ești fericit că mă vezi?

– Ba sunt...

Fericit nu era cel mai potrivit cuvânt.

– Știu că am dat buzna, dar trebuia să-mi iau rămas-bun. Totul s-a sfârșit atât de brusc, pentru mine. Pentru noi.

Gura i se crispă.

– Am fost asasinată, Teague. Ucigașul trebuie să plătească.

O secundă, închise ochii. Apoi, pleoapele îi palpitară, deschizându-se din nou, cu un ușor oftat.

– Mi-a fost dor de tine.

Nu e cu adevărat Kirsten, își spuse el. Cu siguranță, din cine știe ce motiv bizar, Shea încerca să-l păcălească. O apucă de umeri.

– Nu-i deloc amuzant.

– Nici nu trebuie.

Deși buzele i se arcuiseră într-un surâs tandru, în ochii ei se citea o expresie tragică. Îi mângâie obrazul cu dosul mâinii.

– Trebuie că e lună plină, șopti ea.

Teague își simți măruntaiele strângându-se în noduri.

– Nu se poate, protestă el. Nu *poți* fi adevărată.

Expresia de pe fața ei era de o tristețe cu neputință de descris în cuvinte.

– Nu pot? „Mai mult lucruri sunt, în cer și pe pământ", cită ea, după care zâmbi amar. În ciuda tuturor minciunilor și a înșelătoriilor, te-am iubit cu adevărat, Teague.

Își sărută vârful unui deget, apoi i-l apăsă pe buze.

– Cu bine, Lupule.

Teague dădu să spună ceva, dar înainte de a apuca să rostească o vorbă, de pe fața ei se șterse orice expresie și se nărui, înmuindu-se în brațele lui ca o marionetă cu sforile rupte.

Când Shea își veni în fire, era singură, întinsă pe canapeaua din fața șemineului, acoperită cu faldurile moi ale unui mohair afgan. Acele pendulei arătau ora patru și cinci. Dormise câteva ore.

– Teague? îl chemă ea.

Vocea părea să-i reverbereze cu ecouri în tăcerea din casă.

Se ridică brusc, amintindu-și evenimentele imediat anterioare leșinului. Fusese oare un vis? Cu siguranță. Nu se putea să fi făcut ceea ce făcuse, să spună ce spusese. Nu era posibil.

– Teague?

Își auzea panica tot mai intensă din voce. Cu siguranță, *cu siguranță* fusese un vis. Cu câteva momente mai devreme, se gândise la Kirsten, o stânjenise gândul de a intra nepoftită în camera acesteia. Poate că acele meditații îi declanșaseră strania visare.

Îl auzi venind, înainte de a-l vedea.

– Shea, nu-i nimic. Sunt aici! strigă el, coborând în fugă scara.

Shea făcu un efort să-și exprime temerile în cuvinte.

– N-nu știam unde erai.

Părea o explicație destul de jalnică. Se îndreptă de spate, încleștându-și strâns mâinile una de alta.

– Am visat urât. Când m-am trezit, tu plecaseși.

– Nu plecasem. Am stat aici tot timpul. Doar un minut m-am dus până sus, ca să văd de Mikey. Doarme liniștită, sforăind ca un ferăstrău. Nu știam că și copiii sunt în stare să scrâșnească așa.

Se apropie, iar Shea îi văzu expresia prudentă din ochi, atât de diferită de tonul nepăsător.

Gâtlejul i se contractă.

– N-a fost un vis, nu-i așa?

Teague nu spuse nimic, dar și acesta era, în felul său, un răspuns.

Lăsându-se în genunchi lângă ea, o cuprinse cu brațele. Shea simți o nevoie aproape copleșitoare de a se dizolva la pieptul lui, într-o băltoacă de emoții, dar așa ceva nu se putea. Îi căută adevărul în expresia feței.

– Teague, îmi pierd oare mințile?

– Dacă da, se pare că e o formă de nebunie contagioasă.

Îl apucă de pieptul cămășii, ca un polițist scuturând un martor necooperant.

– Spune-mi ce-ai văzut!

Teague îi luă mâinile într-ale lui, ținându-i-le în dreptul inimii, care-i bătea cu puterea unui baros, sub cămașă.

– Am văzut-o pe Kirsten. M-am uitat în sus și am văzut-o acolo, privindu-mă prin ochii tăi.

– Dumnezeule, Teague, ce se întâmplă?

Vocea ei răsuna ca o șoaptă răgușită.

– Nu sunt sigur. Halucinație colectivă?

– Chiar crezi asta? îl întrebă ea, cu speranță. Mă temeam că sunt posedată, că nu e decât o chestiune de timp până îmi vedeam mutra afișată pe copertele tuturor revistelor de senzație.

Se simțea nervoasă, iritată, ca și cum în cameră s-ar fi acumulat o sarcină electrică. Își frecă brațele, distrată, și avu surpriza de a-și vedea firișoarele de păr stând zbârlite.

– Mai ții minte ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Shea dădu din cap.

– Mă luase în stăpânire, dar eram conștientă – vedeam, auzeam, *simțeam* totul.

– *Ce* simțeai?

– Bucuria de a te vedea după atâta vreme. Remușcarea pentru lucrurile pe care ea nu le va mai putea schimba niciodată. Și, pe dedesubt...

– Ce? o strânse el și mai tare, cu o expresie încordată și ochii ca două așchii de cremene.

– Furie, răspunse încet Shea. O furie rece, implacabilă.

– Furie? ridică Teague glasul. Furia lui Kirsten împotriva mea?

Shea își smulse mâinile dintr-ale lui și, ridicându-și genunchii, și-i strânse la piept.

– Nu știu. N-aș crede. Ceea ce simțeam semăna mai degrabă cu o stare generală, fără nici o țintă anume.

Ridică iarăși din umeri.

– Era furioasă, dar nu știu pe cine. Cred că nici ea nu știe.

Teague se ridică, începând să se plimbe prin cameră.

– Înainte de a te lua în stăpânire Kirsten, ai perceput vreun avertisment? Sau ai avut impresia că „amintirile" apăruseră pur și simplu, fără a-ți da seama că se întâmplase ceva ieșit din comun?

Shea înclină capul într-o parte, încercând să-și amintească.

– Am auzit un zumzet slab.

– Un zumzet?

– Mai mult o vibrație, de fapt... Mi-e greu s-o descriu.

– Eu n-am auzit nimic.

– Glory a spus că nici ea nu auzea.

– Ai auzit același zgomot și înainte, când era Glory cu tine?

– Da, când aduceam albumele cu fotografii din pod. Am auzit un sunet asemănător, care atunci părea să vină din camera lui Kirsten. Numai că Glory susținea că nu-l auzea. Am crezut că mințea.

– De ce-ar face asta?

– Fiindcă îl încuiase din neatenție pe Beelzebub în camera lui Kirsten. Am bănuit că se temea să nu aibă necazuri. Știi cum e maică-sa.

– Mda...

Shea se încruntă.

– Ce se întâmplă, Teague?

Teague își frecă fruntea, ca și cum ar fi avut dureri de cap.

– Aș vrea și eu să știu. Apariții de fantome... Posedare...

Râse fără haz, ca un lătrat.

– Nu sunt subiecte cărora să le fi dat prea multă atenție. Îmi tot spun că trebuie să existe o explicație rațională.

– Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta m-a speriat. Îmi pierdusem controlul. Ba nu...

Îl privi neajutorată, după care clătină din cap și mai încercă o dată, chinuindu-se să definească mai exact diferența.

– Eram lucidă, conștientă de tot ce se întâmpla, dar Shea nu era stăpână pe situație. *Eu* eram stăpână, dar *eu* nu eram Shea. Pentru un scurt interval de timp, am fost Kirsten. Am fost Kirsten! îl privi ea cu ochi mari și rotunzi.

Teague începu să se plimbe din nou.

– Trebuie să existe o explicație logică.

– Ce explicație? Că suntem nebuni amândoi?

– N-n, improbabil.

Contururile ale chipului i se îmblânziră aspre într-unul din rarele lui zâmbete.

– Dar nu sunt convins nici că ești posedată, ce mama dracului o mai fi însemnând și asta.

– Atunci, cum explici...

– Cum am mai spus – halucinații. Era târziu. Obosiți, stresați, amândoi eram într-o stare foarte receptivă pentru sugestii. După tot timpul pe care l-ai petrcut pregătindu-te pentru rolul lui Kirsten, nu prea e surprinzător că, într-o stare de scădere a rezistenței, ți s-au cam învălmășit mințile, ajungând să te identifici prea îndeaproape cu ea.

Shea nu avea convingerea că teoria lui era corectă, dar îi pierise cheful de a-l mai contrazice.

– Poate, spuse ea, deși asta nu explica experiența prin care trecuse și Teague.

– În momentul de față, amândoi avem nevoie în primul rând de somn.

Bună idee. Cu un dram de noroc, la deșteptare putea descoperi că toată aiureala nu fusese decât un coșmar.

Capitolul 8

Shea dormi pe apucate, hărțuită de coșmaruri, deși singurul pe care și-l aminti apoi clar fu acela care o trezise. O luă la fugă de pe canapea ca din praștie, convinsă că o urmărea un monstru cu o drujbă. Partea cea mai înspăimântătoare era aceea că, după ce se trezi, continuă să audă scrâșnetul ferăstrăului mecanic. Avu nevoie de aproape un minut pentru ca mintea ei să accepte faptul că nu era decât aspiratorul cuiva care făcea curat într-o cameră din apropiere.

Teague îi lăsase un mesaj rezemat de vasul din alamă de pe consolă. Conform scurtei sale misive, Cynthia – și Kevin, probabil – erau tot la spital, iar el plecase la muncă.

Shea se uită în camera lui Mikey. Fetița continua să doarmă adânc, lucru deloc surprinzător, de vreme ce nu era decât ora șase și jumătate. Evident, nebuna cu aspiratorul încă nu ajunsese și în odaia ei.

Înarmată cu praf de frecat și detergent pentru toaletă, Glory Griffin năvăli peste Shea tocmai când aceasta ieșea de sub duș.

– Scuze, mormăi fata jenată, privind în altă parte.

Shea se înfășură cu un imens prosop de baie.

– Eu sunt de vină. Credeam că ușa era încuiată.

– Vin mai târziu, spuse Glory. N-am vrut să dau buzna. Mama mi-a spus să încep cu baia asta. De obicei, mai întâi fac curat la etaj.

– Înțeleg.

Înțelegea perfect: lui Ruth îi ardea de jocuri.

– Programul de azi s-a schimbat, fiindcă domnul Jack nu-i aici. În mod normal, nu pot nici măcar să dau drumul la aspirator până după zece.

Dacă familia Griffin aflase că Jack era la spital, însemna că Ruth știa al dracului de bine că Shea încerca să doarmă, la parter, când îi ordonase lui Glory să aspire pe jos. Femeia aia era un pericol public.

Shea se îmbrăcă, după care porni spre bucătărie, întrebându-se ce surprize mai planificase Ruth pentru a-i înveseli micul dejun. Suc de portocale într-o ceașcă găurită? Un aparat de prăjit pâinea pus să explodeze?

Mikey stătea cocoțată pe un taburet, lângă tejgheaua bucătăriei, înfulecându-și fulgii de cereale cu același entuziasm pe care-l manifestase pentru înghețata de fructe, în seara trecută.

– Pare să fie delicios, spuse Shea. Iau și eu același lucru, Ruth.

Servitoarea ridică privirea de la chiuvetă, unde sorta zmeura, cu un râs afectat.

– Îmi pare rău. Nu mai e lapte.

– Excelent.

Shea o studie pe cealaltă femeie. Fața grasă a lui Ruth exprima îngâmfare. Oare intenționat folosise tot laptele rămas, pentru ca să nu mai aibă și Shea la micul dejun? Părea genul de șicane în care era specialistă.

Cercetă conținutul frigiderului încăpător.

– Nici o problemă. Îmi fac niște jumări dintr-un ou.

– Nici ouă nu mai sunt.

– Pâine prăjită?

– N-avem pâine.

– Bine, acceptă Shea, sătulă de tot jocul. Ce *pot* mânca la micul dejun?

– A mai rămas niște suc de prune în frigider. Și cereale destule. Sigur, cum spuneam, laptele s-a terminat.

Mai întâi aspiratorul, iar acum asta. Shea scrâșni din dinți.

– Cel puțin, mormăi ea, dacă nu mănânc nimic, n-am de ce să-mi fac griji că pot fi otrăvită.

– Otrăvită? înlemni menajera. Și-asta cam ce-ar vrea să-nsemne?

– Nu ți-a spus Cynthia ce-a zis doctorul?

Dacă Cynthia îi ascunsese acest lucru lui Ruth, era posibil să aibă anumite motive. Shea își dori să-și fi ținut gura.

Bătrâna se încruntă, dar furia nu reușea să-i ascundă complet umbra de frică din ochi.

– Ce-ar fi să-mi explici matale?

Dacă Ruth era cea care îl otrăvise pe Jack, însemna că deja știa mai multe decât Shea și, în caz că era nevinovată, ce rău făcea spunându-i?

– Tăticul s-a intoxicat cu ceva ce a ingerat.

– Ingerat?

– Mâncat.

– Nu l-am otrăvit eu! protestă Ruth, grăbită.

Prea grăbită?

– Nici n-am sugerat asta.

– Ai spus că domnul Jack s-a otrăvit cu ceva ce-a mâncat, iar bucătăreasa eu sunt aicea! exclamă ea, cu voce ascuțită.

Shea o privi prudentă. De ce era atât de agitată? Nu cumva...

Sub ochiul stâng al lui Ruth zvâcnea un mușchi.

– N-aveam nici un motiv să-l otrăvesc pe domnul Jack. Cum m-ar putea crede cineva în stare de-o blestemăție ca asta?

– Ruth, spuse Shea, trecând pe lângă servitoare, nimeni nu te-a acuzat de nimic.

Femeia strivi o mână de zmeură în pumnul ei gras. Zeama i se scurse printre degete, roșie ca sângele. Încet, se întoarse spre Shea.

– Tu ești vinovata, spuse, cu fața schimonosită și ochii demenți. Tu ai făcut-o! Ai venit aici ca să ne omori pe toți! ridică ea vocea, până la țipăt.

Mikey păli la față.

Ruth căzu greoi în genunchi, încleștându-și laolaltă mâinile cărnoase, ca o menghină. Sucul de zmeură i se prelingea pe antebrațe.

– Doamne al domnilor, rege al regilor, umila ta roabă te imploră. Apără-ne de impostoarea ucigașă.

– Nu e impostoare, protestă Mikey. E Kirsten.

Ochii menajerei erau injectați și ieșiți din orbite. Pe sub pielea roșie și transpirată a frunții, venele proeminente i se zvârcoleau ca niște șerpi.

– Miss Kirsten a murit. Am văzut-o, își aruncă ea ambele mâini în sus. Dumnezeu mi-e martor, cu ochii mei i-am văzut biata față albă privind în sus din hăul gheenei.

La colțurile gurii îi sclipea saliva. Se întoarse spre Shea, cu o expresie acuzatoare.

– Dumnezeu îi va pedepsi pe cei necurați. Pentru ce-ai făcut, ai să arzi în focul gheenei!

Mikey fugi din bucătărie, dar Shea rămase pe loc, imobilizată, cu un amestec de repulsie și fascinație.

Alarmată de invectivele ascuțite ale mamei sale, Glory năvăli pe ușă. Se opri în prag, clătinându-se la vederea lui Ruth în genunchi pe dușumeaua bucătăriei, cu brațele ridicate spre cer, a implorare.

– Mamă? Ți-e bine?

Ruth mai turui una sau două rugăciuni pătimașe, apoi se prăbuși, cu un geamăt, continuând să îndruge vorbe fără șir, dar cu volumul redus la nivelul unui bolborosit neinteligibil.

Îngrijorată, Glory se întoarse spre Shea.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce-a zis?

Shea ridică din umeri.

– Jură că eu nu pot fi Kirsten, fiindcă a văzut-o ea pe Kirsten în fundul gheenei.

Glory clătină din cap, deznădăjduită.

– Ăsta-i visul ăla pe care l-a avut când te-au răpit. Nu poate să priceapă că viziunea ei n-a fost decât un coșmar. De-asta e așa de rea cu mata. Scuzați-o, Miss Kirsten.

Apoi, se întoarse spre mama ei.

– Mamă, dacă o mai ții mult așa, are să-ți vină rău. Hai acasă să te culci puțin.

Îngrețoșată și răscolită, Shea se strecură pe ușa din spate, spre terasă. Ruth Griffin nu era doar un pericol public; era un pericol public dezechilibrat mintal. Ba nu, mai rău: era nebună de legat. Dacă ea îl otrăvise într-adevăr pe Jack, din cine știe ce motiv smintit, atunci nu le făcuse autorităților nici o favoare prin faptul că o pusese în temă.

Mikey ieși pe furiș prin ușile culisante, aruncând o privire prudentă înapoi, peste umăr, ca și cum s-ar fi temut să nu vină cineva după ea.

– Unde-i Ruth? șopti.

Mai purta încă hainele cu care dormise, avea părul încâlcit și o mustăcioară de lapte pe buza de sus.

– Nu mă prea descurc cu îngrijirea ta, ce zici, Mikey?

Shea îi dădu la o parte din față buclele încurcate.

– Nu-ți face griji. Glory a dus-a pe mama ei acasă, să se odihnească un timp. Ruth face des scene din-astea?

– Câteodată, răspunse Mikey. Mă sperie.

Shea dădu din cap.

– Și pe mine.

– Crezi că s-ar putea ca ea să-l fi otrăvit pe tăticul?

– Nu știm cu certitudine dacă pe tăticul tău l-a otrăvit sau nu cineva. S-ar putea să-i fi căzut greu o mâncare, și atât. Doar nu crezi că Ruth i-ar fi făcut intenționat ceva rău, nu-i așa?

Mikey își studie picioarele desculțe, ca și cum între degetele acestora s-ar fi putut ascunde cheia personalității întortocheate a lui Ruth.

– Nu, cred că nu. Îi place destul de mult de tăticul. Da' de Beelzebub, totuși, nu-s la fel de sigură. Ruth l-a făcut trimisul Satanei, numai fiindcă a murdărit cu noroi pe jos. Pe *el* s-ar putea să-l fi otrăvit.

Observația ei gravă era plină de tristețe. Părea să fi abandonat teoria hoților de câini.

Dorindu-și ca nici măcar să nu fi pronunțat cuvântul otravă, Shea o îmbrățișă pe Mikey strâns. Fetița se agăță de ea ca și cum ar fi fost singura verigă de legătură cu ocrotirea, într-o lume stranie și periculoasă.

– Nici o grijă. Am să te apăr eu, surioară, spuse Kirsten.

Shea n-o contrazise.

– Ce vrei să faci azi? întrebă Shea, în timp ce descurca și pieptăna părul proaspăt spălat al lui Mikey.

– Poți să-mi împletești și mie părul, ca al tău?

– Sigur. Nici o problemă. Încercăm efectul gemenelor?

– Da, răspunse Mikey. Vreau să semăn exact cu tine.

Teague le zări pe Shea și Mikey venind spre el peste pajiște. Un fluture coada-rândunicii trecu prin fața lor ca fulgerul, poposind pe frunza dantelată a unui pătrunjel sălbatic. Trilul unei ciocârlii plutea pe aripile vântului de dimineață, peste șipotul slab al pârâului.

– Ce planuri aveți pentru dimineața asta? le întrebă el.

Surâsul lui Shea îi tăie un moment respirația.

– Facem explorări, răspunse ea.

– O duc pe Kirsten să vadă vechea cabană, îi explică Mikey.

– Să nu intați. Probabil că podelele au putrezit complet. Dacă o să cădeți în pivniță, vă rupeți gâtul.

Shea făcu un gest cu degetul mare în sus.

– N-am nimic împotrivă. Personal, evit clădirile mici și întunecoase. Tind să-mi agraveze crizele de claustrofobie.

– Oricum nu e nimic de văzut, adăugă Mikey. Kevin a mutat toate lucrurile care mai erau bune, de mult.

– Care lucruri bune? se interesă Teague.

– Colecția mea de pietre, îi răspunse Shea. Ruth nu mă lăsa să o țin în casă. Zicea că ar fi făcut o mizerie prea mare.

Iarăși vorbea Kirsten? Sau Shea? Teague înălță o sprânceană.

– Eu tocmai mă pregăteam să fac o pauză. Mă primiți și pe mine cu voi?

Mikey scoase un chiuit încântat, după care o luă la goană din răsputeri spre copaci.

– Susțin ideea.

De aproape, zâmbetul lui Shea era o armă mortală.

Inima lui Teague se opri în loc, după care porni din nou, cu viteză mărită. O strânse în brațe aproape brutal, sărutând-o la fel de sălbatic pe cât se simțea.

– Da' veniți odată, măi! îi grăbi Mikey, plictisită vizibil de zbenguielile lor.

Teague fu surprins, când întrerupse sărutul, să constate că-și putea desprinde buzele de ale lui Shea. Ar fi putut să jure că gurile li se sudaseră laolaltă.

Pleoapele ei se deschiseră tremurătoare și îl privi cu un zâmbet leneș.

– Ei, spuse ea, asta compensează dracii pe care i-am avut de dimineață.

– Haideți! răcni Mikey.

– Venim acum! răspunse Teague.

O urmară pe Mikey, croindu-și drum cu atenție printre fragii sălbatici care acopereau din belșug pământul sub copacii ponderosa uriași. Aerul era înmiresmat de aroma dulce a fructelor pârguite și parfumul brazilor. Era un decor idilic, astfel că, în momentul când o veveriță le tăie calea, chițăind indignată de deranj, iar Shea tresări, Teague fu surprins. Îi puse o mână pe braț.

– Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

Simțise că avea mușchii încordați.

– Nu știu. Nimic, cred. Nimic rațional, cel puțin. Mă opun unui imbold puternic de a mă întoarce și a o lua la goană.

Coborau panta, pe o cărare paralelă cu pârâiașul. Apa clipocea peste pietre, deși era ascunsă vederii de vegetația deasă care mărginea malurile. Când poteca ajunse în apropierea țărmului, copacii se mai răzlețiră, însă cu toate că mergeau mai ușor, Shea încetini pasul, după care se opri complet.

– Ce e? întrebă din nou Teague.

– Admiram doar priveliștea, își mișcă ea mâna, ca un ghid turistic, arătând punctele de interes, apele scânteietoare de cobalt ale Lacului Crescent, munții maiestuoși din masivul Bitterroot. Însă mâna îi tremura, iar în ochi i se citea teama.

Chiar în fața lor se afla un pâlc de arini. Mikey se opri la marginea desișului, zorindu-i să se apropie, dar Shea părea să fi prins rădăcini. Cu ochii mari și speriați, privea hățișul. Mâinile îi tremurau; respira greu.

– Shea, ce-i cu tine?

Reacția lui Teague fu și mai violentă decât cea care o imobilizase în timpul plimbării pe mal. Shea îi aruncă o privire chinuită.

Teague își simți propria piele încrețindu-se, când își dădu seama că era același loc care o speriase și prima oară. De astă dată, se apropiau dintr-un alt unghi, dar păduricea deasă era aceeași. Ce se ascundea acolo?

Sunetul începu ca o vibrație joasă, pe care Teague abia dacă o înregistră la nivel conștient. Nu peste mult, crescu într-un murmur ritmic, apoi un țăcănit persistent, atât de puternic încât îi acoperea vuietul sângelui prin urechi. Elicopterul trecu fulgerător pe deasupra ca o insectă gigantică, îndreptându-se spre platoul de aterizare din spatele casei.

Mikey se opri să-i urmărească zborul.

– S-au întors! strigă ea. Haideți înapoi!

Shea se relaxă, atât de ușurată încât ar fi căzut în genunchi, dacă Teague n-o apuca de braț.

Schimbând direcția, porniră spre casă. Ajunseră peste un sfert de oră, înfierbântați de soare și gâfâind.

– Tăticule! se avântă Mikey prin ușile glisante. Tăticule?

Shea și Teague o urmară îndeaproape.

În capul scării apăru Cynthia.

– Mami! o strigă Mikey, luând-o la fugă pe scară. Cynthia se clătină sub asaltul ei, dar reuși să se țină pe picioare.

– Stai cuminte, iubito. Ce-atâta grabă?

– S-a întors tăticul?

Cynthia o desprinse pe Mikey de ea și îngenunche, pentru a sta amândouă cu fețele la același nivel.

– Nu, e încă prea slăbit ca să plece din spital, dar se simte mai bine. Medicul spune că pericolul a trecut.

– Când pot să-l văd? o întrebă fetița, cu vocea tremurându-i.

Cu încordarea vizibilă pe față, Cynthia aruncă o privire rugătoare spre Teague și Shea.

– Ai putea-o duce tu până la spital azi după-amiază, Kirsten? Sunt sigură că și tu arzi de nerăbdare să-ți vezi tatăl. A întrebat de amândouă.

– Deci, e conștient?

– Din când în când. Doarme mult. Criza asta i-a consumat aproape toate resursele. Nu veți putea sta mult, dar știu că s-ar bucura să vă vadă.

– Atunci, vom merge – pe la patru, dacă e bine așa, răspunse Shea.

– Perfect.

Apoi, Cynthia se încruntă.

– Unde-i Ruth? Când m-am întors, casa era pustie.

– A avut un acces, îi spuse solemnă Mikey.

– Of, nemaipomenit. Exact asta-mi mai trebuia acum. De ani de zile trebuia să insist ca Jack s-o concedieze, oftă ea. Ce incredibil de nepotrivit și-a ales momentul. Sunt dezolată că ți-o cer, Kirsten, dar ai putea să mai stai un timp cu Mikey? Nu m-aș simți liniștită, s-o las în grija lui Ruth. Mai ales în situația asta. Nu va dura decât până se eliberează Kevin, ca să te înlocuiască.

– Sigur că da, răspunse Shea. Fac tot ce pot ca să vă ajut.

– Ai vorbit cu poliția? o întrebă Teague pe Cynthia.

– Ce? îl privi ea, de parcă ar fi fost la fel de țicnit ca menajera.

Shea înțelese imediat.

– În legătură cu tata. Azi-noapte, ai spus că medicul suspecta un caz de otrăvire, dar aștepta rezultatele analizelor.

Cynthia zâmbi vag.

– Vă vine să credeți? Am uitat. Evident, medicul continuă să aștepte, fiindcă mie nu mi-a spus nici o vorbă.

– Lipsa oricărei vești e o veste bună, replică Shea. Cred. Pe Kevin l-ai văzut? Azi-noapte n-a venit acasă.

– I-am dat de urmă la club și am stat cu schimbul lângă patul lui Jack, azi-noapte. Și acum e cu el.

Shea dădu din cap.

– Mai pot să face și altceva pentru voi?

– Să te rogi.

– L-au mutat pe Jack de la terapie intensivă acum o oră.

Cynthia arăta cu zece ani mai tânără decât înainte.

– O veste excelentă! se bucură Shea.

Ea și Mikey veniseră în oraș, cu Teague. Kevin rămăsese să aibă grijă de fetiță, în timp ce Shea și Teague se duseseră să ia cina la un restaurant.

– Tăticul când vine acasă? întrebă Mikey.

Cynthia îi ciufuli zulufii.

– Curând, iubito.

O dusese pe Mikey la maternitatea spitalului, să vadă copiii, lăsând-o pe Shea în salonul lui Jack.

Acesta stătea rezemat de perne, palid, dar cu ochii strălucitori.

– Ia loc, horcăi el.

Shea își trase un scaun aproape de pat și se așeză.

– Ai un glas îngrozitor.

Nici pe departe la fel de îngrozitor ca înfățișarea. Zâmbetul lui arăta ca un rictus sinistru pe chipul descompus.

– Mi-au făcut o spălătură gastrică. Furtunul mi-a iritat gâtlejul.

Shea încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– O, tăticule, îmi pare atât de rău...

– Și mie, dădu din cap Jack. O vreme, n-am să mai mănânc supă de păstârnac.

– De la asta ți s-a făcut rău?

– Medicul așa a spus. Nu știu cum, printre păstârnaci s-a amestecat și o rădăcină de cucută.

– Cum a putut Ruth să facă o asemenea greșeală?

– Evident, cucuta arată ca păstârnacul – și are același gust.

– Atâta numai că de la cucută se moare.

Poate că Ruth își otrăvise intenționat stăpânul.

– Tăticule?

– Ce e, fetițo?

Shea ar fi vrut să-l întrebe despre fotografia mamei sale, dar o singură privire aruncată chipului răvășit și trupului secătuit o înștiință că nu era momentul. Îl bătu ușurel pe dosul mâinii.

– Să te faci bine. Fără tine, insula nu mai e aceeași.

În timp ce se înfruptau din mușchiul la grătar cu cartofi natur, Teague îi spuse lui Shea ce aflase despre intoxicația lui Jack.

– Ar fi posibil ca rădăcina de cucută să fi ajuns accidental în supă? întrebă ea.

– S-ar putea, răspunse Teague, înfigând furculița în friptură. Chiar lângă grădina familiei Rainey crește un mănunchi de cucută. Problema e că Hal știe s-o deosebească și se jură că n-a cules nici una, din greșeală.

Shea se încruntă.

– Poate că nu. Sau, poate, n-a fost atent, iar acum îl ia pe nu în brațe. Sau...

– Sau o fi făcut-o anume, încheie Teague în locul ei.

– Motivul?

– Banii. Promisiunea unei moșteniri.

– Cam neconcludent. De ce ar risca să asasineze pe cineva ajuns oricum atât de aproape de moarte?

– N-am spus că-l consider vinovat, ci numai că e suspect.

– Și, în afară de el, cine ar mai fi suspect?

– Ruth. Ea a preparat supa.

Shea oftă adânc.

– Aș vrea să cred că ea a fost. Nu e favorita mea.

Împunse cu furie o bucată de cartof.

– Dar...

Teague dădu din cap.

– Simplul fapt să-i filează câteva lămpi nu înseamnă că e o ucigașă.

– Atunci, cine altcineva ar mai fi putut s-o facă?

– Rămâne oricând Cynthia.

– Cynthia? încremeni Shea, cu cartoful la jumătatea drumului spre gură.

– Soția sau soțul e întotdeauna suspectul principal. Avea și motivul, și ocazia. Nu numai că ea a cerut să se facă supă de păstârnac, dar a și curățit și tăiat legumele.

– Credeam că numai Ruth gătește.

– În mod normal, da, însă ieri Cynthia s-a oferit de bună-voie să pregătească ea cina, în timp ce Ruth schimba așternutul lui Jack.

– Dar dacă Cynthia e vinovată, n-ar fi lăsat niște urme atât de vizibile. E prea inteligentă ca să se incrimineze singură.

– De acord. Iar adevărul e că oricine ar fi putut să adauge vreo două rădăcini de cucută în grămada de păstârnaci pe care-i lăsase Hal pe fundul de tăiat.

– Oricine? îl provocă ea.

– Oricine care avea acces pe insulă. Ceea ce ne include și pe mine, cu echipa mea, și pe tine.

Shea, care tocmai înghițea o bucată de carne, se înecă.

– Deci, acum și eu sunt suspectă?

– Pe plan ipotetic, toți locuitorii din Liberty sunt suspecți.

Shea nu era sigură de ce îl invitase pe Teague înăuntru, când o condusese înapoi la cabană. Ba nu, mințea. Știa. Numai că nu voia s-o recunoască, nici chiar față de sine însăși.

– Deci, spuse ea.

Monosilabele nu prea se calificau ca un început de conversație strălucită, dar vederea lui tolănit pe canapeaua din capătul opus al camerei îi făcea toate activitățile neimportante ale creierului să se oprească în scrâșnete de frâne. Shea se considera norocoasă că reușise să scoată mai mult decât un mormăit nearticulat.

Teague își propti o pernă sub cap.

– Vrei să ne uităm la televizor?

– Sigur. Cred. Ce program e?

Își aruncă pantofii din picioare, ghemuindu-se pe unul dintre fotoliile din cealaltă parte a încăperii. Nu avea încredere în propriu-i autocontrol, când hormonii ei capricioși se zbenguiau ca mânați de draci. Nu că s-ar fi opus câtorva sărutări și unor îmbrățișări stăruitoare, dar nu era gata să se angajeze în mai mult de-atât, cel puțin până nu știa sigur că Teague n-o confunda cu Kirsten. Problema era că trupul ei nu-și făcea aceleași scrupule ca mintea.

– Îți convine Letterman?

– Merge. Vrei o cafea?

– Nu chiar acum. Ce-ar fi să vii aici, lângă mine? bătu el perna canapelei, cu un gest de invitație. O să-ți înțepenească gâtul, dacă încerci să te uiți la televizor din unghiul ăla.

Mai bine să-i înțepenească ei ceafa, decât să-i înțepenească lui...

– Mi-e bine așa. Zău.

– Mda, da' pe mine o să mă doară gâtul, de-atâtea răgete peste toată lățimea camerei.

Shea se strâmbă.

– Nu-i o distanță chiar *atât* de mare. Eu nu-mi forțez deloc vocea.

Teague căscă, se întinse, apoi se potrivi mai bine cu capul pe pernă, oftând mulțumit.

– Să nu-ndrăznești cumva s-adormi, Teague Harris.

– Vino tu să mă ții treaz, îi propuse el, deschizând un ochi.

– Las-o baltă. Dacă mă duc acolo, o să ne pomenim sărutându-ne.

– Vai, ce *tragedie!* râse Teague. Deci, dacă sărutările se exclud, cred că e valabil și pentru giugiulelile nelimitate, mm?

– Teague, eu nu... Cum rămâne cu Kirsten?

– Kirsten n-are nimic de-a face cu noi.

– Cu noi?

Putea fi vorba de *noi?* Inima lui Shea bătu și mai puternic.

Teague traversă camera din trei pași.

– Cu noi, repetă el încet. Tu și eu.

– Tu și eu?

Trei silabe întregi. Binișor, având în vedere că iar i se scurtcircuitase creierul.

O înhăță într-o îmbrățișare strânsă, cuprinzându-i cu o mână ceafa, în timp ce pe cealaltă și-o rezema în josul spinării ei. Shea îl privi în ochi, cu senzația că se îneca în adâncurile lor fumurii. Inima îi bubuia nebunește. Își ridică mâinile de-a lungul mușchilor duri de pe spatele lui și-l simți cutremurându-se ca răspuns.

– Cred că mă îndrăgostesc de tine, Shea McKenzie.

Vocea lui îi răsuna în ureche ca o șoaptă răgușită.

Foarte bine, fiindcă eu mă îndrăgostesc categoric de tine, Teague Harris.

De astă dată, când o sărută, fu altfel, ca și cum ar fi avansat până la un alt nivel al intimității. Acest sărut conținea o făgăduială, o provocare și o intensitate pătimașă aproape înspăimântătoare.

Când o eliberă, Shea gâfâi, cu respirația tăiată. N-ar mai fi putut închega o propoziție cu cap și coadă nici dacă de asta ar fi atârnat viața ei.

– Te doresc, Shea, dar tu încă nu ești sigură, așa e?

Ochii i se întunecaseră precum cărbunele. Îi sfredeleau pe ai ei, arzători.

– Nu... începu ea, dar restul cuvintelor refuză să iasă; se agăță de el, cu disperare. Eu nu...

– Șșș, îi apăsă Teague un deget pe buze. Nu spune nimic. E-n regulă. Sunt un om răbdător.

Îi mai depuse o ultimă sărutare pe frunte, ușor, și plecă înainte ca Shea să-și fi dat seama prea bine ce se întâmplase.

Shea avu un somn agitat și se trezi cu noaptea-n cap. După ce îmbucă repede ceva la cafenea, porni spre insulă, în lumina cenușie care însoțea ceața rece dinaintea zorilor. Traficul de pe drumul din jurul lacului era puțin numeros, fiind prea devreme atât pentru turiști, cât și pentru navetiști.

Camioneta lui Teague se afla sub șopron, iar în casă nu ardea nici o lumină. Shea își parcă mașina lângă camionetă, apoi începu să bâjbâie prin întuneric după cheia debarcaderului.

– Matinală mai ești.

Glasul lui Teague o făcu să tresară. Îl văzu conturându-se din ceață ca personajul negativ dintr-un film horror.

Tresări, cu o mână la gât.

– Nu mă lua așa, pe furiș! Era să fac un atac de inimă.

– Nici tu n-ai dormit mai bine ca mine.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

Obrajii lui Shea se înfierbântară.

– Într-adevăr, recunoscu ea.

– Vrei să intri la o cafea?

Amândoi, sus în micul și comodul apartament al lui Teague, izolați de lume după pătura ceții? Inima îi făcu o tumbă, două, în timp ce analiza posibilitățile.

– Nu, mulțumesc. Am luat deja micul dejun.

– E abia cinci și ceva, răspunse Teague. Pe insulă, încă nu s-a sculat nimeni.

– Știu.

Teague îi aruncă o privire nedumerită.

– Dacă n-ai venit să te întâlnești cu mine sau cu cineva din familia Rainey, atunci *ce* cauți aici?

– Vei crede că sunt nebună.

Dacă n-o credea deja.

– Vrei să vizitezi cabana cea veche, spuse el.

– Cum ai ghicit?

– Am observat ce agitată ai fost ieri, când eram cu Mikey, și

înainte, atunci când am făcut plimbarea pe mal. Cu cât ne apropiam mai mult de cabană, cu atât îți târai mai greu picioarele.

Shea se înfioră.

– „Agitată“ nu e cuvântul cel mai potrivit. Încearcă „speriată“. Sau „împietrită“. Recunosc că frica mea era irațională, dar asta n-o împiedica să fie incredibil de intensă.

– Atunci, de ce te întorci? Ce încerci să dovedești?

– Că nu sunt lașă, cred.

Trase adânc aer în piept.

– M-am gândit mult la asta. Teoria mea, singura care are sens pentru mine, e că acolo Kirsten a trecut printr-o experiență neplăcută, poate a văzut ceva care a speriat-o. Nu pot s-o dovedesc, dar cred că am simțit emoțiile ei, nu pe ale mele.

– Bine, atunci, numai de dragul discuției, să zicem că ai simțit teama lui Kirsten. De ce să se fi temut ea de cabană? Obișnuia să stea acolo ore întregi, identificând și sortând roci.

Shea oftă.

– Nu știu. Dar dacă n-a fost groaza ei, atunci ce s-a întâmplat? Cu siguranță, eu nu am ce asociații de idei să fac, care să-mi declanșeze panica.

– Cel puțin, nici una de care să fii conștientă.

– Adică?

– Adică, s-ar putea să ai niște amintiri adânc îngropate despre un loc asemănător. Te-ai rătăcit vreodată în pădure, când erai mică?

– Nu. Și-n plus, pădurile din Ohio nu arată la fel ca astea de-aici.

Teague se rezemă de capota camionetei.

– Bun, deci s-ar putea s-o fi apucat pe un drum greșit, consimți el; apoi se bătu cu podul palmei peste frunte. Stai o clipă. Nu cumva mi-ai spus tu că ai citit despre masacrarea familiei Rainey?

– Ba da, confirmă Shea.

– Atunci, s-ar putea să fie asta.

– În ce sens?

– Cabana e locul unei au fost măcelăriți toți acei oameni. Dacă ești atât de sensibilă la nuanțele din atmosferă pe cât bănuiesc eu

că ești, s-ar putea ca poluarea metapsihică rămasă în urma masacrului să fie cea care te afectează, neavând absolut nici o legătură cu Kirsten.

Shea își dădu seama că noua lui teorie o mulțumea. Și cu toate că trebuia să recunoască faptul că avea sens – presupunând că accepta existența unei poluări metapsihice – încă nu era sută la sută convinsă. Pe de o parte, teoria lui Teague nu explica toate celelalte străfulgerări de amintiri pe care le avusese, ca aceea de pe scară, în casa Rainey.

– Dacă așa e, atunci nu avem nici un motiv de îngrijorare și, cu cât îmi privesc mai curând în față frica asta irațională, cu atât mai bine. Mă duc la cabană.

– Dar e întuneric și ceață.

Obiecțiile lui aveau sens, însă Shea presimțea că, dacă atunci nu le făcea față temerilor ei, se prea putea să nu mai reușească niciodată să-și adune curajul.

– Soarele va răsări curând, iar ceața nu va mai dura mult. Niciodată nu durează.

Pe apă, ceața era mai subțire decât fusese de-a lungul malului, lucru pentru care Teague fu recunoscător. Avusese viziuni în care nu mai găseau insula, în negură, și pierdeau jumătate din dimineață și un rezervor plin încercând să se orienteze. Dar traversarea decurse fără probleme. La ora aceea matinală, prin zonă nu era nimeni, nici măcar rațele sălbatice care-și aveau cuiburile în capătul nepopulat al Lacului Crescent.

Teague amară barca la ponton, apoi sări pe scândurile învechite, cu o bufnitură ce sună nefiresc de tare în tăcerea dinaintea zorilor. Întinse o mână, pentru a o ajuta pe Shea. Degetele ei erau reci ca gheața. Păși pe debarcader, murmurând:

– Mulțumesc.

Încotoșmănată în pulover, își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi ascultat clipocitul apei printre piloți.

– Sper să nu-i trezim pe alde Griffin, arătă ea cu capul spre apartamentul de la debarcader.

– Nu arde nici o lumină, constată Teague.

– Care e drumul cel mai scurt și mai direct până la cabană?

Nu-și prea putea ascunde tremurul din voce.

– Nu te silește nimeni să faci asta, să știi.

– Ba da. Eu însămi.

Tremura de frică, dar era încăpățânată ca întotdeauna.

– Drumul cel mai scurt e drept peste insulă, dar probabil am ajunge mai repede urmând linia țărmului, decât încurcându-ne printre tufișuri, pe întuneric.

Și ceață, care se îndesea cu fiecare minut. Ceața învăluia debarcaderul, deformându-i contururile.

Shea se scutură, pentru a-și face curaj.

– Dacă mergem, să pornim odată.

Malul era abrupt și accidentat, lipsit de plajele ocazionale și pantele blânde ale țărmului de la sud. Deși vegetația deasă le oferea destule puncte de sprijin unde să se agațe, în scurt timp se udară până la piele. De fiecare dată când atingeau frunzișul bogat, roua se revărsa peste ei într-o ploaie de stropi mărunți.

În timp ce ocoleau spre malul vestic, începură să reapară cornișele atât de răspândite pe cel din sud. Acestea le ușurau întrucâtva mersul. Pietrele erau alunecoase, deși nici pe departe la fel de înșelătoare ca iarba udă și acele de brad.

– Aproape am ajuns, spuse deodată Shea. O simt.

Teague nu simțea altceva decât frigul, prin hainele ude, dar murmurul izvorului îi confirmă că Shea avea dreptate.

– Încă nu e prea târziu ca să ne întoarcem.

Își dădea clar seama că Shea ar fi vrut să se înapoieze. Ea, însă, se sili să meargă înainte, până ajunse la marginea desișului de arini. Acolo, se opri, ascultând.

– Auzi?

– Ce? Pârâul?

– Nu, bubuitul ăsta mărunt.

Teague ascultă atent. Nici un bubuit, mărunt sau altfel. Numai apa susurând peste granitul erodat al albiei, și păsările ciripind prin copaci.

Dintr-o dată, Shea scoase un hohot de râs nervos.

– Care-i poanta?

– Bubuitul. Mi-am dat seama ce era... nimic mai sinistru decât bătăile propriei mele inimi. Iartă-mă, Teague. Mă port ca o idioată. În fond, ce motiv de teamă am? Ce rău mi se poate întâmpla? De acord, percep amintirea unei experiențe traumatizante care a înfricoșat-o pe Kirsten. Mare lucru... Cuvântul de ordine e „amintire".

– Pe cine încerci să convingi, pe mine sau pe tine?

– Pe mine. Și nu reușesc, trase ea aer în piept, adânc. Cabana e dincolo de copaci, așa-i?

– Da.

Teague nu știa dacă frica ei era contagioasă, dar dintr-o dată începu să se teamă la fel de mult ca ea de ceea ce se afla după bariera de frunze.

Vântul își schimbă subtil direcția, agitând ceața în vârtejuri. Cerul se luminase. La răsărit, unde soarele de dimineață se învăpăia după o perdea de vapori, ceața era atât de albă, încât dădea dureri de ochi. Avea să fie o zi frumoasă, după ce pâcla se risipea, dar în acel moment desișul de arini era întunecos și umed. Furioare de negură pluteau sinuos printre copaci, înăbușind sunetele și intensificând mirosurile. Teague simți arome de brad, frunze mucegăite și, dincolo de toate acestea, altceva. Ceva neplăcut. Ceva care îi zbârli firele de păr de pe antebrațe.

– Kirsten? șopti Shea.

Teague se încruntă.

– Cred că n-a fost o idee prea bună.

– Dacă tot am ajuns până aici...

Trăgând adânc aer în piept, Shea se afundă în desiș.

O urmă îndeaproape. Înaintarea lor zgomotoasă sperie o familie de păsări, care-și luară zborul din cuib într-un iureș nebunesc de aripi și ciripituri ascuțite, speriate.

– Stai locului, inimă, spuse ea, cu înverșunare.

Încă un pas, doi, și ajunseră într-o poieniță, ocupată aproape în întregime de cabana mică și dărăpănată, cu acoperișul de

șindrilă acoperit aproape în întregime de mușchi și ușa căscată, ca și cum s-ar fi mirat de apariția lor.

Teague o apucă pe Shea de braț, strâns, ținând-o pe loc.

– Nu intra. Probabil podelele sunt putrede.

Shea se cutremură.

– Nici în vis n-aș intra. Lăsând la o parte podelele putrede, cum ți-am spus, sunt arhetipul claustrofobiei.

Teague privi înăuntru, dar în întunericul din spatele ușii peste care atârnau pânze de păianjen nu se vedea mare lucru.

– Simt un miros de mortăciune, continuă Shea, cu voce tremurătoare.

Dădu din cap, posomorât. Duhoarea cărnii în putrefacție era inconfundabilă.

– Probabil a căzut vreun animal prin scândurile alea putrede și a murit în pivniță.

– Bietul de el, se înfioră din nou Shea. S-ar putea să fi simțit un damf din mirosul ăsta, cu celelalte ocazii când am trecut pe-aici. Probabil că asta m-a speriat.

– Poate. Subconștientul tău a făcut legătura, deși mirosul nu era destul de puternic ca să-l înregistrezi la nivel conștient.

Înfruntând pânzele de păianjen, Teague vârî capul pe ușă, inspirând adânc. Neplăcut, cu siguranță. Praf, mucegai și umezeală. Dar mirosul de cadavru se simțea neîndoielnic mai slab.

– Ciudat, observă el. Ne-am înșelat. Duhoarea nu vine din cabană. Hai să ne uităm în spate.

Shea porni printr-o parte, iar Teague prin cealaltă, mergând lipiți de pereții rudimentari din bârne, pentru a se feri de ramurile copacilor ce înconjurau casa.

După ce Teague dădu colțul, mirosul deveni sufocant de puternic. Ținându-și respirația, se strecură înainte printr-un rug de mure.

Tocmai se înțepase la mână într-o creangă spinoasă, când Shea scoase un țipăt atât de puternic, încât îi împuținä cu jumătate de deceniu anii pe care-i mai avea de trăit. Un stol de ciori, zeci și zeci, după câte se părea, își luară zborul într-un vălmășag de aripi negre

lucioase, câteva fâlfâind prin jurul capului său ca păsările înnebunite din clasicul thriller al lui Alfred Hitchcock. Făceau o hărmălaie de necrezut. Preț de câteva secunde nesfârșite, lumea se reduse la o vâltoare rotitoare de pene negre și croncăneli răgușite, atât de sonore încât Teague avea impresia că i se spărgeau timpanele.

Shea dădea cu mâinile în păsările demonice, țipând isteric. Câteva clipe, cu inima oprită în loc, chiar crezu că păsările cele mari o atacau din dușmănie. Apoi, rațiunea îi reveni și-și dădu seama că nu erau decât zăpăcite de apariția ei.

– Shea! Ești bine? strigă Teague, privind-o de la distanța de vreo trei metri care-i despărțea, cu o înfățișare la fel de nervoasă pe cât se simțea și ea.

– N-am nimic. Iartă-mă că am țipat. Păsările m-au luat prin surprindere.

Două dintre ciorile cele mai îndrăznețe se cocoțară într-un copac din apropiere, privind lung.

Shea se înfioră, deși nu peste mult își dădu seama că nu ei îi acordau acea atenție lacomă. Păsările erau fascinate de un lucru ascuns între ea și Teague, descompus și putred, ceva aflat imediat în afara câmpului ei vizual.

– Teague?

Îi întâlni privirea și îi văzu oglindită pe chip groaza.

– Nu te uita, spuse el.

Nici nu era nevoie. Imaginația ei completase deja toate detaliile.

– Este...?

Teague dădu din cap, cu o expresie obosită.

– Am rezolvat misterul dispariției câinelui.

Capitolul 9

Soarele ardea prin ceață, luminând detaliile morbide ale mormântului răscolit. Teague își feri ochii, ocolind leșul pentru a ajunge la Shea. Trăgând-o lângă el, o îndepărtă de oribilele rămășițe. Shea tremura violent.

– Să plecăm de-aici, spuse Teague.

– Dar n-ar trebui să anunțăm pe cineva? Pe șerif, eventual?

– Principala prioritate e să te scăpăm de hainele astea ude și să faci o baie fierbinte.

Bănuia că era în stare de șoc. Ce naiba, nici el nu se simțea tocmai normal.

– Câinele lui Mikey n-a murit din cauze naturale.

– Nu putem fi siguri. Nu te repezi să tragi concluzii, îi spuse el, deși nu se îndoia că avea dreptate. Voi anunța autoritățile și le vom lăsa să rezolve problema.

Shea deveni rigidă și se desprinse de el.

– Nu din casă! Mikey...

O mângâie pe obraz, dornic s-o consoleze dar neștiind prea bine cum.

– De la mine.

Ținându-se strâns unul de altul, își reluară drumul înapoi prin jurul insulei. Până ajunseră la debarcader, Shea nu scoase o vorbă. Acolo, în timp ce Teague pregătea șalupa, privi înapoi peste umăr.

– Dacă, ieri, sosirea Cynthiei nu ne-ar fi întrerupt vizita la cabană? Mă tot gândesc la asta. Dacă Mikey alerga înainte și descoperea chiar ea cadavrul lui Beelzebub?

Se întoarse spre el, cu ochii mari și sticloși, imaginându-și oroarea unui asemenea moment.

Teague o strânse la piept.

– Nu-ți face griji cu ceea ce nu s-a întâmplat.

Shea tremura necontrolat. Trebuia să se schimbe cu niște haine uscate.

– Câinilor li se face autopsie? întrebă ea.

– Autopsie? De ce?

– Nu vrei să știi din ce cauză a murit Beelzebub?

Teague ridică din umeri.

– Morții cu morții.

– Da, dar dacă știm *de ce* a murit, s-ar putea să deducem *cine* l-a omorât. Gândește-te. Dacă a fost otrăvit...

– La fel ca Jack, vrei să spui?

– Dacă cineva l-a folosit pe Beelzebub drept cobai, ca să vadă ce efecte are cucuta?

Lui Teague i se întoarse stomacul pe dos.

– Să mergem.

În ce naiba o implicase?

Teague o introduse pe Shea în apartamentul lui.

– Stai jos, îi indică el canapeaua.

– Nu, sunt plină de noroi.

La drept vorbind, numai pantofii îi erau murdari, la fel ca ai lui.

– Mă mulțumesc cu un scaun de la bucătărie.

– Ce-ar fi să te bagi în cada cu apă fierbinte, cât timp vorbesc eu cu șeriful?

Shea dădu din cap.

– Nu sunt în stare să mă încălzesc.

Îi aduse o cutie cu diverse articole desperecheate dintre vechile haine ale lui Kirsten, de care nu fusese în stare să se despartă.

– Cred c-ai să găsești aici ceva care să-ți vină.

– Sunt ale lui Kirsten?

– Doar câteva lucruri pe care le-a lăsat aici când s-a mutat înapoi pe insulă.

Ca să moară. Îl străbătu un val de vinovăție, atât de puternic încât amenința să-i erodeze tot calmul. Numai dacă atunci nu și-ar fi ieșit din fire...

Shea luă cutia și se retrase în baie, lăsându-l singur cu gândurile lui. De astă dată, n-avea să mai facă aceeași greșeală. De astă dată, urma să-și controleze nervii. De astă dată, avea s-o ocrotească.

Teague dădu telefon la șerif, îl informă despre găsirea lui Beelzebub și-i explică împrejurările dubioase ale morții câinelui. Jim Carlton promise că avea să trimită un ajutor de șerif pe insulă, ca să ridice rămășițele pentru expertiză. Doctorul Zeller, un veterinar local, urma să efectueze autopsia.

– A, și să nu uit, mai spuse șeriful. În sfârșit, am dat de urma unei surori pensionare, care lucra la clinica unde s-a născut Kirsten. Acum e plecată în vacanță, dar i-am lăsat un mesaj să mă sune când ajunge acasă.

Apoi, Teague îi telefonă Cynthiei, la spital, ca s-o anunțe despre neplăcuta descoperire. Cynthia făgădui să-i explice totul lui Kevin, asigurându-se că acesta avea s-o țină pe Mikey departe de ajutorul șerifului.

Apoi, în sfârșit, își sună maistrul. În ziua aceea, n-avea nici un rost să lucreze pe Massacre Island. Îi spuse lui Nick ca în schimb să-și ia echipa pentru a începe mai din timp renovarea spațiilor verzi de la Crescent Lake Country Club.

* * *

Când Teague reveni în living, după ce făcuse și el un duș, ca să vadă dacă Shea nu dorea o cafea, o găsi dormind, ghemuită într-un capăt al canapelei. O înveli cu faldurile unei pături pufoase, după care se duse desculț până la capătul debarcaderului. Auzi un zgomot de motor și ridică privirea. Mijind ochii în soare, distinse conturul întunecat al șalupei șerifului gonind dinspre Massacre Island. Deci, găsiseră resturile câinelui. Și se prea putea ca Shea să aibă

dreptate. Poate că autopsia avea să le dezvăluie ceva. De pildă, cine era responsabil de moartea lui Beelzebub.

Dacă ar fi fost să riște o deducție, suspecta lui preferată nu putea fi alta decât Ruth Griffin. Era destul de nebună. Probabil se convinsese că labradorul cel negru era trimisul diavolului pe Pământ. Sau, poate, îl croise de prea multe ori cu mătura, până-i spărsese capul, pentru că adusese noroi pe dușumeaua din bucătărie. Oricum, părea cam improbabil să aibă puterea fizică de a târî câinele tocmai până la vechea cabană, ca să-l îngroape. Trebuia s-o fi ajutat cineva – cel mai probabil, unul dintre gemeni, sau amândoi.

Când se trezi, Shea îl văzu pe Teague privind-o, cu o expresie pe cât de intensă, pe atât de tandră. Zâmbi.

– N-am vrut să adorm.

– Ai avut un șoc.

Surâsul i se șterse.

– Amândoi am avut. Ce oră e?

Își privi încheietura mâinii, după care își aminti că-și aruncase ceasul în coșul de gunoi din baie. La un moment dat, în timpul aventurii de dimineață, îi spărsese geamul, probabil când dăduse din mâini înnebunită ca să se apere de stolul de ciori.

– Douăsprezece și jumătate. Ți-e foame?

– Mor, se ridică ea în capul oaselor.

– Destul de foame ca să suporți talentele mele culinare?

Shea zâmbi.

– Destul de foame ca să suport propriile *mele* talente culinare.

Teague arcui o sprânceană.

– Directorii adjuncți mai și gătesc uneori?

– Nu când lucrează douăsprezece ore pe zi, deveni spășit surâsul ei. Iar în drum spre casa mea e un local „Wendy's".

Pornind spre alcovul cu bucătărie, Teague o întrebă:

– Ce zici de-o supă de legume și un sandviș cu brânză *au gratin?*

Shea se așeză pe unul dintre taburetele înalte ale tejghelei, privindu-l cum înjgheba o gustare. Teague gătea cu o eficiență ordonată care-i trezea admirația. Singurul fel de mâncare față de

care manifesta un real talent era lasagna, și chiar și atunci avea toate șansele să verse pe aragaz sau pe fundul cuptorului, lăsându-l să se ardă, la fel de mult sos pe cât turna în mâncarea propriu-zisă. În mod inevitabil, curățenia dura de două ori mai mult decât prepararea.

Mâncară așezați unul lângă altul, la tejghea.

– De ce faci mereu asta? îl întrebă ea, când îl surprinse privind-o lung pentru a doua oară în cinci minute.

– Îmi place felul cum arăți când mănânci, ca și cum fiecare dumicat ar fi o aventură.

Shea puse furculița jos.

– Dar când te uiți așa la mine, mă fâstâcesc. Ca și cum aș avea o mustață de lapte, sau mai știu eu ce.

Teague îi mângâie buza de sus cu degetul arătător.

Drept răspuns, Shea se înfioră.

– Nnț, făcu el. Nu e lună plină.

Îi acoperi mâna, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Îmi pare rău, totuși, dacă te fac să te simți prost.

Prin brat o străbătu un fulger fierbinte. Se răsuci cu fața spre el, intenționând să spună: „Mulțumesc pentru masă. Acum e timpul să plec." Atâta numai că, în clipa când îi văzu ochii, tulburi de dorință, își înghiți cuvintele și ridică mâna liberă, pentru a-i mângâia obrazul.

Zâmbetul lui ar fi trebuit s-o dezarmeze. Când colo, bătăile inimii i se accelerară de trei ori.

Unghiurile feței lui Teague se simțeau netede și tari sub degetele ei. Dogoarea i se scurgea în sus prin ambele brațe, adunându-se în sâni și între picioare. *Ar fi mai bine să plec,* își spuse ea. Totuși, n-o făcu.

– Sărută-mă.

Era plăcut să-l sărute pe Teague, fără nici o îndoială. Era foarte, foarte plăcut, dar să-l sărute pe Teague nu-i era de ajuns. Nu acum. Shea scoase un sunet jinduitor din adâncul gâtului, nu tocmai un geamăt, nu tocmai oftat. Ceva aflat la mijloc.

Drept răspuns, Teague o săltă pe genunchii lui, așezând-o călare. Îi susținu privirea.

Shea își prinse buza de jos între dinți. Trupul îi palpita în toate locurile unde intra în contact cu al lui. *Te doresc,* spuse, în gând. *Atinge-mă.*

Ceva scăpără în privirea lui Teague, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Îi captură gura din nou, sărutând-o profund, pasional. Căldura creștea, val după val, până când Shea avu senzația că urma să izbucnească în flăcări.

Teague îi mângâie gâtul cu buzele și nasul, iar ea își lăsă capul pe spate, ținându-se de umerii lui. Iar când Teague își strecură mâinile pe sub tricoul ei de împrumut, îi descheie sutienul și-i cuprinse în căușurile palmelor sânii îndureraţi de dorință, se cutremură de voluptate, întărindu-se ca piatra sub palmele lui.

– Îți place, nu-i așa? șopti Teague.

– O, da, răspunse ea, cu respirația întretăiată într-un gâfâit de nesaț, pe când Teague își trecea degetele mari peste sfârcurile ei, într-o fricțiune păcătos de erotică.

Îi scoase tricoul peste cap, coborî baretele sutienului peste brațe, după care o privi în tăcere, un lung răstimp.

– Ești frumoasă, spuse el în cele din urmă, cu glasul tremurându-i ușor. Al dracului de frumoasă.

Shea își înfipse unghiile în umerii lui, rostindu-i numele într-un geamăt, în vreme ce Teague își cobora gura pe sânul ei. Încrucișându-și gleznele peste mijlocul lui, se lipi de el și mai strâns. Teague își îndreptă atenția spre celălalt sân, iar plăcerea se înălță în spirală până pe culmi de neîndurat. Dorința o chinuia ca o tortură.

– Te rog...

Înnebunită de nevoie, îi smulse cămașa peste cap, după care se lăsă să lunece jos din poala lui, pentru a dibui nervoasă la fermoarul jeanșilor. Își simțea picioarele moi, în loc de creier avea un șvaițer plin de găuri, în locurile unde ar fi trebuit să se afle rațiunea și prudența.

– Ușurel, încercă el s-o tempereze. Nu-i nici o grabă.

Nici o grabă? Îi ardea de glumă? Dacă nu-l avea cât de curând, urma să se dezintegreze.

Cu mâini tremurătoare, îl ajută să-i scoată și restul hainelor împrumutate. Apoi, frustrată, dorind cu disperare să-l simtă înăuntrul ei, îi atacă din nou fermoarul, cu succes de astă dată, și-i trase blugii și chiloții până la genunchi. Teague și-i azvârli cu picioarele cât colo și întinse mâinile spre ea, dar Shea îl opri.

– Nici o grabă, îi aminti ea.

Trupul lui era atât de tare și reliefat cu mușchi, atât se superb, încât i se opri respirația. Își lăsă mâinile să lunece, încet, deliberat, peste pieptul lui, peste mușchii voluminoși ai brațelor. Teague trepida de tensiune.

– Nici o grabă? repetă ea încetișor, în timp ce-l strângea și-l mângâia.

– Bine, mi-am supraestimat și eu autocontrolul, o apucă Teague de încheieturile mâinilor. Hai în pat, ce mama dracu'! adăugă el, cu un mormăit.

– În pat?

Nu-i făcuse deloc impresia unui tip convențional.

– Da' aici ce-are?

Teague se încruntă, făcând eforturi să se stăpânească.

– Na, că de data asta antrenamentul meu de cercetaș m-a lăsat baltă. Prezervativele-s în noptieră.

Teague intenționase să procedeze încet, să savureze fiecare secundă, dar nu se așteptase la reacția ei. În clipa când se așeză pe marginea patului, pentru a-și aplica teaca de latex, Shea se zvârcoli în spatele lui, zgâriindu-l ușor cu unghiile pe spinare.

Se cutremură, apoi se rostogoli peste ea, țintuind-o pe pat. Shea îl cuprinse cu brațele pe după gât, trăgându-i cu putere gura în jos, peste a ei. Își repezi limba în gura lui, iar Teague îi simți gustul fierbinte al dorinței dezlănțuite.

Își strecură mâna între trupurile amândurora. Atingerea lui o făcu să se înfioare, iar când începu s-o mângâie, se cutremură și gemu și-și înfipse unghiile în umerii lui.

– Acum, îl imploră. Acum, Teague.

Iar el lunecă înăuntru, umplând-o toată cu făptura lui.

Shea își încleștă strâns mușchii, o secundă, apoi, cu un geamăt,

se repezi în sus sub el, legănându-și trupul lipit de al lui. Tensiunea se strângea ca un arc, tot mai tare, la fiecare impuls din șolduri. Teague se abținu cât de mult putea, dar când ea îl încolăci cu picioarele, trăgându-l și mai adânc în căldura ei catifelată, se lăsă în voia plăcerii, legănându-se, izbind și palpitând o dată cu ea până când excitația febrilă explodă într-un orgasm ce-i sfâșie trupul ca un eveniment seismic. Peste câteva secunde, Shea își strigă propria eliberare și se topi într-o băltoacă de mulțumire, fără oase, sub el.

– Opt virgulă trei pe scara Richter, murmură ea.

Teague își ridică pleoapele grele ca de plumb, pentru a o privi, și văzu că ochii îi erau luminoși și gura arcuită într-un surâs dulce.

Se răsuci pe o parte, cu ea lângă el. Își petrecu alene o mână de-a lungul coapsei ei, peste abdomenul încordat și sânii plini, moi. *Satin fierbinte,* își spuse. *Satin fierbinte peste lavă topită.*

– Doamne-Dumnezeule, Kirsten, murmură, cu gura pe umărul ei. Niciodată n-am mai simțit așa ceva. Ești incredibilă.

Shea se ridică brusc în capul oaselor. Teague rămase pe loc, zâmbindu-i, cu ochii întredeschiși. Arăta atât de seducător, încât abia putea să îndure. Durerea din pieptul ei era insuportabilă; aproape îi venea să creadă că o inimă se poate frânge în două.

– Kirsten? șopti ea.

Fusese o proastă, de la bun început. Întotdeauna știuse, în adâncul sufletului, că pe Kirsten o iubea, nu pe Shea. Niciodată pe Shea.

Se sculă în picioare, privindu-l în timp ce conștientizarea gafei i se așternea pe chip. Trăsăturile i se închegară într-o mască de vinovăție îngrozită. Prea puțin, prea târziu.

– Shea. Shea, iartă-mă. Mi-a scăpat fără să vreau. N-a însemnat nimic. Sincer. M-am obișnuit atât de tare să te numesc Kirsten, de față cu familia Rainey, încât am greșit numele.

– Lua-te-ar dracu', Teague Harris!

Dacă vocea ei era rece, inima-i era și mai rece, ca un bulgăre de gheață în piept. Se întoarse cu spatele spre el și ieși din cameră.

După ce-și adună hainele împrăștiate, Shea se încuie în baie. Avea nevoie să facă un duș – un duș lung și fierbinte.

În primele cincisprezece minute, plânse până i se uscară ochii, iar următorul sfert de oră îl petrecu încercând zadarnic să se spele de dezgustul la adresa ei însăși.

Teague era un nesimțit, ea o proastă, și toată situația, o porcărie. Să-i ia naiba de hormoni.

Când ieși de la duș, toată apa fierbinte se terminase, pielea ei era zbârcită, și se împăcase cu faptele.

Faptul numărul unu: trăsese jackpotul cu un mega-orgasm. Mare scofală. Se întâmplă zilnic. Mă rog, poate nu și ei, dar privind partea pozitivă a lucrurilor, urma să rămână cel puțin cu amintirea unei experiențe sexuale năucitoare, ca să-i aline bătrânețile.

Faptul numărul doi: îl iubea pe Teague, dar Teague continua s-o iubească pe Kirsten. Acest lucru putea fi mai dureros de înghițit, dar se încredință că doza nu era fatală. Avea să-și regăsească perspectiva, treptat, cu timpul și cu ajutorul distanței. Mai ales al distanței. Fiindcă, deși știa că pe Kirsten o vedea el când se uita la ea, mai știa și că o singură privire toridă din ochii tulburi-cenușii ai lui Teague era de ajuns ca să sară pe el ca de la trambulină. Cu cât pleca mai curând din Liberty, cu atât mai bine. Mâine, avea să fie perfect; azi, mai mult ca perfect.

Faptul numărul trei: cine spusese că e mai bine să ai o iubire și s-o pierzi decât să n-ai parte de nici o iubire, mânca rahat. Cu polonicul.

Se îmbrăcă repede, dorind dintr-o dată cu disperare să plece. În graba ei, răsturnă cutia cu chei, risipindu-i conținutul – mai mult mărunțiș, două perechi de butoni, câteva chei și ace de cravată.

Se aplecă să ia cele câteva obiecte care se rostogoliseră pe jos și descoperi că printre ele se găsea și un inel.

Dar nu era orice inel. Prin vene începu să i se reverse o frică înghețată, ca un avertisment. Un inel de logodnă. Inelul de logodnă al lui Kirsten, arătând exact așa cum îl descrisese Kevin, o piatră palidă de acvamarin, înconjurată de diamante, în montură de platină.

Îl privi fix, momentan paralizată de groază. Unde – și când – găsise Teague acel inel, despre care Kevin spusese că sora lui nu și-l scotea niciodată? Oare Teague o *ucisese* pe Kirsten? Iar dacă nu, ce căuta inelul ei la el în casă?

Pe de altă parte, dacă o omorâse, de ce ar fi ținut acolo o dovadă care-l incrimina? Nu avea nici un sens.

Shea ridică inelul în lumină. Scânteierea lui îi amintea conglomeratul de cristal din camera lui Kirsten de pe insulă. Atinse cu degetul arătător o fațetă, aproape așteptându-se să simtă aceeași energie pe care o percepuse în contact cu cristalul, dar nu se întâmplă nimic.

– Kirsten? șopti ea, rostogolind inelul înainte și-napoi, între degetul mare și cel arătător. Pietrele reflectau lumina, fără să divulge nici un secret.

Tresări, când Teague bătu cu pumnul în ușa băii.

– Ce-i cu tine, ai pățit ceva?

Un moment, rămase amuțită. Panica îi învălmășea gândurile și-i usca gura. Era sau nu era un asasin? N-avea nici un indiciu. Nu știa cu siguranță decât că nu-l putea lăsa să-și dea seama ce descoperise ea. Îngropă inelul sub grămada de mărunțiș, strâmbându-se când monedele zăngăniră. Oare Teague le auzise? Avea să-și dea seama ce făcea?

– N-am nimic, răspunse ea.

Vocea îi cam tremura, dar acest lucru putea fi pus pe seama sensibilităților ei lezate. Să i te adresezi femeii cu care tocmai ai făcut dragoste pe numele răposatei soții era o gafă deloc neînsemnată.

– Atunci, ai putea să deschizi ușa? Avem de vorbit.

Glasul lui era scăzut și insistent, tonul convingător, dar Shea continua să ezite. Cum mai putea să aibă încredere în el? Întotdeauna se comportase ca și cum i-ar fi ascuns ceva, când discutau despre dispariția lui Kirsten. Poate că n-o omorâse, dar se vedea clar că știa mai multe despre cele întâmplate decât recunoștea.

– M-ai auzit?

Pumnii lui bătură iar în ușa băii.

Shea descuie, apăsă pe clanță și împinse ușa încet.

– Te-am auzit, îi aruncă ea pieziș o privire nervoasă. Trebuia să iasă de-acolo. Avea nevoie să stea singură, ca să-și pună gândurile în ordine.

– Ce naiba, Shea, întinse Teague mâinile, s-o ia de umeri. Lasă-mă să-ți explic.

– Nu acum, se feri ea, făcând ca ochii să-i devină opaci de durere. Nu suporta să se uite la el, așa că își coborî privirea spre propriii ei pumni încleștați.

– Nu vreau să pleci.

Glasul lui șoptit, tandru și rugător, o tăia ca un cuțit. Dar, când îi atinse nesigur fața, Shea înțepeni, iar Teague își lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

– Am făcut o greșeală, Shea, o scăpare prostească. Îmi pare nespus de rău. Crede-mă, nici un moment n-am vrut să te fac să suferi.

– Teague, în momentul de față nu pot discuta rațional situația asta. Am nevoie să stau câtva timp singură, ca să privesc lucrurile în perspectivă.

Riscă să arunce o privire scurtă spre fața lui, apoi își dori să n-o fi făcut. Arăta atât de nenorocit, încât Shea fu pe punctul de a se îndupleca, în pofida tuturor bănuielilor.

– Shea.

Teague vorbea răgușit, cu o emoție reprimată.

– Înainte de a pleca, doar un lucru vreau să-ți spun.

Trase adânc aer în piept.

– Te iubesc, Shea. Nu pe Kirsten. Pe tine.

Numai de l-ar fi putut crede. Numai de-ar fi putut avea încredere în el. Se retrase spre ușă, cu inima bubuindu-i ca o întreagă baterie de tobosari îndopați cu amfetamine.

Teague păși în fața ei, tăindu-i calea de ieșire.

– Te rog, Shea, nu-mi întoarce spatele.

Pe chip i se reflecta propria ei tortură, dar Shea își oțeli inima în fața lui.

– La fel cum ți-a întors spatele Kirsten, vrei să spui? De ce v-ați certat? Ce a făcut-o să fugă acasă la tăticul?

Focul tras la întâmplare nimeri drept în țintă. Chipul lui Teague se înăspri.

– Nu te privește.

Cuvintele, în sine, fuseseră rostite cu blândețe, dar totuși îi străbătură șira spinării cu un semnal de alarmă. Doamne sfinte, *putea* fi el ucigașul?

Ceasul de deasupra bibliotecii bătu ora exactă. Două. Atât de devreme. Părea să se afle acolo de-o viață. Teague o privea, cu o

expresie de nepătruns. Mâinile ei tremurau. Inima îi gonea nebunește. Avea cumva Kirsten să dispară din nou?

Înfruntându-și valul crescând de panică, trecu pe sub brațul lui și se repezi spre ușă, înșfăcându-și din mers poșeta. Bătăile inimii îi răsunau atât de tare în urechi, încât aproape că înecau zgomotele ce o urmăreau. Ajunsese la un pas de libertate, cu o mână pe clanță, când Teague o prinse din urmă.

O singură smucitură violentă îi desprinse mâna de pe clanță, răsucind-o în loc, cu fața spre el. Amândoi răsuflau greu.

– La dracu', Shea! Nu te uita așa la mine.

– Așa, cum?

– Așa, ca și cum ți-ar fi o frică de moarte să nu-ți fac ceva rău.

– Îmi *faci* rău.

Gura lui se schimonosi de durere, ca și cum în mâna *sa* ar fi fost întreruptă circulația sângelui. Slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul.

– Îmi pare rău.

– Ai mai spus-o o dată.

– Nu vreau să pleci așa, continuă el.

– Și pe-asta ai mai spus-o.

– Atunci, zi-mi ce n-am spus. Zi-mi cuvintele de care am nevoie ca să te fac să înțelegi cât de mult te iubesc.

Privirea lui îi cerceta fața, părând s-o scormonească până în cele mai ascunse cotloane ale minții. Shea încercă să nu se gândească la inel, la toate bănuielile ei.

– Nu există asemenea cuvinte.

Brusc, Teague îi eliberă mâna.

– Atunci, cred că nu ne-a mai rămas altceva decât să ne luăm rămas bun.

Nu-i putea defini expresia, dar se simți zdrobită de forța acesteia. Fără o vorbă, plecă.

Capitolul 10

Pe la ora șase, Shea avea bagajele făcute și era gata pentru a începe să le ducă la mașină. Chiar în timp ce se întreba dacă să lase un mesaj pentru familia Rainey la recepție sau să-i sune a doua zi de la un telefon public de pe drum, telefonul ei sună. *Teague,* își spuse, fiind cât pe ce să nu răspundă. Dar nu suporta să-i audă țârâitul la nesfârșit. Prudentă, ridică receptorul.

– Kirsten?

– Kevin?

Inima ei făcu o mică tumbă, alarmată.

– Ce e?

– Starea tatei s-a înrăutățit.

– Ce s-a întâmplat?

– Cineva a încercat să-l înăbușe cu o pernă.

– Cum? Și-acum ce face?

– Rezistă. La limită. O soră a intrat tocmai la timp, ca să-l alunge pe asasin.

– Deci, l-a văzut?

– Nu prea clar. N-a putut declara decât că era un bărbat înalt, în blugi și hanorac cu glugă, închis la culoare.

La fel ca acela bleumarin pe care-l purtase Teague dimineața, pe insulă? Dar el nu putea să fi încercat să-l ucidă pe Jack, nu? Teague îl admira pe Jack, îl iubea ca pe un tată – doar dacă nu cumva acea

relație era la fel de falsă ca așa-zisa lor logodnă. Simți un gol în stomac, în timp ce o lua cu amețeală. Dintr-o dată, își dădu seama că Kevin tocmai o întrebase ceva.

– Poftim?

– Poți să stai tu cu Mikey?

– Unde? Pe insulă?

– Da.

– Bine, cred că...

– Perfect. Grăbește-te.

Și închise, fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

Shea își privi bagajul, învinsă. Se părea că încă n-avea să plece din Liberty.

– Fata nu e numai fiica lui Jack, îi spuse șeriful Carlton lui Teague. Conform arhivelor acelei clinici de fertilitate din Los Angeles, e sora geamănă a lui Kirsten.

– Dar așa ceva e imposibil. Au mame diferite. Date de naștere diferite.

– Fals, îi întinse Carlton raportul. Când Elizabeth Rainey a descoperit că nu putea avea copii, medicii i-au propus ca ea și soțul ei să folosească o mamă purtătoare.

– Mama lui Shea.

Șeriful dădu din cap.

– Christine Miller, o tânără elevă la școala de asistente medicale, care a acceptat să fie inseminată artificial cu ovulul fecundat al soților Rainey și să le poarte copilul până la termen, în schimbul plătirii studiilor și a cheltuielilor.

– Numai că, în loc de un copil, s-au născut doi.

– Exact. O informație pe care domnișoara Miller nu le-a destăinuit-o niciodată soților Rainey. Conform surorii care lucra pe atunci la clinică, tânăra era torturată de vinovăție, la gândul că urma să se despartă de copilul ei. Prin urmare, când a descoperit că avea gemeni, a văzut în asta o cale a lui Dumnezeu de a mulțumi pe toată lumea și s-a hotărât s-o păstreze pe a doua fetiță.

– Dar datele de naștere sunt diferite. Kirsten s-a născut în iunie, iar Shea, în iulie.

– Amândoi copiii s-au născut în cinci iunie, îi aruncă șeriful un fax după certificatele de naștere. Femeia trebuie că a falsificat exemplarul ei, sperând să îngroape adevărul pentru totdeauna. Ceea ce mă îngrijorează, însă... e faptul că a mai făcut cineva investigații la clinică.

– Cine?

– Un detectiv particular din Boise, care refuză să divulge numele clientului.

– Deci, mai știe cineva cine e cu adevărat Shea.

– Ar putea fi Jack, spuse șeriful.

– Sau ar putea fi cineva care are motive de a ști că Shea nu e Kirsten. Kirsten a fost asasinată, domnule șerif. Nu mai am nici o îndoială. Iar acum, s-ar putea ca și Shea să fie în pericol.

Shea și Mikey erau singuri în casa de pe Massacre Island. Kevin plecase la spital, imediat după ce sosise acasă, iar acum, la zece și jumătate, când Mikey dormea sus, Shea se pomeni hoinărind de la o ușă la alta, verificând iar și iar încuietorile. Se opri lângă ușile glisante ale sufrageriei, privind afară spre întunericul de dincolo de piscina luminată de proiectoare.

Acolo se mișcă ceva, printre copacii și tufișurile care mărgineau terasa. Aprinzând luminile de siguranță, privi atentă locul unde văzuse mica mișcare, dar nu se clintea nimic.

Luna strălucea pe cer, gheboasă, având încă o săptămână sau chiar mai mult până să fie plină. Razele ei reci inundau curtea, luminând zona din jurul casei. Umbrele întindeau spre casă degete de cerneală, abanos spre argint, cărbune pe cenușiu, formele lor torturate creând monștri dintr-un material prozaic. Un bolovan decorativ se preschimba într-o fiară preistorică la pândă, iar pomii fructiferi legați de araci de-a lungul gardului deveneau rămășițele scheletice ale unor martiri crucificați. Shea privi până când începură să-i lăcrimeze ochii, dar nu se zărea nici o mișcare.

– Atâta despre imaginația macabră, mormăi ea și tocmai se pregătea să se întoarcă dinspre fereastră, când din nou zări o mișcare cu coada ochiului. Inima îi sări spre gât și începu să respire

cu gâfâieli dureroase. Se concentră așa de intens asupra acelui loc, încât avea senzația că urmau să-i plesnească ochii de-atâta încordare.

Apoi, din mijlocul unui rond de petunii, în capătul opus al stratului de flori, ieși cu pas legănat silueta ușor ridicolă a unui sconcs. Blestemându-se pentru că era o idioată paranoică, Shea se întoarse dinspre ușă.

Telefonul sună, strident de tare în tăcerea din casă. Trecu în bucătărie și luă receptorul derivației.

– Alo?

– Shea? Tocmai am venit de la cabană. Mi-au spus că ai predat camera azi după-amiază. Ce cauți pe insulă?

Teague. Ar fi trebuit să se aștepte.

– Am rămas aici.

– Singură?

– Nu, evident că nu.

Nu mințea. Ruth și Hal Griffin participau la o ședință de rugăciune pentru Jack, care dura toată noaptea, la Tabernacolul celor Binecuvântați, iar Kevin și Cynthia erau la spital, însă Glory se afla în apartamentul familiei Griffin, cu o migrenă, iar Mikey era sus.

– Minți. Ți-o aud în voce. Shea, ascultă. S-ar putea să fii în pericol. Vreau să încui ușile și să stai atentă. Vin și eu imediat.

– Nu!

– Shea, trebuie să ai încredere în mine.

– Tot așa cum a avut și Kirsten?

La celălalt capăt al firului se auzi o inspirație tăioasă.

– Shea...

– I-am găsit inelul de logodnă la tine în baie.

– Ce?

– Știi tu, inelul pe care nu și-l scotea niciodată. Cel pe care îl purta în ziua când a dispărut.

– N-am avut nici o legătură cu dispariția ei.

– Atunci cum a ajuns inelul la tine acasă?

– După spargere, au început să apară diverse lucruri: o baretă de păr, cerceii ei favoriți...

– Sugerezi că cineva a pus în apartamentul tău probe care să te incrimineze pentru asasinarea lui Kirsten? Cum putea ști acel cineva că aveam să găsesc inelul?

– Mă îndoiesc că a intenționat să mă incrimineze. Ticălosul ăsta arogant nu făcea decât să îmi scoată ochii cu faptul că adevărata Kirsten e moartă.

Ipoteza avea o anumită verosimilitate perversă. Aproape că o putea crede. Aproape.

– Ce s-a întâmplat de fapt în timpul acelui conflict cu Kirsten? Te-ai cam ambalat? Ai lovit-o puțin cam prea tare?

– O, Doamne! Trebuie neapărat să discutăm.

Nu părea o negație.

– Păi discutăm.

– Față în față.

– Nu te apropia de mine, Teague. N-am încredere în tine.

– Dar trebuie să-ți explic.

– Ce? Cum ți-ai omorât soția? Ce s-a întâmplat? Ți-a spus că nu era al tău copilul?

– La dracu', o iubeam pe Kirsten! Și, mă crezi sau nu, te iubesc și pe tine.

– Nu te apropia, repetă ea și închise.

Nici nu pusese bine în furcă receptorul, că telefonul sună din nou.

Shea îl privi lung, ca și cum ar fi fost un șarpe cu clopoței gata să atace. Poate că, dacă-l lăsa să sune până se sătura, avea să priceapă în sfârșit. Sau nu, își spuse ea, în timp ce țârâitul continua neabătut. La al cincisprezecelea semnal, înhăță receptorul.

– La naiba, Teague! Nu vreau să vorbesc cu tine!

– Kirsten?

Kevin, nu Teague.

– Scuză-mă. Credeam că... Lasă, nu contează. Ce face tata?

– Rezistă.

– Aș putea vorbi un minut cu Cynthia? îl întrebă ea.

– Îmi pare rău. Tocmai a ieșit pe hol, să caute un automat de cafea. Era ceva important?

– Nu, nu prea. Spune-i că mă gândesc la ea, bine?

– Tu ce faci?

– Bine.

– Înțeleg că Teague ți-a dat de urmă.

Shea răspunse cu un sunet echivoc.

– Ce-a avut de spus?

– Nimic ce-aș fi vrut eu să aud.

Tonul ei sec punea capăt subiectului.

– Altceva interesant nu s-a mai întâmplat decât adineaori, când mi s-a părut că văd ceva mișcându-se prin tufișuri.

– Așa...?

Aproape că-l văzu cum ciulea urechile.

– A reieșit că nu era decât un sconcs.

Kevin chicoti.

– Te sun dacă starea tatei se schimbă cu ceva, îi promise el. Stai cu ușile încuiate și fii atentă la sconcși. Și la cei din regnul animal, și la cei umani.

După ce închise, Shea încercă să se uite la televizor, dar nu se putea concentra. Trecu de pe un canal pe altul timp de vreo douăzeci de minute, apoi renunță și se urcă la etaj pentru un duș care, probabil, fu cel mai scurt din istorie.

În tot timpul cât curse apa, își aminti încontinuu celebra secvență din *„Psycho“*. Faptul că boxa acestui duș avea o ușă de sticlă mată foarte solidă, în locul perdelei subțiri de plastic, n-o liniștea cu nimic.

După o spălătură rapidă, își luă cămașa de noapte, se mai asigură o dată că Mikey dormea fără probleme, apoi trecu alături, în camera lui Kirsten. Kevin o lăsase descuiată, la dispoziția ei. Adusse telefonul portabil de jos, pentru orice eventualitate. Absentă, dădu la o parte câteva lucruri ca să-i facă loc pe noptieră.

Ar fi trebuit să fie mai atentă. În clipa când degetele sale atinseră suprafețele colțuroase ale cristalului de acvamarin, un val de energie îi străbătu trupul. Mâna i se strânse convulsiv. Muchiile tăioase ca briciul i se înfipseră în mână. Privi cu oroare neîncrezătoare cum sângele ei umplea adânciturile cristalului. Un murmur îi inundă urechile, reverberând prin tot trupul. Începu să tremure necontrolat, ca sub efectul unei crize de Parkinson. *În piatră-i secretu'*. Fu ultimul ei gând conștient, înainte ca amintirile lui Kirsten s-o ia în stăpânire.

Stătea așezată pe un bolovan cu vârful plat, la marginea poienii din fața vechii cabane, așteptându-l pe Teague. Ciudățenia era că Teague nu întârzia niciodată.

Poate că îi înțelesese greșit mesajul. Scoase din buzunarul pantalonilor scurți un bilețel împăturit. La ora cinci, *scria pe bilet.* La ora cinci, la cabana veche.

Când îl găsise strecurat pe sub ușa dormitorului, primul ei gând fusese acela că Teague se înduplecase și nunta urma să aibă loc totuși. Bine, de acord, îl mințise, dar nu trebuia să facă un delict federal din asta, nu?

Vremea era neobișnuit de călduroasă și înăbușitoare, cu cerul de o culoare mohorâtă, ca a alamei. Transpirația îi umezea șuvițele de păr, iar cămașa leoarcă de nădușeală i se lipea pe spate. În ritmul ăsta, mai avea nevoie de încă un duș înainte de cină.

Schimbându-și poziția, Kirsten dădu cu mâna, nervoasă, spre roiul de tăuni insistenți care-i bombardau fața. Ce îl făcea pe Teague să întârzie?

Se ridică în picioare, ridicând din umeri. Dacă tot venise până acolo, putea foarte bine să arunce încă o privire la cea mai nouă mostră a colecției sale. Stătea pe un raft, în cabană, lângă „Gem State Rockhound's Bible“. *Aduse cartea și piatra afară, unde avea mai multă lumină.*

Kirsten ridică bulgărele de cristale albastre-verzui, astfel încât să prindă lumina slabă care se infiltra printre frunze. În timp ce întorcea conglomeratul într-o parte și-n alta, fațetele acestuia sclipeau într-un foc de acvamarin, ca razele soarelui scânteind pe mările tropicale.

Era un speciment superb, cu cristale prelungi, bine definite, de două ori mai deosebit, pentru că îl primise cadou de ziua ei, de la Kevin. Conform „Bibliei cristalelor“ de Rockhound, era o formă albastră-verzuie de beril, cu denumirea de acvamarin – la fel ca piatra centrală a inelului ei de logodnă.

O briză fremătă prin desiș, purtând un miros bogat de humus. Tunetul mârâi amenințător și un fulger explodă deasupra munților de la apus, unde norii de furtună se adunau cu repeziciune.

Kirsten bătu nervoasă cu degetele pe cotorul cărții. Se făcea târziu și părea să se apropie ploaia. Și unde întârzia Teague, la urma urmei? Scrută luminișul, ușor încruntată. Era singură.

O cioară singuratică zbură pe deasupra, cu un croncănit ca o insultă. Sau ca poanta unui banc porcos. Kirsten se uită la ceas. Încă cinci minute. Avea să-i mai acorde domnului Teague Harris încă cinci minute, după care era nevoită să plece. Dacă voia să se împace cu o sărutare, atunci ar fi făcut bine să vină naibii la timp!

În spatele ei, o crenguță se rupse cu un trosnet sonor, care se auzi la fel de tare ca o detunătură de pușcă, în tăcerea de la sfârșitul după-amiezii. Kirsten se răsuci, dar nu văzu pe nimeni.

– Teague? zâmbi ea. Lupule, tu ești? continuă, privind spre frunziș.

Nici un răspuns. Nici urmă de Teague. Nimic. Trebuie să fie un animal, *își spuse ea.*

Se așeză la loc pe bolovanul plat. Punând deoparte „Biblia" lui Rockhound, ridică încă o dată conglomeratul de cristal. Lumina pâlpâitoare a soarelui scânteia orbitor, hipnotic, pe fațetele cristaline. Piatra părea să ardă cu un foc interior, ca argintul unei stele albastre.

Un mic foșnet din spatele ei îi atrase atenția. Degetele i se crispară involuntar și simți o durere ascuțită, când cristalele îi tăiată palma. Sângele începu să curgă cald, mânjind suprafețele pietrei. Apoi, între ea și soare se intercală o umbră.

– Teague?

Dădu să se întoarcă dar, înainte de jumătatea răsucirii, ceva o lovi în ceafă cu o forță zdrobitoare. Creierul îi explodă de durere, o durere cumplită. Apoi, nu mai știu nimic.

Telefonul suna insistent. Shea se chinui să se trezească, printr-o stare cețoasă, de vis. Își simțea tot trupul nefiresc de greu, ca și cum ar fi cântărit cam de cinci ori mai mult, iar pleoapele îi păreau de plumb. Și le deschise cu greutate, după care, cu întârziere, deveni conștientă de durerea acută care-i sfâșia degetele mâinii drepte.

Privind surprinsă în jos, observă că se tăiase cu muchiile cristalului pe care continua să-l strângă în mână. Sângele începuse

deja să se coaguleze, deși continua să curgă cu stropi mari de-a lungul a două linii paralele ce-i tăiau în diagonală pielea degetelor.

Lăsă cristalul să cadă, își înfășură mâna în poala cămășii de noapte și, folosindu-și cu dificultate mâna stângă, răspunse la telefon.

– Alo?

– Dormeai? o întrebă Kevin.

Nu părea cea mai grea întrebare din lume, dar Kirsten nu era sigură că-i cunoștea răspunsul. Oare totul nu fusese decât un vis deosebit de viu? Sau retrăise alta dintre amintirile lui Kirsten? *Dormeai?* A dracului să fie dacă știa.

– De ce m-ai sunat din nou atât de curând? S-a-ntâmplat ceva?

Pe lângă faptul că părea să-și piardă mințile.

– Curând? Sunt câteva ore de când am vorbit.

Shea smulse de pe noptieră deșteptătorul. Ora trei și patru minute. Deci, însemna că adormise pe patul lui Kirsten. Și avusese coșmarul lui Kirsten.

– Iartă-mă dacă par cam ametită, Kevin. Nu sunt niciodată în cea mai bună formă, la trei noaptea.

– Da' cine e? Mama tocmai a cedat și ea, nu demult. Cred că a simțit că se putea relaxa, acum când lângă ușa tatei sunt postați doi polițiști de la departamentul șerifului.

Shea se încruntă.

– Dacă tata e bine, de ce m-ai sunat?

– Ca să mă asigur că e totu-n regulă. Vise plăcute.

Închise, în timp ce Shea continua să mediteze la ironia ultimelor lui cuvinte.

După ce-și spălă rănile, pulverizâ peste ele dezinfectant și le acoperi cu un tampon de tifon, lipit cu jumătate de sul de leucoplast. Erau niște tăieturi destul de superficiale, deși cele ale degetului arătător continuau să sângereze. Cu titlu experimental, își flexă mâna. Nu se prezenta prea rău. O cam durea, însă putea să și-o folosească.

Shea reveni în camera lui Kirsten, mai tulburată de coșmar decât de cele câteva tăieturi. Fusese oare un coșmar? se întrebă ea din nou. Sau alta dintre amintirile lui Kirsten? Iar dacă *fusese* o

amintire – așa cum bănuia, cu toată convingerea – ce anume o declanșase? Camera? Piatra? Ori însăși Kirsten încerca s-o prevină de vreun pericol iminent?

– Kirsten? Ești aici?

Se privi în oglinda mesei de toaletă, căutând pe propriile-i trăsături vreun semn al unei prezențe străine, dar arăta cam la fel ca întotdeauna – fără a pune la socoteală cearcănele de sub ochi.

– Cine te-a omorât, Kirsten? Cine a fost?

Ochii i se rotunjiră, când adevărul o izbi cu forța unei lovituri de baros.

– Nici tu nu știi, șopti ea. N-ai apucat să vezi cine te-a lovit, nu-i așa?

O năpădi un val de durere și frustrare. Durerea lui Kirsten. Frustrarea lui Kirsten. *Te rog. Am nevoie de puterea ta. Împreună, putem afla adevărul.* Cuvintele i se învârteau prin cap ca o mână de confeti într-un vârtej de vânt rece.

Nu avea idee cine o ucisese pe Kirsten, dar îndemnul de a vizita locul crimei deveni dintr-o dată irezistibil.

– E o nebunie, își spuse ea, cu voce tare. Ascult voci care-mi răsună în cap.

Totuși, se îmbrăcă, apoi o chemă pe Glory să stea cu Mikey.

– Trebuie să ies puțin și nu vreau s-o las singură. Ce-ți mai face durerea de cap?

– Durerea? repetă Glory. Se vedea clar că nu gândea prea coerent. Aproape nimeni nu e în stare, imediat după ce se trezește dintr-un somn adânc.

– Îmi pare rău că te-am sculat, dar nu aveam încotro. Ce zici? Stai cu Mikey un timp?

– Vin imediat, răspunse Glory.

Shea închise telefonul, apoi își roti încet privirea prin toată camera. Conglomeratul de cristal sclipea în lumina veiozei.

Ia-l. Cuvintele îi reverberară în cap. *Cristalul e elementul de legătură.*

Fără a se întreba de unde-i venise această idee, Shea introduse acvamarinul greu într-unul din buzunarele adânci ale cămășii groase. De ce altceva mai avea nevoie?

O lanternă. Ruth le ține într-un sertar din bucătărie. Și de astă dată, Shea acceptă informația ca pe un dar.

Încet, coborî la parter și, fără să stea pe gânduri, deschise de la prima încercare sertarul din dreapta. Înăuntru erau aliniate câteva lanterne, după mărime, întocmai cum și le imaginase. O alese pe cea mai mare, judecând că îi putea servi și drept armă, la nevoie.

Bătu cu degetele în tăblia bufetului. Ce-i mai trebuia?

O cazma, îi răsăriră în minte cuvintele, instantaneu.

O cazma?

– Deci, trebuie să dezgrop ceva? șopti ea, dar nu primi nici un răspuns. Bine, cazma să fie.

Majoritatea uneltelor erau depozitate în magazia de lângă casa familiei Griffin, dar câteva scule de grădinărit se aflau în spațiul îngust de sub terasă.

Când ieși pe ușa bucătăriei, în noaptea rece și umedă, Shea se înfioră. Obișnuita aromă de brazi era dominată de mirosul îmbătător, aproape grețos de dulce, al reginei-nopții din jardinierele de pe marginea terasei. Noaptea era încremenită, dar plină de sunete – un cor de broaște dinspre lac, trosnetele mărunte ale fluturilor de noapte care se electrocutau periodic în aparatul contra insectelor, duruitul îndepărtat al unui tren trecând prin Liberty.

Coborî de pe terasă, spre umbrele din poiană, cu mișcări prudente. Iarba umedă îi îmbibă imediat pantofii și pe la urechi începu să-i bâzâie un escadron complet de țânțari pregătindu-se pentru o ofensivă majoră. Îi alungă nervoasă, dorindu-și să fi avut spiritul de prevedere de a-și fi aplicat loțiune contra gângăniilor.

Ceva foșni în umbrele adânci de lângă marginea stratului de arbuști. Shea înlemni, ciulind urechile în întuneric.

Nimic.

Probabil același sconcs pe care-l văzuse mai devreme, își spuse ea, deși nu-și putea alunga certitudinea iritantă că cineva sau ceva o privea de la adăpostul întunericului.

Când o bufniță lunecă pe aripi tăcute, uguind încet, Shea tresări violent, răsucindu-se să-i urmărească zborul silențios. Cu acel prilej, își observă propriile urme, pe iarba udă de rouă. Dacă se

ținea cineva după ea, îi ușura cu siguranță sarcina. Se înfioră din nou, de astă dată nu de frig.

Trecu lanterna pe faza mică și se repezi spre latura opusă a piscinei, simțindu-se mai puțin vulnerabilă când ajunse în siguranța relativă a noului loc, adâncită în umbra de cerneală de lângă baza terasei. Cu ochii și urechile atente la orice semn că ar fi fost urmărită, Shea se lăsă pe vine în beznă, timp suficient pentru a-și lăsa sistemul respirator cuprins de panică să-și reia funcționarea normală. Apoi, puse din nou lanterna pe faza lungă, îndreptându-i raza spre zăvorul ușiței de la spațiul de sub terasă.

Mecanismul era înțepenit de rugină. Se vedea clar că nu-l mai folosise nimeni, de o bună bucată de vreme. Se luptă cu metalul încăpățânat, într-o tăcere agitată, nerăbdarea îndemnând-o să se grăbească. În sfârșit, cu o trosnitură, zăvorul cedă. Îl trase în dreapta, pentru a debloca încuietoarea, apoi împinse ușa.

Lumină cu lanterna spațiul îngust de sub terasă. Lada din plastic, cu scule, era acolo, întocmai cum își amintea Kirsten, culoarea albastră-vie a suprafeței sale fiind aproape ascunsă sub un strat gros de praf. Shea o trase afară și o deschise.

Din nou foșni ceva în tufișuri. Shea împietri, ținându-și respirația și ascultând atentă, dar nu auzi decât sunetele normale ale nopții. Insecte. Murmurul slab al unei bărci cu motor răsunând de pe lac.

La naiba. Era nervoasă ca o lăcustă într-un coteț de găini.

Scotocind prin ladă, găsi un hârleț și, gândindu-se mai bine, luă și o pereche de mănuși pentru grădinărit. Apoi, împinse cutia la loc unde o găsise și închise ușița din panou de lemn.

Teague privi silueta întunecată a lui Shea săgetând pe după capătul piscinei, pentru a dispărea dincolo de terasă. Ce naiba o apucase? Îi spusese să stea locului, dar ar fi trebuit să se aștepte că nici vorbă nu putea fi de așa ceva. La naiba, îi pierduse urma!

Ba nu, uite-o, urmând cercul săltăreț de lumină a lanternei pe cărarea care ducea înapoi peste insulă. Unde naiba mergea?

Shea era mulțumită că-și luase lanterna. Sub copaci era întuneric beznă. Nici o rază de lună nu răzbătea prin coroanele dese ale

brazilor bătrâni. La fiecare câțiva pași, surprindea câte o altă vietate nocturnă mică, ai cărei ochi buimăciți se reflectau cu un roșu luminiscent ireal în raza puternică a lanternei. Totuși, nu se vedea nici un sconcs sau porc spinos, ceea ce era cu atât mai bine.

Ajunse în timp record la cărarea principală, dar când se opri pe culmea colinei, să-și tragă respirația, văzu pe potecă, în spatele ei, o scurtă tresărire. Stinse imediat lanterna și se ascunse sub niște tufe de coacăze. Rămase ghemuită la pământ, abia îndrăznind să se miște, atentă numai la cărare.

Aproape se convinsese că-și făcea griji de pomană, când o siluetă masivă se desprinse din umbră, apropiindu-se în fugă pe potecă. Teague Harris.

O sudoare rece îi îmbrobonă fruntea, când îi recunoscu forma familiară. Stomacul îi tresăltă a avertisment, după care simți în gură un gust amar.

Teague trecu în goană prin dreptul ei, înjurând înfundat. Probabil o urmărise pe neobservate, iar când ea dispăruse, intrase în panică.

Iar asta însemna că avea la dispoziție cinci minute, maximum. De cum își dădea seama că nu mai era în fața lui, primul lucru pe care urma să-l facă Teague era să revină în locul unde o pierduse. Adică, aici. Prin urmare, cel mai logic era ca ea să se îndepărteze cât mai mult de boschetul de coacăze.

O luă la fugă în josul potecii, pe același drum pe unde venise. Oare Teague știa încotro se îndrepta? Probabil că nu, chibzui Shea. Altfel, nu s-ar fi agitat atâta când o pierduse din vedere.

Noroc că existau mai multe drumuri spre vechea cabană. În loc s-o ia pe cărarea din pădure, putea urma linia malului.

Ochii strălucitori ai unui rozător o priveau batjocoritor dintr-un colț. Shea, care nu putea suferi șoarecii, se răsuci pe călcâie, aproape în panică, îndreptându-se spre ușă. Dar, la prima mișcare, podeaua de sub picioarele ei trosni amenințător, oprind-o în loc.

Cu bătăile inimii bubuindu-i în urechi, coborî fasciculul lanternei, după care oftă ușurată când descoperi că nu stătea pe o

scândură slăbită care o putea expedia de-a berbeleacul în pivnița cu pereți de pământ. Ceea ce descoperise, în schimb, era o trapă.

Făcu un pas într-o parte, ca s-o studieze mai bine. Chepengul era rudimentar și pătrat, la nivelul podelelor. O adâncitură scobită într-un capăt servea drept mâner.

Shea înjură printre dinți, în timp ce analiza variantele. Înfruntase provocarea desișului, în toiul nopții; își adunase până și curajul necesar pentru a se aventura în interiorul cabanei, dar a dracului să fie dacă avea să coboare de bună-voie într-o hrubă întunecoasă și umedă din pământ.

– Las-o baltă! mormăi ea, însă totuși începu să deschidă trapa, icnind de efort. Chepengul era mai greu decât arăta.

Valul de aer rânced o făcu să strâmbe din nas. Beciul mirosea a mucegai, murdărie și viermi. Își îndreptă lanterna prin deschizătură, dar nu putu distinge decât o mică zonă de pământ bătătorit. O scară artizanală, grosolană, cobora în tenebrele de jos. Shea mișcă lanterna în jur, încercând să distingă alte detalii. Nu găsi nimic. Doar pardoseala de pământ bătătorit. Dacă voia să înceapă o cercetare temeinică, trebuia să coboare scara.

Știi cât de tare detești locurile strâmte și închise, o avertiză vocea lașității.

Pe de altă parte, dacă tot ajunsese până aici...

Privi în josul scării, spunându-și că de fapt nu era chiar atât de rău. Un pas, încă unul – nimic mai mult. Scrâșnind din dinți, coborî în întuneric.

Cazmaua pe care și-o proptise la subsuoară se înclină, făcând-o aproape să scape scara din mâini.

– La naiba!

Lăsă cazmaua să cadă. Încrcarea de a se ține de trepte și a mânui în același timp și lanterna reprezenta un număr de jonglerie suficient de dificil.

Nici nu-i trecuse bine prin minte acest gând, că piciorul ei drept călcă în gol. O treaptă ruptă. Luată pe nepregătite, căzu de la câteva zeci de centimetri. Aterizâ dureros, rămânând cam zdruncinată, dar teafără. *Iar următoarea cascadorie...* Chicoti slab. Era nebună. Nu mai încăpea nici o îndoială.

Deasupra, scândurile trosniră. Shea stinse imediat lanterna, dar întunericul nu mai era complet. Prin trapa de sus, văzu lumina altei lanterne devenind mai puternică.

– Shea? Ești acolo?

Șoapta îi îngheță sângele în vene.

Teague. De ce trebuia să fie Teague? Clipi din ochi, orbită de raza neașteptată a lanternei.

– Shea? Ai pățit ceva? Ce te-a apucat să hoinărești pe-aici, în toiul nopții? Ți-am spus să te încui în casă.

– Ce cauți pe Massacre Island? replică ea.

Chipul lui Teague arăta ca o mască diabolică, de lumini și umbre, în fasciculul de raze al lanternei.

– Încerc să te apăr, spuse el, cu același glas scrâșnit pe care Shea ajunsese să-l îndrăgească. Numai că acum îi făcea piele-de-găină pe brațe.

– De ce anume să mă aperi?

Îl privi întrebătoare, dornică să audă o explicație pe care o putea accepta ca fiind adevărată.

Teague o contempla în tăcere.

– De ce să mă aperi? repetă ea.

– De mine.

În spatele lui Teague apăru o a doua siluetă, întunecată. Shea auzi un zgomot înfundat. Apoi, Teague scăpă lanterna prin trapă. Aceasta se lovi de o treaptă, ricoșând într-un arc larg. Un clănțănit de sticlă spartă, rău-prevestitor, îi anunță aterizarea, și se lăsă întunericul. Shea făcu instinctiv un pas înapoi, chiar când de sus se rostogoli un trup, pentru a cădea la picioarele ei cu o bufnitură scârboasă.

– Kevin! țipă ea. Ce faci?

Sunetul chicotitului acestuia pluti sinistru prin beznă, chiar înainte ca trapa să se trântească peste ei.

– Kevin! Ai înnebunit? Nu ne poți lăsa aici!

Kevin nu stătu la discuții. Se părea că avea treburi mai urgente. Bocănitul dură cam zece minute. După care, se lăsă tăcerea.

Doamne sfinte, își dădu ea seama, erau îngropați de vii.

Capitolul 11

Bubuiturile îl făcură pe Teague să-și recapete complet cunoștința, fiecare lovitură a ciocanului lui Kevin părând să-l nimerească în capul îndurerat. Când în sfârșit se lăsă tăcerea și putu gândi din nou, bâjbâi prin întuneric după lanternă, găsind în schimb glezna lui Shea.

Cu un țipăt surprins, Shea își aprinse propria lanternă, drept spre fața lui.

Gemând, Teague strânse ochii în lumină.

– Iartă-mă, spuse ea, întorcând lanterna în altă direcție. M-ai speriat.

Deși vocea îi era sufocată de spaima care o înconjura ca o ceață aproape vizibilă, îngenunche lângă Teague, punând mai presus de temeri grija pentru el.

– Nu te mișca. S-ar putea să ai o comoție. Stai să-ți examinez capul.

Își scoase mănușile și-și trecu mâinile peste țeasta lui.

– Au! exclamă Teague, când degetele ei îi apăsară un cucui, deasupra cefei. Mă doare.

– Nu ți-a plesnit pielea.

– Mda, dar osul? Ce s-a întâmplat? Detaliile mi-s cam neclare.

– Kevin ți-a dat una-n cap cu tradiționalul obiect contondent, te-a îmbrâncit în pivniță și a bătut în cuie chepengul.

Teague înjură.

– Și pe tine tot el te-a împins? miji el ochii spre ea, străduindu-se să-și limpezească vederea.

– Nu. Eu am fost destul de tâmpită ca să cobor singură, replică Shea, plină de dezgust.

– De ce?

– În seara asta, am avut un nou episod cu Kirsten. Cred că aici a murit. Am venit să caut dovezi care mi-ar fi putut spune cine a omorât-o și de ce.

– Pot să-ți spun eu cine. Kevin, deși Dumnezeu știe cum și de ce, dacă e la o adică. Nu avea decât doisprezece ani.

Shea oftă.

– Acum, tot nu mai contează. Trebuie să ne concentrăm asupra unui mijloc de a scăpa din mormântul ăsta supragabaritic.

Îndesă lanterna în mâinile lui Teague.

– Poftim. Ține-o.

– Ce faci?

– Voi încerca să ies din hruba asta până nu-mi intră claustrofobia în acțiune și/sau mori tu de leziuni interne. Arăți ca dracu'.

Și se simțea și mai rău.

– Kevin a bătut trapa în cuie, Shea.

– Știu, dar s-ar putea ca lemnul să fie putred. Sau, poate, nu se pricepe la bătutul cuielor mai bine decât la șofat.

Urcă pe scară și împinse chepengul cu un umăr.

– Încrucișează-ți degetele și roagă-te să aibă putregai uscat sau termite.

Lovi cu umărul trapa. Nu se clinti.

– Dacă nu cedează din prima... în fine...

O mai izbi o dată, apoi gemu.

– Shea, termină până nu te rănești.

– Prea târziu.

Coborî împleticită, frecându-și umărul îndurerat.

Teague îi aruncă un zâmbet încurajator, în timp ce ea se așeza greoi lângă el, pe pământ.

– Lasă-mă câteva minute să-mi vin în fire, și voi încerca eu.

Dar bravura lui n-o păcăli nici o secundă. În ochi i se citea teama.

– Nu, Teague. N-aș crede. Te-ai lovit. Rău. Adevărul e că nu vom mai ieși niciodată de-aici, nu-i așa? Cel puțin, nu vii.

Își strânse pe trup cămașa groasă, cuprinzându-și genunchii cu brațele.

– Și totul, numai din vina mea. N-ai fi intrat în încurcătura asta, dacă nu-ți făceai griji pentru mine. Îmi pare rău, Teague, îmi pare rău și pentru asta, și fiindcă n-am avut încredere în tine.

– Poate-ai fi fost mai dispusă să-mi acorzi beneficiul îndoielii, dacă nu te numeam Kirsten.

– Ai ales prost momentul.

Își privi lung mâinile încleștate, evitând să se uite la el.

– Shea, nu-ți amintești ce altceva am mai spus? Niciodată n-am mai simți ceva măcar pe departe asemănător. Nici cu Kirsten, nici cu altcineva – numai cu tine. Oi fi confundat eu numele, dar nu și femeile.

– Aș vrea să te cred.

– Crede-mă. Eram nebun după Kirsten, dar nu cred că mariajul nostru ar fi durat. Nici unul dintre noi nu era destul de matur ca să susțină o relație de durată.

– Dar erați destul de maturi ca să faceți un copil.

– N-a existat nici un copil, Shea. Kirsten a mințit că era însărcinată, l-a mințit și pe tatăl ei, și pe mine.

Îl privi surprinsă.

– Când am aflat adevărul, ne-am certat. Eu insistam să-i spună tatălui ei adevărul. Ea refuza. Dorea nunta aia idioată mai mult, cred, decât mă dorea pe mine.

– Teague, îmi pare atât de rău.

– Și mie. Dacă discutam problema ca un om rațional, în loc să urlu ca nebunul, Kirsten n-ar fi fugit niciodată acasă la tăticul. Nervii mei au alungat-o spre moarte.

Shea îi puse o mână pe antebrat, atingându-l cu naturalețe, dar Teague simți șocul contactului până-n vârfurile picioarelor.

– Sentimentul de vinovăție te orbește, împiedicându-te să vezi adevărul. Pentru Kevin nu conta unde se afla Kirsten, pe insulă sau în altă parte. Ar fi ucis-o oriunde-ar fi fost.

– Dar eu i-am ușurat sarcina.

Neluând în seamă durerea, se ridică în capul oaselor, rezemându-se cu spatele de scară.

– Kirsten i-a ușurat-o. Ea a fost cea care încerca să-i manipuleze

pe toți pentru a-i face toate chefurile. Ea pleca intempestiv când nu i se satisfăceau dorințele.

Shea îi trase mâinile într-ale ei, apucându-i-le strâns, ca și cum ar fi fost hotărâtă ca astfel să-i bage mințile-n cap.

Continua să-l iubească, își dădu ea seama, cu o ușurare atât de intensă încât o amețea.

– Kirsten nu te învinuiește de nimic, Teague. Crezi că, dacă ar fi altfel, eu n-aș ști? zâmbi ea. Și mai știi ceva?

– Ce?

Îi era greu să pronunțe cuvintele, când inima îi bloca gâtlejul. Iar surâsul ei avea efecte ciudate și asupra respirației.

– Te iubesc, Teague Harris, și n-am să mai pierd vremea fiind geloasă pe o femeie moartă.

Și își lipi gura gingașă de a lui, iar lumea se dizolvă în jurul lor.

Preț de-un scurt moment, Teague nu mai simți durerea de cap, nici junghiurile din picioare, fiind conștient numai de Shea și imensitatea iubirii pentru ea. Apoi, cu un oftat, Shea se retrase, iar împrejurimile se limpeziră din nou. Gravitatea siuației îl izbi ca un pumn în plexul solar.

– Trebuie să ieși de-aici, spuse el.

Shea îl privi surprinsă.

– Trebuie să *ieșim* de-aici, vrei să spui.

– Eu nu plec nicăieri. Ai avut dreptate, Shea. Sunt grav rănit. Aproape sigur, mi s-au rupt ambele picioare.

Îl studie în tăcere, pe când cuvintele lui își făceau efectul. O fracțiune de secundă, păru zdrobită. Apoi, strânse din dinți.

– Nu te părăsesc. Poate reușim să discutăm rațional cu Kevin.

– Cum să discuți rațional cu un asasin? A omorât-o pe Kirsten, iar acum ți-a pus și ție gând rău.

– Dar de ce? Nu reprezint nici o amenințare pentru el.

– Ba da, și cred c-o știe.

– Dar...

Teague îi prezentă pe scurt informațiile pe care le dezvăluise ancheta șerifului.

– Tot timpul ai bănuit că Jack e tatăl tău, nu-i așa? De-asta ai acceptat farsa, din capul locului.

Shea dădu din cap.

– Am crezut că avusese o aventură cu mama mea, clătină ea din cap, cu uimire. Dar adevărul e incomparabil mai ciudat.

– Și mai periculos. Sora geamănă de mult pierdută a neprețuitei fiice asasinate reprezintă o amenințare enormă. Kevin vrea banii lui Jack și nu e dispus să-i împartă cu nimeni.

– Dar pe mine nu mă interesează banii.

– Eu te cred, dar Kevin nu te-ar crede. Pentru el, banii sunt totul.

Shea se încruntă.

– Kevin trebuie să fi fost cel care ți-a spart apartamentul, spuse ea, încet.

– Exact. Numai că n-a furat nimic. A strecurat probe.

– Ceea ce m-a convins a fost găsirea inelului lui Kirsten. N-am mai putut avea încredere în tine.

– N-am omorât-o eu.

– Acum știu. Cred că o știam și atunci, dar eram deja supărată că mă numiseși Kirsten, iar asta mi-a tulburat judecata.

– Shea, trebuie să găsești o cale de a ieși de-aici. Kevin se va întoarce curând, ca să ne lichideze pe amândoi.

– Credeam... credeam că nu vrea decât să ne lase aici până murim, îl privi ea, cu ochi imenși.

Teague vru să clatine din cap, dar se răzgândi, când simți iarăși durerea.

– E prea riscant. Cineva ne-ar putea găsi, iar atunci, evident, bănuielile ar cădea asupra lui. E prea inteligent ca să riște asta. Nu, bănuiesc că acum e afară, pregătind un „accident“ fatal. Mi-e greu să spun cât timp va lipsi. Tot ce putem spera e ca tu să ceri ajutorul șerifului. Știe că am venit să stau cu ochii pe tine. De fapt, ne-am înțeles să sun la dispecerat din oră-n oră.

– De unde să suni?

– De la telefonul celular.

– De ce n-ai spus că ai celular?

Teague era dezolat să-i înăbușe licărirea de speranță din ochi.

– „Am avut“, mai bine zis. Mi l-a luat Kevin.

– Dar șeriful știe că ești aici. Când nu vei suna, o să se alarmeze și va veni să te caute, nu?

Teague ridică din umeri.

– Doar dacă nu cumva dispecera e atât de ocupată încât va uita să-i spună. Nu, cum spuneam, cele mai mari șanse de supraviețuire sunt ca tu să pleci după ajutor.

– Cum? Chepengul e bătut în cuie.

– Da, dar pivnița nu e de fapt decât o groapă în pământ. Avem mâini. Putem săpa.

– Putem săpa, repetă ea. Idioată mai sunt. Cazmaua. Înseamnă că de-asta a trebuit s-o aduc.

– Ce?

– Am un hârleț, pe-aici pe undeva, începu Shea să-l caute, umblând în patru labe. Uite-l, îl ridică ea, triumfătoare.

– Kevin nu știe că-l ai?

– De unde să știe? Te-a urmărit pe tine, nu pe mine.

Se ridică.

– De unde să încep săpatul?

– Pe peretele din spate, cât de sus poți ajunge.

Îi era greu să scobească o gaură la nivelul umerilor, dar pământul era surprinzător de moale, aproape ca și cum ar fi fost răscolit nu demult. Cum se și întâmplase, își aminti Shea. Beelzebub fusese îngropat în pământul moale și umed din spatele cabanei.

– Mai repede, o grăbi Teague.

– De ce? L-ai auzit venind? privi ea nervoasă peste umăr.

– Nu, dar bateriile lanternei sunt pe sfârșite.

Shea studie lumina. Teague avea dreptate. Lanterna slăbea vizibil. Atacă gaura cu o enrgie sporită. Peste zece minute, lovi un obiect dur, care făcu hârletul să răsune. Undele de șoc i se propagară prin brațe, smulgându-i o înjurătură.

– Ce s-a întâmplat?

– Am nimerit într-o piatră, sau așa ceva.

– Nu poți s-o desprinzi?

– Încerc.

Împinse cazmaua dedesubt, apoi pe margini, pentru a disloca bolovanul. Cu mișcări atente, ca să nu declanșeze o avalanșă, săpă în jurul pietrei, apoi înfipse vârful hârletului sub obstacol și aplică o presiune de jos în sus. Bolovanul sări ca dopul unei sticle, rostogolindu-se prin pivniță pentru a se opri la picioarele lui Teague.

– Hai că încep să înaintez din nou, spuse ea, cu satisfacție.

– Shea?

Glasul lui Teague suna ciudat. Se întoarse spre el.

– Ce e?

– Bolovanul ăsta, spuse el, ridicându-l încet, nu e din piatră. E un craniu.

Shea avu o tresărire violentă.

– Rămas de la masacru?

– N-aș crede, clătină el ușor din cap.

Se înfioră.

– Kirsten?

Teague confirmă.

– O, Doamne! Cred că știu de ce a omorât Kevin câinele. Înseamnă că Beelzebub a răscolit mormântul lui Kirsten. Într-o zi, a adus un os sub patul ei. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte, până acum, că putea fi un os omenesc.

– Deci, Kevin a omorât câinele și l-a aruncat într-o groapă.

– Probabil era grăbit, spuse ea, privind craniul cu o fascinație morbidă. Poate fusese trimis cu un comision.

Își aminti ziua când Kevin se întorsese de la poștă cu pantofii plini de noroi, același noroi negricios care o mânjea acum pe ea din belșug.

Își reluă săpatul, rugându-se să nu mai întâlnească nici un asemenea obstacol. Deja se simțea ca o profanatoare de morminte.

Peste cincisprezece minute, lanterna pâlpâi o dată, șovăi și se stinse.

– S-a zis cu bateriile, anunță Teague.

Inima lui Shea fu cuprinsă de o deznădejde rece.

– Cum se va zice și cu noi, dacă iese după voia lui Kevin.

– Încă nu te da bătută. S-ar putea să am la dispoziție un miracol mărunt. Poftim. Ar trebui să meargă.

Lumina se aprinse din nou, mult mai puternică decât înainte.

– Cum ai reușit?

– Am înlocuit bateriile vechi cu cele din lanterna mea spartă.

– Ești un geniu, zâmbi Shea, în ciuda oboselii. Mușchii îi ardeau, iar mâinile-i erau într-un hal fără de hal. Mănușile îi fuseseră de folos, dar știa că avea palmele bășicate și, probabil, îi sângerau. Numai frica o făcea să sape mai departe.

– La naiba, șopti Teague.

– Ce-i? se întoarse Shea, pentru a-i vedea expresia sumbră de pe chip.

– S-a întors Kevin.

Shea înclină capul, ascultând, și auzi un sunet de pași mergând pe podele, deasupra lor.

– Acum ce facem? îl privi ea pe Teague, cu mintea golită de orice gânduri. Nu așa ar fi trebuit să se sfârșească. La dracu', ea și Teague trecuseră prin atât de multe. Meritau să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe.

– Ne orientăm din mers, răspunse el calm, târându-se mai departe de scară. Adu-mi cazmaua. Voi face pe mortul, ascunzând-o sub mine. Nu știe că o avem. Și s-ar putea ca neștiința să-l coste.

Teague îi zâmbi cu convingere. Shea știa că încerca s-o încurajeze, lucru pentru care îl iubea și mai mult, deși nu avea nici un efect.

Cuiele începură să scrâșnească, în timp ce Kevin le smulgea din lemn.

– Vine, spuse ea.

Teague trecu lanterna pe faza mică și îi făcu cu ochiul, cu o frivolitate care o făcu s-o podidească lacrimile.

Kevin ridică trapa și îndreptă lanterna direct spre fața ei.

– Îți mulțumesc că m-ai așteptat, spuse el, râzând. Unde ți-e amicul? Se ascunde în vreun colț, ca să mă atace?

– Uită-te-n stânga, îi răspunse ea, cu vocea îngroșată de silă.

Kevin întoarse lanterna, pentru a lumina trupul lui Teague, prăbușit fără viață pe pământ.

– Și-a rupt spatele? se interesă el, binevoitor.

– Are nevoie de-un medic.

– Doar nu te-aștepți să-l car până la spital, nu?

– De ce? Nu e nevoie să afle nimeni ce s-a întâmplat. Putem susține că a fost un accident. La fel cum s-a întâmplat cu tata și cucuta.

– Deci ai priceput-o și pe asta, așa-i?

– Am priceput totul, cu o singură excepție: de ce?

– Voia să-și schimbe testamentul. Te adăuga și pe tine, tăind din partea mea de moștenire, plus că urma să mă încalțe cu un idiot de cont. Inacceptabil. Am nevoie de bani.

– De ce? Iarăși ai jucat? Credeam că te lăsaseși de pariurile la fotbal.

– De data asta, nu mai era fotbalul. Taggart Walsh a organizat niște partide private de pocher, la club.

Shea se încruntă.

– Taggart Walsh? Ăsta nu-i omul care ți-a ciocnit Fiat-ul?

– Exact. Nu-l dă subtilitatea afară din casă. Tamponarea mașinii a fost un avertisment. Îi sunt dator vândut.

Apoi, ridică din umeri.

– Toată vara am jucat în pierdere, iar Walsh nu mai are răbdare să mă aștepte cu banii.

– Atunci, de ce nu i-ai cerut lui Jack?

– Crezi că nu i-am cerut? Și am ajuns la concluzia că nu-mi prea plac predicile pe care mi le ține. În plus, nu-s un cerșetor.

– Nu. Ești un ucigaș.

– Și un realist. Numai banii contează pe lumea asta. Oamenii sunt neglijabili. Am învățat de timpuriu lecția asta.

– Cu Kirsten, răspunse ea. De ce-ai omorât-o, Kevin? Aveai doar doisprezece ani. Ce te-a împins s-o ucizi?

– Tot ce voia, căpăta – o rochie nouă, o mașină nouă, o nuntă fandosită. Dar eu, ori de câte ori doream câte ceva, răspunsul era nu.

Călătoria în sudul Franței cu familia lui Jeremy Bancroft, îi trecu lui Shea prin minte un gând al lui Kirsten.

– Ai vrut să petreci luna august la Saint-Tropez, nu-i așa? Dar Jack a refuzat fiindcă, dacă plecai, ai fi lipsit de la nunta lui Kirsten.

Kevin îi aruncă o privire tăioasă.

– De unde știi?

– Știu eu multe, îl privi ea cu fermitate. Tu ai pătruns în apartamentul lui Teague ca să strecori probe. Și tot tu mi-ai trimis mie scrisoarea anonimă.

– Mare păcat că n-ai luat-o în serios.

– N-o să-ți meargă, Kevin.

Tânărul râse.

– Nu fi atât de sigură. Am să fiu foarte bogat, iar banii înseamnă putere.

Ochii lui străluceau viu în lumina lanternei. Shea se întrebă cum le putuse lua drept inocență goliciunea lipsită de suflet.

– Kirsten mi-a distrus totul. Așa că, i-am distrus și eu ei totul. Nimic mai simplu.

Zâmbetul lui o făcea să se înfioare.

– Dumnezeule, spuse ea, înghițindu-și dezgustul. Ți-ai asasinat sora numai fiindcă n-ai ajuns pe Riviera franceză?

– Soră vitregă, preciză el. Și nu era prima oară când îmi băga bețe-n roate.

Chicoti.

– Deși a *fost* ultima.

– Și aseară? Tu ai încercat să-l sufoci pe tata?

Kevin râse, părând sincer amuzat.

– Mă tem că te-am indus puțin în eroare. Nimeni nu l-a atacat pe tata, în seara asta. N-am alergat să-i stau alături. De fapt, nici n-am plecat de pe insulă.

– Dar telefoanele pe care le-ai dat de la spital... protestă ea.

– Le-am dat de la telefonul Griffinilor. Glory m-a primit. Ar face orice pentru mine.

– Înțeleg. Bine gândit.

Evident, orgoliul lui monstruos avea nevoie de oarecari complimente.

Tânărul zâmbi, plin de satisfacție.

– Deci, acum că ne înțelegem, hai să terminăm odată.

Își puse lanterna mare și pătrată pe marginea trapei, apoi scoase din centura pantalonilor un pistol cu aspect cât se poate de ucigător.

– Ce-ai de gând să faci? îl întrebă ea, ferindu-se, când Kevin porni în jos pe scară.

– Rezolv vreo două problemuțe.

– Nu rezolvi nimic dacă ne omori, replică Shea, sperând că el avea să-și piardă echilibrul, la treapta lipsă.

Dar Kevin o evită abil, vizibil familiarizat cu neajunsurile scării.

– N-am să omor pe nimeni. Tu și iubițelul tău veți avea un accident.

– Ce fel de accident?

– Fatal, rânji el ca un lup, apucând-o de umărul care o durea.

Shea se strâmbă, atât de durere cât și de repulsie. Kevin o răsuci în loc, împingând-o brutal spre scară, unde o trânti cu fața peste lemnul aspru. Buimăcită de atacul neașteptat, Shea simți sângele cald prelingându-i-se pe frunte.

Se întoarse cu fața spre el.

– Degeaba, Skeeter. Nu mă poți omorî. N-ai reușit data trecută și n-ai să reușești nici de data asta.

– Ce tot îndrugi, Shea McKenzie? întrebă el tăios dar, când o privi, pe chip i se citea o undă de nesiguranță.

– Nu Shea McKenzie. Kirsten Rainey, îi împinse ea sub nas conglomeratul de acvamarin. Îl mai ții minte? Ar fi cazul. Tu mi l-ai dat. Ne unește, Skeeter. Îți mai amintești când ai încercat să mă omori, data trecută? Când m-ai lovit în cap? Și atunci țineam cristalul în mână, nu-i așa? Te-ai strecurat pe la spate, ca să mă iei prin surprindere. Am strâns mâna, instinctiv, iar piatra mi-a făcut niște tăieturi în diagonală pe degete, așa-i?

– De unde știi?

Vocea lui era o șoaptă sugrumată.

Shea zâmbi, ținându-i captivă privirea, în timp ce punea pe jos bulgărele de cristal. Încet, își scoase mănușa și bandajele îmbibate de sânge, pentru a-i arăta rănile.

– Îți mai aduci aminte?

Ochii lui Kevin se rostogoleau nebunește în cap.

– Nu te cred. Nu poți fi Kirsten. Kirsten e moartă. Cu mâinile mele am îngropat-o.

– Atunci, de unde știu despre Saint-Tropez, Skeeter? Și tăieturile? Și faptul că mi-ai zdrobit țeasta?

– Nu cred în stafii.

Pe ultimul cuvânt, glasul începu să-i tremure. Shea simți, mai degrabă decât să vadă, mișcarea din spatele lui.

– Dar în posesiune crezi?

– Ți-arăt eu posesiune! îi înfipse Kevin țeava pistolului în gât.

Forțase prea tare, în eforturile ei de a-i distrage atenția? Simți gustul acru al fricii, dar se sili să vorbească mai departe, la fel de calmă:

– Poți distruge cât poftești trupurile, dar nu și spiritul. Am să mă întorc iar și iar, până îți vei plăti fapta.

Cuvintele i se sfârșiră printr-un bolborosit, când țeava pistolului îi apăsă zona vulnerabilă a laringelui.

Teague se ridică în capul paselor, repezindu-și hârțelul înapoia genunchilor lui Kevin. Gura acestuia formă un O de surprindere, în timp ce se prăvălea ca o jucărie stricată. Shea se aruncă lateral, în întuneric, căutând o armă prin țărână. Știa că lanterna spartă era pe undeva pe-aproape. Dar obiectul pe care-l găsiră degetele ei nu era o lanternă. Era mai mare și mai ușor. Bietul craniu sfărâmat al lui Kirsten, îl recunoscu ea.

În chip straniu, când cuprinse țeasta în mâinile însângerate, frica deznădăjduită începu să i se risipească. Puterea și căldura păreau să-i impregneze trupul istovit, ca un curent electric. În cealaltă parte a beciului, cristalul răspândea o radiație nepământească.

Între timp, Kevin își regăsi echilibrul, dar nu înainte ca Teague să-i dea încă o lovitură îndesată cu cazmaua. Furios, Kevin azvârli un șut sălbatic spre capul lui Teague. Bărbatul mai vârstnic reuși să evite aproape complet lovitura, dar absorbi suficient din impact pntru a se duce de-a rostogolul. Revenindu-și, Kevin îndreptă pistolul spre pieptul lui Teague.

– Nu! zbieră Shea, distrăgându-i atenția pentru o fracțiune de secundă.

Teague, respirând greu, cu dinții rânjiți într-o expresie ca a unui animal încolțit, se târî într-o parte, apoi își luă avânt cu hârletul, pentru o ultimă lovitură.

Kevin nu observă. Era concentrat numai spre Shea. O privea feroce, cu chipul ca o mască sălbatică a urii.

– Bine, de acord. Mai întâi doamnele.

Shea privi amorțită cum pistolul se întorcea în direcția ei. Strânse craniul între mâini. *Kirsten, ajută-mă!*

Bucuros, surioară. De șapte ani aștept momentul ăsta.

Cuvintele îi trecură prin cap ca un val de furie rece.

Apoi, totul păru să se desfășoare cu încetinitorul. Kevin o privea furios, prin cătare, iar în următorul moment chipul păru să i se surpe în sine însuși, cu o expresie îngrozită.

– Kirsten?

În două silabe, glasul i se înălță cu tot atâtea octave.

– Kirsten? repetă Teague, cu mâna înmuindu-i-se o clipă pe coada cazmalei.

Un murmur surd vibră prin urechile lui Shea, acoperind orice alt sunet. Pivnița era scăldată într-o lumină albăstruie, stranie.

– Lasă-te păgubaș. Nu mă poți ucide, ridică foarte sus Kirsten craniul. Exponatul A, Skeeter. Sunt moartă deja, ai uitat?

Kevin se albi la față. Un mușchi al fălcii începu să-i palpite.

– Oi fi tu moartă, da' Harris nu-i. Încă.

Întoarse pistolul spre Teague.

Toată furia acumulată a lui Kirsten explodă. Cu un urlet care înghețа sângele în vene, se desprinse de Shea, aruncându-se, cu craniu cu tot, spre fața lui Kevin.

Shea sări asupra pistolului, care zbură în întuneric, în timp ce Kevin se zbătea să se apere, dând înnebunit cu unghiile în craniu.

Mâinile lui Shea cuprinseră patul solid și încurajator al armei și se întoarse să vadă ce se întâmpla.

– Nu mișca! ordonă ea, fără rost, după cum văzu, căci Kevin căzuse lângă scară, cu chipul înghețat într-o mască a ororii. Craniul mutilat îi zăcea pe piept. Teague căzuse în apropiere. Amândoi păreau morți.

– Teague? șopti ea.

Deasupra, lanterna lui Kevin tremură, când niște pași grei zguduiră podeaua cabanei.

– Harris? Ești bine? Harris! Mă auzi?

Atunci, Teague se mișcă, iar Shea îi văzu expresia. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. Și poate că o și văzuse.

– Aici jos, șerifule, răspunse el.

EPILOG

Shea stătea așezată pe un scaun urât și jalnic de incomod, lângă patul lui Teague, așteptându-l să deschidă ochii. Se afla acolo de atâta vreme, încât memorase planul de ieșire în caz de incendiu, afișat pe fața interioară a ușii, și numărase toate găurile plăcilor acustice din tavan. Două mii șapte sute nouăzeci și cinci, în caz că interesa pe cineva.

– Haide, Teague. Deschide odată ochii!

Nici o tresărire.

Oftă, resemnată. Îl scoseseră de la reanimare de aproape patruzeci de minute. Sora spunea că nu făcea decât să doarmă până dispăreau complet efectele anesteziculuí. Nici un motiv de îngrijorare. Dar Shea nu se lăsa și era totuși îngrijorată. Dacă lovitura la cap era mai gravă decât crezuseră? Dacă nici nu dormea, ci era în comă? Dacă dintr-o dată i se oprea respirația?

Teague gemu în somn, îngropându-și capul în perna plată de spital. Bun, deci nu era mort, și poate că profesioniștii medicinei își cunoșteau meseria. Poate.

Jack adusese de la Boise o echipă de chirurgi ortopezi, pentru a-i pune la loc oasele zdrobite ale picioarelor, cu implanturi de titan. Procesul de vindecare avea să fie lung și dureros, iar genunchiul drept mai avea nevoie și de alte intervenții chirurgicale. Dar, cel puțin, era viu.

Ca și Kevin. Vorba vine.

Kevin. Shea se cutremură. Cum putea cineva să fie atât de orbit de lăcomie? Dacă reușea să-i elimine pe ea și Teague, cine ar fi urmat pe listă? Mama lui? Mikey?

Ochii lui Teague se întredeschiseră.

– Picioarele? întrebă el, cu glas surprinzător de puternic.

Shea zâmbi încurajator.

– Ca și noi – sau, așa vor fi curând.

El închise ochii o secundă, apoi îi deschise din nou, dintr-o dată în alertă.

– Și Kevin?

– La Missoula, pentru evaluarea psihiatrică, deși mă îndoiesc că vor descoperi mare lucru. E catatonic.

Teague mormăi:

– Mare minune că nu-s și eu. Grozav spectacol ne-ați mai dat, Kirsten și cu tine. Ce i-ai spus șerifului Carlton?

– Adevărul. Sau, atâta din el cât am presupus că va crede – că pe Kevin l-a răpus spaima când am aruncat cu craniul în el.

Teague dădu din cap.

– Am fost de față. Am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat și încă nu-s sigur că-mi vine *mie* să cred.

Apoi, zâmbi.

– Poate-ar fi bine să mă trimită și pe mine la Missoula, să-mi fac un examen la cap.

Tăcu un moment, apoi întrebă:

– Jack și Cynthia cum rezistă?

– Mai bine decât aș rezista eu, într-o asemenea situație. Jack a fost surprins, în mod firesc, să descopere că mai avea o fiică. Dar cred că a fost și mulțumit. Cynthia e destul de necăjită de rolul jucat de Kevin în toată povestea, dar se ține tare, de dragul lui Mikey.

– Jack suportă ușor moartea lui Kirsten?

– Atât de ușor cât ar fi de așteptat, înghiți ea un nod. A aranjat ca rămășițele ei pământești că fie mutate în locul de veci al familiei.

Teague privi în tavan, tăcut, atât de mult timp încât Shea începu să se îngrijoreze.

– Azi dimineață am vorbit cu maică-mea, spuse ea. Îi dăduse telefon nașei mele și a aflat unde sunt.

– Și?

– Mi-a confirmat tot ceea ce a spus șeriful Carlton.

Scoase cartea poștală din poșetă și i-o întinse lui Teague.

– Asta m-a adus în Liberty, de la bun început.

Teague citi ilustrata.

– Jack și Elizabeth nu știau despre tine, nu-i așa?

– Mama nu le-a spus niciodată. Se temea să nu mă piardă. Și cred că încă se mai teme.

Expresia lui Teague era gânditoare.

– Când pleci?

– Să plec?

– În Ohio.

Nu voia nici măcar s-o privească.

– Dacă pe moment tot nu sunt angajată, mă gândeam să mai stau pe-aici. Definitiv, dacă n-ai nimic împotrivă, vorbi ea cu o nepăsare studiată.

– Și mama ta?

– Va accepta ideea, până la urmă.

Teague nu-i răspunse la zâmbet.

Medicii o preveniseră să nu-l tulbure, dar nu spuseseră o vorbă despre tulburările ei și, fir-ar să fie, lui iar îi apăruse pe chip acea expresie care spunea Shea-îmi-pare-rău.

– Shea, îmi pare rău. Nu cred că relația noastră are șanse de reușită.

Shea își examină tăieturile din palmă, în tăcere. Începeau deja să se vindece. Dar rana din inimă avea nevoie de mai mult timp ca să se tămăduiască.

Instinctul o îndemna să fugă, s-o țină într-un suflet până-n Ohio, unde putea să se refugieze și să-și lingă rănile în liniște, la fel cum făcuse și când își pierduse slujba. Dar asta era o soluție proprie lui Shea cea veche, nu și ei.

Își îndreptă umerii.

– De ce nu? întrebă ea. Fiindcă nu mă iubești? Gogoși! Fiindcă sunt sora geamănă a lui Kirsten? Ei, și? Pentru că tu ești temporar pe lista răniților? Mare brânză. Te-aș iubi chiar și dacă n-ai avea picioare.

Teague ridică privirea spre ea, cu pometii obrajilor înroșindu-i-se.

– Ai spus cumva că mă iubești?

– Ce, ești surd? Sigur că te iubesc.

Îl apucă de mână și i-o strânse. Cu putere.

– Chiar și după ce am fost cât pe-aci să te omor?

Shea înălță o sprânceană.

– Nu sunt sigură cine pe cine a fost cât pe-aci să omoare. Pari într-o stare mult mai gravă decât a mea.

Coborî de pe scaun și, continuând să-l țină de mână, se lăsă în genunchi lângă pat.

Teague se încruntă.

– Ce faci?

– Ce-ar trebui tu să faci, zâmbi ea. Din moment ce, deocamdată, nu ai posibilitatea să îngenunchezi la picioarele mele, iau eu inițiativa. Dragul, scumpul meu prost, Teague, vrei să mă iei de soție?

Planele aspre ale feței lui tremurară.

– Să te iau de soție? Shea, ești sigură că asta vrei?

Se ridică încet. Continuând să-i țină mâna uriașă între ale ei, își aminti cum i se schimbaseră ochii chiar înainte de a o săruta, cum se simțea ea pe dinăuntru când Teague o învredincea cu rarisimele lui zâmbete, cum se luptase s-o apere de Kevin. O, da. Era sigură.

– Categoric, spuse ea.

Ochii lui se tulburară. Un zâmbet îi arcui colțurile gurii.

– Ăsta-i un da? întrebă Shea.

– Nu, dar ăsta *este* un da.

Și, strângând-o la piept, o sărută aproape încontinuu până când sora o dădu pe ușă afară.

Pentru unele lucruri merita să lupte.

Sfârșit